

ЛИЗА МАКМАН СБОГУВАНЕ

Част 3 от „Опасни сънища“

Превод от английски: Валентина Донкова, 2012

chitanka.info

*За всички, които имат проблеми у дома.
Вие не сте сами!*

ЮНИ 2006

24/7/365

Има чувството, че вече не може да диша, каквото и да прави.

Че всичко я притиска. Задушава. Заплашва.

Изслушването. Разбулването на истината. Изживяването на спомена за партито на Дърбин пред съдията и тримата мръсници, които не я изпускаха от поглед. Камерите, които неотлъчно я следваха след напускането на съдебната зала. Разкритието, че работи като внедрен агент за отдела по наркотиците на местната полиция. Цялата гимназия „Фийлдридж“ говори само за това.

Говори за Джейни Ханаган.

Седмици наред е част от местните новини. За нея клюкарстват в магазина. В целия град. Хората я сочат и си шушукат на групички с онези особени изражения на лицата. Нахално я приближават с безочливи въпроси. Напълно непознати или бивши съученици навлизат в личното ѝ пространство, шептят в ухото ѝ, сякаш са ѝ най-близки довереници: „Е, какво всъщност ти сториха?“

Джейни не я бива за това — тя обича да е сама. Незабележима. Още повече че не ѝ остана време да осмисли другите неща — истинските, важните. Нещата, които променят живота ѝ. Нещата от зелената тетрадка.

Ослепяването. Безполезността на ръцете ѝ.

От напрежението не може да диша.

Задушава се.

Иска да избяга.

Да се скрие.

За да може просто да съществува.

ЮЛИ 2006

Пет решаващи минути

Седи от другата страна на бюрото. Мястото до нея е празно.

— Вече не знам — казва. — Просто не знам.

Притиска с длани слепоочията си, надявайки се мозъкът ѝ да не се пръсне.

— Както решиш — отвърща жената.

Това е тяхната тайна.

И ТОГАВА

Вторник, 1 август

07:25

— Не мога да дишам — прошепва тя.

Горещите му пръсти обхождат ребрата ѝ, топлината им прониква през кожата до вледенените ѝ дробове. Той я прегръща. Целува я. Диша вместо нея. Чрез нея.

Помага ѝ да забрави.

После я приканва:

— Тръгваме. Хайде. Още сега.

Тя се подчинява.

По време на тричасовото пътуване наблюдава през полузатворени клепачи неясните очертания на ръцете си, скръстени в скута. Преструва се на заспала. Не е съвсем сигурна защо. Просто попива тишината. И дълбоко в себе си знае.

Знае, че той

и всичко това

не са решение на проблема ѝ.

Започва да се досеща кое е.

ПЪРВИЯТ ЧЕТВЪРТЪК

3 август 2006

01:15

Не среща инквизитори в тази част на щата. Тук на езерото Фримонт, в бунгалото под наем на Чарли и Метан, никой не я познава. Дните са спокойни, но нощите... в малкото бунгало нощите са мъчителни. Сънищата не почиват заедно с хората.

Винаги изниква нещо, нали? За Джейни е така — винаги ще се случи нещо и никога нищо не ѝ се разминава. Никога нищо.

Колко ѝ липсва например сега колата, която някога някакъв доктор ѝ каза да не кара. Липсва ѝ непокорното никога и изплъзващото се нищо. И когато следващият кошмар започва, Джейни се замисля, този път сериозно.

01:23

Джейни трепери върху разнебитения диван. До нея е Кейб, изтегнат на съгваем градински стол. Спи.

Сънува я.

Джейни гледа отстрани, както прави понякога, когато сънищата му са хубави. Складира си спомени. За по-късно. Но този...

Играят пейнтбол в открито поле с още десетина души без лица. Прилича на видеоигра. Кейб и Джейни притичват между препятствията и се прицелват, смеят се, залягат, крият се. Кабъл се промъква зад нея и стреля два пъти, две червени топки боя.

Те се забиват в очните ѝ ябълки.

Червената боя се стича по бузите ѝ, очните ѝ кухни зеят празни.

Той продължава да стреля, като с всеки изстрел ѝ откъсва по един крайник, докато от Джейни остават само торсът и намазаното с боя лице.

Кабъл хлипа, разкъсван от вина, коленичи до нея на земята, вдига я на ръце и я носи, слага я в инвалидна количка. Бута я до

празната част на полето и я изсипва В пожълтялата трева.

Джейни се измъква от съня. Знае, че не трябва напразно да си хаби силите. Но не може да се контролира. Не може да откъсне поглед от кошмара.

Когато отново е в състояние да вижда, тя се взира в тъмнината към тавана на бунгалото, докато Кейб се върти и бълнува. Прокарва ръка през очите си в опит да забрави. В опит да се престори, че това не се случва постоянно през последните два месеца — това плюс всичко останало.

— Моля те, спри — шепне. — Моля те.

4:23

Той отново сънува и тя отново е в съня му.

Стиска с две ръце главата си.

Джейни и Кабъл са в задния двор на къщата му, седят на зелената морава. Ръцете на Джейни свършват до лактите. Очите ѝ са защити, а иглите висят на конеца, върху бузите ѝ, по които се стичат черни сълзи.

Кабъл е отчаян. Вади кочан царевица от хартиена пазарска торба и маха свилата. Прикрепя кочана към единия лакът на Джейни. Изравя два дъвчащи бонбона от торбата. Големи, кафяви, марка „Тигрово око“. Мъчи се да ги напъха в защитите клепачи на Джейни, бута силно, но бонбоните не влизат. Джейни пада по гръб като парцалена кукла — не може да се задържи без ръце. Кочанът царевица се отделя от лактя ѝ и се търкулва на тревата. Кейб поклаща бонбоните „Тигрово око“ в шепи.

Изтръпнала, Джейни не може да гледа повече. Но няма да направи опит да го промени. Не и подобен сън. Защото този сън е за нея и за това как Кабъл се справя с нещата. Напълно погрешно би било да го манипулира. Само се надява Кабъл никога да не я помоли за помощ.

Но въпреки всичко тя не желае той да сънува такива сънища. Това е положението. Нито за миг дори. Рита с крак. Докосва го. Наоколо става черно.

— Съжалявам — промърморва той. И пак заспива.

Така е от доста време.

Всичко, което Кабъл не може да изкаже на глас, се явява в сънищата му.

09:20

Познатата тактика слага край на кошмара. Добре дошло, облекчение. Джейни се унася на дивана в полудрямка. Казва си, че трябва да се върне. Да се върне към нормалността. Надява си маската.

Докато реши какво да прави.

С живота си.

С него.

09:33

Чува скърцането на градинския стол и усеща как Кабъл се гушва зад нея на дивана. Тя настръхва. Само мъничко, само за миг. После поема дълбоко дъх. Той пъха топли пръсти под потника ѝ и ги плъзва по корема ѝ. Джейни се усмихва и се отпуска, все още със затворени очи.

— Ще ни донесеш неприятности — казва. — Знаеш правилата на брат си.

— Аз съм върху одеялото. Ти си отдолу. Няма да имат проблем с това. А и нищо не правя. — Той я гали, целува рамото ѝ. Пъха ръка под ластика на долнището на пижамата ѝ.

— Хей! — Джейни вплита пръсти в неговите. — Нищо — казва по-високо, в случай че Чарли и Меган следят ситуацията. — Нищо не правим. — После прошепва на Кабъл: — Ти ще направиш закуската. Нали?

— Разбира се. Подпалвам огъня с ума си, пържа бекона с най-тъмните си диви мисли. А ти си въобразяваше, че имаш някакви специални дарби. Помисли си пак, госпожичке.

Джейни се смее, но звучи напрегнато.

— Добре ли спа?

— Да. — Драска рамото ѝ с брадичка. — Е, поне доколкото е възможно някой да спи върху мрежа от найлонови корди и железен прът, забит в задника му. — Той гризва ухото ѝ и добавя: — Защо? Да не би да сънувах кошмар? Винаги ме притесняваш, когато ме питаш за това.

— Ш-ш-шт — казва Джейни. — Иди да ми изпържиш малко бекон, моля те.

Той се умълчава за момент, после се изправя. Напъхва се в дънките.

— Добре, щом казваш.

09:58

Правят, каквото се прави през ваканцията. Седят си с Чарли и Меган, пият кафе, приготвят закуска на огън на открито. Почиват си. Продължават да се опознават.

Но Джейни непрекъснато е нащрек.

Следи с поглед всичко наоколо, страх я е да не пропусне да забележи нещо, което задължително трябва да забележи, преди да е станало твърде късно.

Наистина не я бива за ваканции.

Освен това, от някои неща просто не можеш да избягаш.

Въпреки това тя е смела. Отвън изглежда нормална. Но отвътре е опустошена.

Последните месеци бяха тежки за Джейни.

Да се изправи срещу Док, Щастливко и Гадняра, беше много трудно, отколкото очакваше. Да преживее отново всички лъжи. Мисията. Насилието. Отвратителните престъпления, които тези учители извършиха. Беше ужасно.

Сега вече всичко е свършило, мълвата е утихнала, но пред Джейни има още трудности. Тя трябва да стъпи на краката си и да застане лице в лице със сляпото си и сакато бъдеще. Да живее с майка алкохоличка. Да се подготвя за колежа, където на всяка крачка може да се натъкне на спящи хора... и да има гадже, чиито мисли и страхове излизат наяве само в сънищата му. Животът като цяло е...

Всичко.

Е.

Наистина.

Страшно.

Трудно.

Джейни и Кейб мият заедно чинии. Кабъл мие, Джейни подсушава. Толкова е мило. Джейни стиска здраво поредната чиния и я

бърше. Умът ѝ е зает.

Иска ѝ се да знае дали той ще изрази на глас страховете от сънищата си.

И просто стреля:

— Някога мислил ли си какво би могло да бъде? Сещаш се, ако останем заедно и аз съм сляпа и се тътря наоколо и изпускам и троша чинии, понеже не мога да ги задържа в ръцете си...

Прибира чинията в шкафа.

Кабъл махва с мокри ръце към нея и я пръска с вода. Хили се.

— Разбира се. Смятам се за късметлия. Със сигурност знам, че слепите хора правят страхотен секс. А за да е честно, ще си сложа и аз превръзка на очите.

Побутва я леко с хълбок. Но тя не се размива. Възвръща си спокойствието като грабва един тиган и усърдно го търка с кърпата. Държи го за дръжката и оглежда отражението на лицето си в лъскавото му дъно.

— Стига де — роптае Кейб. Обърсва ръка в късите си панталони и погалва Джейни по бузата. — Само се майтапех.

— Знам. — Въздъхва тя и оставя тигана. Хвърля кърпата на плота. — Добре. Хайде да се позабавляваме.

13:12

Съсредоточава се.

Водата е студена, но следобедното слънце гали лицето и косата ѝ.

Джейни се поклаща на място, приклепнала, с леко стънати в лактите ръце се опитва да запази равновесие. Спасителната жилетка опира в ушите ѝ. Силно почернелите ѝ ръце приличат на пръчки, стърчащи от широките странични отвори на жилетката. Очилата ѝ са в безопасност на лодката и сега пред погледа ѝ всичко е размито. Сякаш гледа през стена от дъжд.

Поема си дълбоко дъх.

— Давай! — извиква и след секунди стремително се понася напред по повърхността на водата, коленете ѝ посрещат вълните, ръцете ѝ треперят.

Стиска здраво въжето, кокалчетата ѝ побеляват, усеща дланите и мускулите си схванати от усилията, положени през последните два дни. „Отпусни се назад“ — спомня си и го прави. — „Остави въжето да те дърпа.“

Успява да се закрепил донякъде.

Клатушка се, изправя се и пак се клатушка.

Дупето ѝ стърчи, знае го. Но какво би могла да направи. Пък и не я е грижа особено. Остава ѝ само да се хили сляпо, докато струи вода я бият през лицето.

Изправя се.

— Ууу-хууу! — крещи.

Меган внимателно управлява малката грахово-зелена моторна лодка. Следи Джейни в огледалото за задно виждане, както добрите майки следят децата си, челото ѝ е прорязано от две дълбоки бръчки, но тя ѝ кима. Усмихва се.

Кабъл, с лице към Джейни, наблюдава от задната част на лодката, с неговата си усмивка. Зъбите му светят на фона на мургавата кожа, а кестенявата му коса, нашарена със златно от слънцето, буйно се развява на вятъра. Белезите от изгаряне на корема му блестят в сребристо-кафяво.

Но отдалечени на двайсетина метра разстояние, те и двамата изглеждат като петна на Джейни. Кейб крещи нещо много ентусиазирано, думите му се губят в шума на мотора и пляска на вълните.

Ръцете и краката на Джейни потръпват, докато съхнат на вятъра, преди водните пръски пак да ги покрият. Кожата ѝ е премръзнала.

Меган през цялото време се придържа в близост до осеяния с върби бряг. Поемайки към плажа и къмпинга на малкото градче, тя плавно завърта лодката в широк полукръг и я обръща с носа напред. Джейни се напруга на завоя, но усеща само малко подрусване. Когато отново изправят посоката, Джейни облизва устни и решително вдига палци към Меган.

По-бързо.

Меган се съгласява и ускорява в посока към пристанището и малкото лакирано в червеникавокафяв цвят бунгало — едно от шестте, пръснати по брега на комплекса „Рустик Логс“. Подминава го. Изследват нови територии.

„Ама че съм нахална“, мисли си Джейни. Присвива очи и прави смел, но все пак успешен опит да пресече отново килватера, докато двамата в лодката я окуражават.

И едва тогава забелязва, но вече е твърде късно.

Една жена лежи и се пече на воден дюшек, кожата ѝ блести от лосиона и потта. Отдалече Джейни не може да различи добре сцената, но предупредителните знаци са ѝ твърде познати. Стомахът ѝ се преобръща.

Джейни прелита покрай жената и мракът я поглъща. Сънят пулсира за няколко секунди, после се разпада — тя излиза от обсега му. Но това е напълно достатъчно, за да изгуби равновесие. Коленете ѝ поддават, ските се преплитат под нея и тя се преобръща — водата напирва в гърлото и в ноздрите ѝ. Влиза даже в мозъка ѝ, ако се съди по начина, по който я изгаря отвътре. Едната ска я удря по главата и тя отново е под вода. Всичко става светкавично бързо.

Ако паднеш, пусни въжето.

Много ясно.

Джейни изплува на повърхността, кашляйки и плюейки, главата ѝ гори. Изненадана, че твърде голямата спасителна жилетка още си е на мястото, макар да се е завъртяла десетина пъти около тялото ѝ. Гади ѝ се, след като погълна половината езеро. На очите ѝ щипе, търка ги с ръце и наднича през мътилката в пълно объркване, нуждае се спешно от очилата си. Ушите ѝ са заглъхнали. На всичкото отгоре усеща по ходилата си гъдел от водораслите по дъното и уф че гадост — тялото ѝ настръхва от отвращение, докато се опитва да игнорира факта, че е заобиколена от големи жълтооранжеви шарани... и техните екскременти.

„Бр-р. Това не ми харесва, ама никак, ехо-о.“

Лодки бръмчат в далечината.

Но нито една сякаш не идва към нея, за да я спаси.

Накрая все пак до слуха ѝ достига приглушено бучене. Моторът изключва и Джейни се провиква:

— Кейб?

Това все още е единственото име, което усеща безопасно на езика си.

13:29

В лодката Кабъл я увива в хавлия. Подава ѝ очилата.

— Сигурна ли си, че си добре?

Очите му играят, мъчи се да не избухне в смях.

— Супер съм — изръмжава Джейни раздразнена и с тракащи зъби. Меган оглежда цицината на главата ѝ, после издърпва въжето и го прибира.

Кабъл се покашля леко и свива устни.

— Това си беше добро... наистина добро изпълнение, Ханаган.

— Ти да не би да ми се подиграваш? Сериозно? — Джейни бърше косата си с кърпа. — Аз едва не умрях там. Отгоре на всичко мозъкът ми е задръстен с планктон и лайна на шарани. По-добре внимавай или ще те уцеля с някой сопол.

— Ле-ле! Това е отвратително. — Кейб се смее. — Ама, наистина, трябваше да се видиш. Нали, Меган? Трябваше да те снимаме с фотоапарат.

— Аз съм неутрална, моето момче — отвръща Меган. Въжето е прибрано, тя пали мотора и обръща лодката назад към пристанището.

За втори път днес Джейни не се смее.

Кабъл продължава въпреки шума:

— Добре, преобръщането беше едно на ръка, но влаченето — това си беше напълно извън контрол. Краката ти стърчаха във въздуха. Не си ли спомняш правило номер едно на водните ски?

— Знам го, по дяволите! Когато паднеш, пусни въжето, знам. Просто прекалено много глупости трябва да помниш там.

Кабъл сумти.

— Много... да, адски много глупости за помнене. — Смее се дълго, бърше очи и се опитва да се контролира. — И все пак „пусни въжето, което те дави“ не трябва ли да е автоматична реакция? Основна техника за оцеляване?

Тя го гледа гневно.

Той спира да се смее и ѝ хвърля безпомощен поглед.

— Добре де, добре. Съжалявам.

— Майната ти — казва Джейни. Обръща се и се взира през очилата, докато открие в далечината спящата на дюшека жена — тя е вече само малко островче.

Още не разбираш всичко, нали Кейб?

Вероятно никога няма да разбере.

— Я се стегни, Ханаган — промърморва тя неясно. — На почивка си, мамка му. Почиваш си и се забавляваш.

— Та какво казваше, захарче? — той се плъзва до нея на пейката.

— Казвах, че беше доста смешно, а? — Джейни поглежда дяволито Кабъл в очите.

Той улавя с пръст капка вода, стичаща се по брадичката ѝ. Усмива се. Поднася пръста към устните си и изсмуква капката. После потрива нос във врата ѝ.

— М-м-м. Лайна на шарани.

13:53

Кабъл задрямва на одеялото под сенчестия дъб. Джейни седи с брадичка, опряна на коленете, и зяпа пръстите на краката си. Слуша ритъма на меките вълни, миещи брега. След малко се изправя.

— Ще се поразходя — прошепва.

Кабъл не помръдва.

Тя нахлузва дълга фланелка върху банския, обува джапанките, взема си мобилния телефон и заобикаля бунгалото, после прекосява малкия паркинг и продължава нагоре по стръмната алея към главния път. От другата страна на шосето се простира поле и през него минава железопътна линия. Релсите блестят под късното следобедно слънце. Джейни върви успоредно на линията и размишлява, доволна че има подобно тихо местенце, където да даде почивка на бдителността си.

Скоро спира. Сяда на релсите и през тънката материя на фланелката усеща горещия метал върху кожата на бедрата си. Отваря телефона и избира втория номер за бързо набиране.

— Джейни, какво става? Всичко наред ли е?

Джейни леко махва с ръка, за да изгони една пчела.

— Здравейте. Да. Просто сериозно премислям. Онова, за което си говорихме... Има много време за мислене, когато си на почивка — казва и се смее нервно.

— И?

— И... вие сте сигурна, че ще приемете решението ми, каквото и да е то?

— Разбира се. Знаеш това. Какво, реши ли вече?

— Не съвсем. Аз... аз още решавам.

— Говори ли с Кейб по въпроса?

Джейни трепва от болка.

— Не. Още не.

— Нищо, не те виня, че имаш нужда да прецениш всички възможности.

Джейни усеща гърлото си свито.

— Благодаря ви, сър.

— Знаеш, че можеш да ми звъниш по всяко време. И да ме информираш за решението си.

— Непременно. — Джейни затваря телефона и остава загледана в него известно време.

Вече всичко е казано.

На връщане вдига от релсата една монета, сплескана от влака, и се чуди дали някой от почиващите не я е хвърлил нарочно там. Дали развълнувано хлапе няма да дойде да си я потърси. Връща я на линията, така че който и да е бил, да си я намери. С бавна крачка тръгва към бунгалото, за да остави телефона. И после излиза пак навън, под дървото.

Съзерцава спящия Кейб. По-късно и тя се унася. Това се случва във всеки удобен момент, когато успее да избегне сънищата на Кабъл или на някое детенце в съседно бунгало.

И тук не може да се скрие. Никъде не може.

За нея няма изход.

17:49

Чува се пронизително изсвирване и влакът профучава по билото на хълма. Всички спящи се събуждат.

— Поредният напрегнат ден край езерото — промърморва Кабъл. — Стомахът ми къркори.

Обръща се с гръб върху одеялото. Джейни не може да устои. Гушва се в топлото му тяло.

— Чувам го — казва. — И помирисвам въглицата от барбекюто.

— Вече наистина трябва да станем.

— Знам.

Остават неподвижни, Джейни е отпуснала глава на гърдите на Кейб, лек бриз се носи от езерото. Стиска силно очи и го прегръща, поема миризмата му, усеща топлината на кожата му с бузата си. Обича го.

И нещо в нея допълнително се пречупва.

18:25

Джейни чува отварянето на вратата на бунгалото, изправя се и сядва виновно, докато Меган се приближава към тях.

— Съжалявам, Меган. Трябваше да ти помогнем с вечерята.

— Не — смее се Меган. — Ти се нуждаеше от почивка след всичкото това плуване и даване. Но мобилният телефон звъни в бунгалото. Не знам какво да го правя.

— Благодаря. Ще го проверя.

Кабъл също се изправя.

— Всичко наред ли е? Чарли къде е?

— В града на пазар. Всичко е наред. Спокойно — казва Меган.
— Наистина. Имахте тежък ден, нуждаете се от почивка.

Кабъл послушно се отпуска обратно на одеялото, а Джейни се изправя на крака.

— Ей сега се връщам — казва. — Дано само не е Капитана с нова задача, защото ако е тя, напускам.

Кабъл се смее.

— Не би посмяла.

18:29

Гласови съобщения.

От Кари. Пет.

И звучат много зле.

Джейни слуша, невярваща. После пак ги прослушва, зашеметена.

— Здравсти, Джейнърс, по дяволите. Къде си? Звънни ми. Щрак.

— Джейни, сериозно. Нещо не е наред с майка ти. Звънни ми. Щрак.

— Джейни, наистина е сериозно! Майка ти се препъва из предния двор и те вика. Не ѝ ли каза, че отиваш във Фримонт? Напълно пияна е, Джейни... тя реве и... о, мамка му. На улицата е. Щрак.

— Здравсти. Карам майка ти към областната болница. Ако повърне в Етел, ще те убия. Звънни ми. Боже. И? Мамка му! Батерията на телефона ми пада, може би трябва да пробваш да се обадиш в болницата или нещо такова... не знам какво да ти кажа. Ще опитам да ти звънна пак, когато мога. Щрак.

— Мили боже. — Джейни гледа телефона, без да го вижда. После набира Кари.

Включва се гласова поща.

— Кари! Какво е станало? Звънни ми. Чак сега вдигам телефона. Толкова съжалявам. Просто бях задрямала. — Звучи кухо. Почти безгрижно. Направо тъпо, когато го изрича на глас. Как можах да си помисля, че мога да оставя майка си сама за цяла седмица? — Боже. Кари, моля те, звънни ми.

Джейни стои вцепенена, докато всичкият ѝ въздух я напуска, изместен от страх. Ами ако нещо наистина много се е объркало?

И от гняв.

Никога няма да имам нормален живот, докато тази жена е жива.

Стисва очи и веднага си връща думите назад.

Не ѝ се вярва, че може да бъде толкова лоша, та да си помисли такова гадно нещо.

Чарли влиза в малката кухня на бунгалото с кафява торба с покупки и се заковава на място, когато вижда изражението на Джейни.

— Добре ли си? — пита.

Джейни премигва несигурно.

— Не, не мисля — казва тихо тя. — Мисля... мисля, че трябва да тръгвам.

Чарли пуска покупките шумно на плота.

— Кейб! — провиква се през комарника на вратата. — Ела, моля те!

Джейни оставя телефона и издърпва куфара от гардероба. Започва да хвърля дрехите си в него. Поглежда раздърпаното си отражение в огледалото и прокарва пръсти през тъмните руси кичури.

— О, боже — казва сама на себе си. — Какво, по дяволите се е случило с майка ми?

И тогава се сеща.

Ами ако майка ѝ наистина умира? Или вече е мъртва?

Едновременно очарователно и ужасяващо. Джейни си представя сцената.

— Какво има? — пита Кабъл, докато влиза в бунгалото. — Какво става?

— Ето — посочва тя. Набира гласовата поща и подава телефона на Кабъл. — Чуй всички съобщения.

Докато Кабъл слуша, Джейни, още замаяна, продължава да събира нещата си.

След като всичките ѝ притежания са натъпкани в куфара, се сеща, че трябва да се преоблече в нещо — не може да кара по целия път до Фийлдридж по бански.

Всъщност, тя изобщо не може да кара.

Един много важен детайл.

— Мамка му — мърмори Джейни. Следи с поглед Кабъл, докато той прослушва съобщенията. Вижда как лицето му се опъва.

— Боже! — казва той. Обръща се към Джейни. Хваща ръката ѝ. — Боже мили, Джейни. Какво да направя?

Джейни просто заравя лице във врата му. Опитва се да не мисли.

Ако може завинаги.

19:03

До къщи са три часа с кола. Кабъл е на волана на БМВ-то, което Капитан Комиски му е дала да кара. По радиото някакъв диджей пуска тъпи лафове и върти „Улица Блийкър“ на Дани Рейес в часа за музикални желания, а Джейни не откъсва поглед от телефона, надявайки се Кари да звънне. Но телефонът не звъни.

Джейни се обажда в болницата. Няма приета на име Доротея Ханаган.

— Възможно да е добре и изобщо да не се е налагало да я приемат — прави догадки Кейб.

— Или пък да е в моргата.

— Щяха да те информират досега.

Джейни мълчи, опитва се да мисли по каква причина нито Кари, нито някой от болницата се обажда, за да каже какво става.

— Да звъннем на Капитана — предлага Кабъл.

— С какво ще помогне?

— Шефът на полицията ли? Ами може да получи информация от когото си поиска.

— Вярно. Но... — Джейни въздиша. — Аз не... майка ми... няма значение. Не. Не искам да звъня на Капитана.

— Защо? Тя ще те успокои.

— Кейб...

— Джейни, сериозно. Трябва да й звънеш — да разбереш какво се случва. Сигурен съм, че би го направила за теб, ако се тревожиш, че има нещо нередно.

— Не, благодаря.

— Искаш ли аз да й позвъня?

— Не. Изобщо не желая тя да знае.

Кабъл въздиша шумно, раздразнен.

— Не те разбирам.

Джейни стиска челюсти. Поглежда през прозореца. Усеща топлината по бузите си, сълзите в очите. Срама. И казва тихо:

— Срам ме е. Сега разбираш ли? Майка ми е една луда алкохоличка. Препъва се из двора и крещи? Боже! Просто няма нужда Капитана да вижда това. Или да знае за тази част от живота ми. Прекалено лично е. Има неща, за които говоря с Капитана, и неща, които са лични. Затова престани!

Кабъл мълчи. Слуша няколко минути дърдоренето на диджея и после включва iPod-а към стереото на колата. В колата се разнася „Усещам дъжда“ на Джош Шикър. Когато песента свършва и започват първите тонове от следващата, той се сепва и нервно го изключва. Защото това е началото на „Не си отивай, майчице!“.

Вече час, откакто прекосяват Мичиган на изток и слънцето залязва оранжево и ярко зад гърба им. Няма много движение. Джейни обляга глава на прозореца, съзерцава мъглата от зелени дървета и жълти поля, които се нижат пред очите ѝ. Ето там, в падащия мрак сякаш сърна лежи в тревата. А може да е просто онзи изгорял пън, който всеки път я подвежда.

Чуди се колко още пейзажи ще успее да види в живота си. Опитва се да запомни всичко, което се изпречва пред погледа ѝ, за по-късно. Когато ще ѝ останат само тъмнината и сънищата.

Отново пробва да се свърже с болницата. Няма сведения за Доротей Ханаган. Това е добър знак, мисли си Джейни... само дето Кари не се обажда.

— Но къде може да е? — Джейни блъска глава в облегалката.

Кабъл я поглежда с крайчеца на окото.

— Кари? Не каза ли, че телефонът ѝ не работи?

— Каза, че няма батерия. Но има и други телефони все пак...

Кабъл замислено се потупва по брадичката с пръсти.

— Тя всъщност знае ли номера ти, или си на бързо набиране?

— Да-а. Прав си. Бързо набиране.

— Ами ето затова не се е обадила. Не знае номера наизуст, той е в изключения ѝ телефон и тя не може да го види.

Джейни се усмихва. Изпуска тежка въздишка на облекчение.

— Да... вероятно си прав.

— Опитал ли да се обадиш у вас, за да провериш дали майка ти е там?

— Да, и това направих. Никой не отговаря.

— Имаш ли номера на Стю? Или домашния на Кари?

— Пробвах и у тях. Никой не вдига. А този на Стю го нямам. А трябваше. Винаги съм смятала да...

— Ами Мелинда?

— Да, бе. — Джейни сумти. — Само това ми липсва — снобите от Хълма да разнасят тази история. — Обръща се към прозореца. — Съжалявам, че бях толкова раздразнителна преди малко.

Кабъл се усмихва във вечерния здрач.

— Всичко е наред. — Протяга ръка и хваща ръката на Джейни. Сплита пръсти с нейните. — Моя е вината. — Спира. — Знаеш, че никой не може да те съди за нещата, които не си в състояние да контролираш, като това, което майка ти върши например.

— Никой? — Джейни се мръщи. — Да. Но всеки си има мнение за случката с Дърбин.

— Никой, който да е от значение.

Джейни накланя глава.

— Знаеш ли, Кейб, може би пък съседите, целият град Фийлдридж... може би това, което те мислят, всъщност е от значение за мен. Тоест... О, боже! Забрави. Вече ми писна от всичко. Какво ли още има да става?

След кратка пауза Кабъл казва:

— Значи, направо в болницата, така ли?

— Да, предполагам, че това ще е най-правилният вариант. Може просто да си седи и да чака в спешното. Първо там ще пробваме... не мислиш ли?

— Да.

21:57

Джейни и Кабъл са в спешното и умуват какво да предприемат. Няма следа нито от Кари, нито от майката на Джейни — никъде сред множеството болни и ранени. Никой на регистратурата не може да намери името ѝ.

Кабъл барабани с пръсти по устните си и разсъждава на глас.

— Ханаган — това брачното име на майка ти ли е?

Джейни затваря очи и въздиша.

— Не.

Никога не е разказвала кой знае колко за майка си на Кабъл, а и той не е питал. И на Джейни така ѝ харесваше. Досега.

— Ами... — Кабъл пояснява. — Как да го кажа политически коректно. Да видим. Добре, майка ти някога използвала ли е друго име, освен Ханаган?

— Не. Името ѝ е Доротея Ханаган и това е единственото име, което е имала. Аз съм незаконно родена. Ясно?

— Джейни, моля те. На кого му пука за това.

— Е, да, но на мен ми пука. Ти поне знаеш кои са и двамата ти родители.

Кабъл зяпва Джейни.

— Разбира се, и този факт страшно ми помогна.

— О, боже, Кейб. — Джейни прави гримаса. — Съжалявам. Огромна грешка. Под стрес съм, не знам какви ги дрънкам.

Кабъл изглежда сякаш иска да каже нещо, но после се отказва. Оглежда се отново наоколо, но напразно.

— Хайде — подканва той Джейни и я хваща за ръката. — Ето асансьора. Ще обиколим чакалните и ще ги огледаме. Не повече от десет минути и ако не намерим Кари, се връщаме у вас и чакаме. Не знам какво друго бихме могли да направим.

Тръпка полазва гърба на Джейни. Майка ѝ, пияницата, е изчезнала.

22:02

Там, в чакалнята на третия етаж.

Интензивно отделение.

С лакти, подпрени на коленете, и лице в шепите, с пръсти, заплетени в дългите тъмни къдрици. Наведена напред. Сякаш е готова всеки момент да скочи на крака и да побегне с всички сили.

— Кари! — извиква Джейни.

Кари се изправя.

— О, боже, видя ли бележката.

— Къде е... Майка ми...?

— В стаята е с него.

— Какво? Кой?

— Не видя ли бележката?

— Каква бележка? Чух само съобщенията, които си ми оставила на гласовата поща.

— Сложих бележка на стъклото на Етел, на паркинга. Реших, че нали ужким си детектив. Би трябвало да се сетиш да потърсиш колата. Както и да е, как ме намери тогава? Няма значение. Майка ти... добре е. Тоест, още е пияна, но мисля, че вече ѝ минава... вече е доста по-добре. Много плаче и е разстроена. Но...

— Кари — казва решително Джейни. — Съсредоточи се. Кажи ми какво не е наред с майка ми и къде да я намеря.

Кари въздиша. Изглежда изморена.

— Майка ти е добре. Просто е пияна.

Джейни поглежда нервно през отворената врата към коридора, докато някаква медицинска сестра минава край тях. Гласът ѝ е тих и настоятелен.

— Добре, добре. Разбрах, че е пияна. Тя винаги е пияна. Само може ли да спрем да крещим за това, моля те? И щом е добре, защо, по

дяволите, сме в интензивното?

— О, по дяволите — казва Кари. Поклаща глава. — Откъде да започна?

Кабъл придружава Кари и Джейни до столовете и сяда заедно с тях.

— Кой е този „той“, Кари? Тя с кого е? — пита той внимателно.

Джейни кима, присъединявайки се към въпроса.

Но вече знае кой е.

Има само един възможен „той“. Никой друг на света. Никой друг не би накарал майката на Джейни да се държи така. Никой друг, когото майката на Джейни да сънува.

Кари, чийто поглед обикновено весело играе, сега, в края на този необичаен ден, вдига уморени очи към Джейни.

— Явно е баща ти, Джейнърс. И е, един вид, доста болен.

Джейни просто стои и гледа Кари.

— Баща ми?

— Не мислят, че ще оцелее.

22:06

Джейни се свлича назад в стола. Изтръпнала. Не знае как трябва да се чувства от тази новина. Няма. Никаква. Представа.

Кабъл вдига ръка, за да прекрати разговора. За момент тримата седят в тишината на чакалнята. Изражението на Джейни е празно. Кари се бори с огромна дъвка, а Кабъл затваря очи и поклаща глава едва забележимо.

— Кари, започни отначало — казва той.

Кари кима. Припомня си.

— Така, значи, този следобед, около три часа, чувам някой да се дере навън. Не обърнах внимание, защото в нашия квартал си е нещо обикновено някой да крещи, нали така? И както си сгъвам прането на леглото, виждам майката на Джейни през прозореца, което е адски странно, защото тя почти никога не излиза, освен до бензиностанцията или до спирката на автобуса за пиене, нали? Но днес беше по нощница и се мотаеше из двора...

Джейни се изчервява и захлупва лицето си с шепи.

— О, боже! — казва.

— Крещеше „Джейни, Джейни!“ и после май се препъна и аз изтичах навън да видя какво става. И намирам Доротея да плаче и да повтаря: „Телефона! Трябва да отида до болницата!“, отново и отново, около сто пъти, и аз ти звънях и ти оставих съобщения и накрая просто я докарах дотук, защото не знаех какво друго да направя. И тук ѝ трябваше около час, за да се успокои и да успее да обясни на жената на рецепцията, че не тя е болна, а че са ѝ се обадили по телефона и че трябва да види Хенри.

Джейни вдига поглед.

— Хенри?

— Да, Хенри Фейнголд. Така се казва.

— Хенри Фейнголд — повтаря Джейни. Звучи ѝ кухо. Не ѝ говори нищо. Просто не звучи така, както би очаквала да звучи името на баща ѝ. — И как, по дяволите, да разбере дали наистина е той? Доротея — изрича името на майка си, като натъртва всяка сричка — така и не намери за нужно да сподели с мен каквото и да било относно... Хенри.

Кари кима тържествено. Тя е свидетел.

И после.

Джейни премигва, за да спре сълзите, които отново бликват, щом осъзнава истината.

— Трябва да живее тук някъде наблизо, щом са го довели в тази болница. Но явно никога не му е идвало наум да ме потърси.

— Съжалявам, скъпа. — Кари забива поглед в пода.

Джейни се изправя рязко и се обръща към Кабъл и Кари:

— Не мога да повярвам, че така ни се провали ваканцията. И, Кари, толкова съжалявам, че си изгубила тук целия ден и цялата вечер. Ти си много добра приятелка — моля те, иди си у дома, или при Стю, или където искаш.

Обръща се към Кабъл:

— Кейб, ще се справя сама. Ще се приберем с автобуса, след като я изведа оттук. Моля ви. Идете да си почивате.

Насочва се към изхода, с надеждата Кейб и Кари да я последват и да си тръгнат, за да може да понесе сама цялото това унижение. „Боже, колко е гадно.“

Кабъл се изправя, после Кари.

— Е — обръща се той към Кари, докато двамата вървят след Джейни към вратата, — какво му е? Знаеш ли?

— Някакво мозъчно нараняване или нещо от този род. Не знам много — чух докторът да казва на Доротея, че се е обадил на 911 и е бил още в съзнание, малко след като са го докарали тук, но сега не може да се събуди. Все пак пуснаха Доротея при него да го види преди половин час. И, Джейнърс — казва Кари, — няма проблем, ясно? И ти би направила същото за моята майка. Нали?

Гърлото на Джейни се свива и тя отново пресушава с бързо мигане сълзите си. Има сили само да кимне. Кари я прегръща, Джейни едва сдържа риданията си.

— Благодаря ти — прошепва тя в ухото на Кари.

Кари се насочва към изхода.

— Обади ми се.

Джейни пак кимва, проследява с поглед Кари до асансьорите. После се обръща към Кабъл.

— Хайде тръгвай — подканва го тя.

— Не.

Кабъл не смята да мръдне от мястото си.

Джейни въздиша тежко. Защото е прекрасно, че той я подкрепя така, но историята е толкова неприятна. А и не е съвсем сигурна как ще се развие.

Просто някои неща човек ги върши по-лесно сам.

Тихо е и светлината е приглушена, когато Джейни и Кабъл бутват двойната врата към коридора с пациентите на интензивното. Джейни усеща слабото придърпване на някакъв сън отнякъде, но го преборва на мига, няма време за губене. Надниква в стаята на виновника, чиято врата е леко открехната, и го нарушава наум отчаяна, че никога няма да се отърве от чуждите сънища, дори сега, когато мозъкът ѝ е зает със съвсем други неща.

Отиват при дежурната сестра. Джейни се прокашля.

— Хенри... Фейн... стей...

— Фейнголд — уточнява Кабъл с по-уверен глас.

— От семейството ли сте? — пита сестрата. Поглежда ги подозрително.

— Аз... — започва Джейни. — Да. Той ми е... баща... предполагам.

Сестрата навежда глава.

— Начинът да влезеш в нечия стая е да лъжеш убедително — казва тя. — Добър опит.

— Аз... аз не искам да влизам в стаята му. Просто кажете на майка ми, че съм тук, може ли? Тя е в стаята с него. Аз ще бъда в чакалнята. — Джейни се обръща рязко, Кабъл вдига рамене и тръгва след нея. Минават обратно през двойната врата, като оставят сестрата да гледа озадачено след тях, докато те се отдалечават.

Джейни се стоварва в един стол и мърмори под носа си:

— Фейнголд. Харви Фейнголд.

Кейб я стрелва с поглед.

— Хенри.

— Вярно. Боже. Никой не би предположил, че работя за ченгетата.

— Кое то вероятно е причината да си толкова убедителна под прикритие — казва Кабъл с широка усмивка.

Джейни го сръгва автоматично с лакът.

— Да, но вече не. Все пак не забравяй, че говориш с момиче от отдела по наркотици. — Обръща се към него. Хваща го за ръката. Умолява го. — Кейб, наистина, трябва да се прибереш. Да поспиш. Върни се във Фримонт и се наслади на остатъка от седмицата. Аз съм добре. Ще се справя.

Кабъл поглежда Джейни и въздиша.

— Знам, че ще се справиш, Джейни. Ти си истинска мъченица. Наистина е уморително да водим един и същи спор всеки път когато нещо се случва с теб. Просто престани. Няма да си тръгна.

Той се усмихва виновно.

Джейни зяпва от изненада.

— Значи мъченица!

— Ами да. Малко.

— Моля ти се. Не може да си малко мъченик. Или си, или не си. Това е нещо уникално.

Кабъл се засмива, в ъгълчетата на очите му се образуват ситни бръчици. Съзерцава я и продължава да се усмихва с онази крива усмивка, която тя си спомня от неловките дни, когато я взеше със скейта.

Но точно сега Джейни не може да му отвърне.

— Хм, относно малкото ни приключение — връща се тя на темата. — То наистина е много уничително за мен, Кейб. Толкова се срамувам от всичко и толкова неща имам да реша, а ти си безумно мил, просто е непоносимо. Чувствам се отвратително, че развалих и твоето прекарване. Затова наистина ще бъда много по-добре, ако... нали разбираш... — Джейни го поглежда безпомощно.

Кабъл премигва и челото му се сбръчква. Поглежда я с разбиране.

— Аха. Значи наистина искаш да се махна. Като казваш, че ти е неудобно, имаш предвид, че не ти е удобно аз да знам за тези неща?

В отговор Джейни забива поглед в земята.

— Е — Кабъл огорчен търси думите. — Съжалявам, Джейнърс. Явно бавно схващам.

Изправя се рязко. Тръгва към вратата. Джейни го придружава до коридора с асансьорите.

— Ще... ще се видим по-късно, предполагам — казва той. — Звънни ми, когато... когато и да е.

— Естествено — отвръща Джейни, докато погледът ѝ минава през голяма табела на стената с надпис „моля изключете мобилните си телефони!“. — Ще ти изпратя съобщение по-късно. Това е нещо, с което предпочитам да се справя сама в момента, разбираш ли? Обичам те.

— Да. Добре. И аз те обичам. — Кабъл ѝ обръща гръб и махва вяло с ръка. Поглежда през рамо. — Хей? Нали знаеш, че автобусът не минава между два и пет сутринта?

Джейни се усмихва.

— Да, знам.

— И не влизай в разни сънища, ако обичаш.

— Добре. Ш-шт — предупреждава го Джейни, надявайки се никой да не ги е чул.

Преди Кейб да успее да се сети за нещо друго, Джейни се връща в чакалнята, за да седне и да помисли.

Сама.

01:12

Джейни дреме на стола в чакалнята.

Внезапно усеща, че някой я гледа. Сепва се и сяда прилично, напълно будна.

Майка ѝ. Поне си е облякла дрехи, а не е по нощница, както разправяше Кари.

— Здравсти — казва Джейни. Изправя се. Приближава се към дребната фигурка и спира неуверено. Колебае се. Да я прегърне ли? Така правят по телевизията. Колко идиотско.

От Доротея Ханаган буквално тече пот. Тя трепери. Джейни не иска да я докосва. Цялата сцена е толкова абсурдна, почти нереална.

И после.

Безумие.

— Къде беше? — лицето на майката на Джейни се сгърчва в конвулсия и тя започва да плаче. И да крещи прекалено силно. — Никога не ми казваш къде отиваш, просто изчезваш. Онова странно момиче на съседите трябваше да ме доведе тук — ръцете ѝ треперят, очите ѝ сноват от пода към Джейни и обратно, обвиняващи, гневни. — Значи вече не се интересуваш от майка си? Просто скиториш като отвързана с онова момче, така ли?

Джейни отстъпва назад, шокирана, не само от абсолютния рекорд, който майка ѝ поставя за брой думи, изречени от нея в един ден, но най-вече от тона ѝ.

— О, боже.

— Да не си посмяла да ми отговаряш!

Треперещите ръце на Доротея трескаво отварят старата винилова дамска чанта и ровят из нея — столовете в чакалнята се покриват с купчина смачкани опаковки и хартийки.

Джейни стои и гледа.

Тя също трепери леко.

Чуди се как да постъпи. И защо изобщо трябва да прави нещо. „Нямам ли си достатъчно проблеми, които да решавам?“ казва тя незнайно на кого. Или пък може би на господ. Не знае. Но знае едно. Ще се радва да се измъкне от тази лудница.

Джейни събира разпилените из чакалнята боклуци, набутва ги обратно в дамската чанта и хваща майка си за лакътя.

— Хайде. Вкъщи си имаш достатъчно.

Джейни с усилие изправя майка си на крака.

— Казах хайде. Трябва да хванем автобуса.

— Ами колата ти? — пита Доротея. — Онова момиче я караше.

Джейни премигва и поглежда майка си, докато я влачи към асансьора.

— Да, мамо. Продадох ѝ я преди няколко месеца, не помниш ли?

— Никога нищо не ми казваш...

— Просто... — Джейни кипи от гняв. Никога нищо не ти казвам? Или може би ти си твърде пияна, за да си спомниш? Поема дъх и го изпуска бавно. — Хайде, нека да тръгваме. И не ме излагай повече.

— Добре, но и ти не ме излагай.

— Все тая.

Джейни хвърля бърз поглед през рамо надолу по коридора, където би трябвало да лежи баща ѝ — жив или мъртъв — тя няма представа.

А и не я е грижа особено.

Надява се той да побърза да умре по-скоро, за да не ѝ се налага никога да се занимава с него. Защото всичко, което Джейни знае за родителите е, че носят само неприятности.

02:10

През цялото време в автобуса на път за вкъщи Доротея се държи неспокойно като наркоман. Разстроена, Джейни отбива съня на някакъв скитник, който се вози с тях, и се радва, че разстоянието е кратко.

Когато пристигат у дома, на вратата ги чака куфарът на Джейни.

— Мамка му, Кейб — мърмори Джейни, — защо е нужно винаги да си толкова грижлив?

Майката на Джейни се добира на зигзаг до кухнята, грабва бутилка водка изпод мивката и се оттегля в спалнята си, без да обели и дума. Джейни не се възпротивява. Ще има достатъчно време да разбере какво се е случило с този тип Хенри утре, когато майка ѝ вече ще е добре — прилично пияна и почти разумна.

Джейни пише съобщение на Кабъл.

„Вкъщи съм.“

Кабъл отговаря веднага, въпреки късния час.

„Благодаря, скъпа. Обичам те. Да се видим утре?“

Тя изключва телефона.

— Да, за да поговорим за това — прошепва с въздишка. После оставя телефона на нощното шкафче, намества куфара отстрани до леглото и си ляга.

04:24

Джейни сънува.

Подът на спалнята ѝ е покрит с камъчета, на леглото ѝ има куфар. На всяко камъче е написано нещо, но Джейни може да го разчете само ако ги повдигне.

Вдига едно. „ПОМОГНИ МИ“, пише на него. „КЕЙБ“, пише на друго.

„ДОРОТЕЯ“ „ИНВАЛИД“ „ТАЙНА“ „СЛЯПА“

След като ги върне обратно, те стават по-големи, по-тежки. Скоро усеща, че няма да има място на пода, където да слага камъните, но не може да спре да ги вдига и да ги чете. Подът е претъпкан, на Джейни вече ѝ е трудно да диша. Камъните изсмукват въздуха от стаята.

Изведнъж ѝ хрумва да сложи един камък в куфара. Камъкът се смалява до песъчинка.

Джейни бавно, методично вдига всички камъни и ги прибира в куфара. Задачата изглежда безкрайна. Накрая вдига и последния — „ИЗОЛАЦИЯ“. Прибира го при другите. Той се превръща в песъчинка и всички останали песъчинки изчезват.

Джейни стои с поглед, забит в куфара. Вече знае какво трябва да прави.

Затваря го.

Взема го в ръка.

И излиза.

ПЕТЪК

4 август 2006

09:15

Джейни лежи будна, гледа в тавана. Мисли за всичко. Най-вече за последните събития. Зелената тетрадка, изслушването, клюките, колежа, Доротея, а сега и този Хенри. Какво още? Не е ли достатъчно вече. Познатата вълна на паниката я залива, обхваща гръдния ѝ кош и я притиска. Силно. Още по-силно. Джейни се бори за въздух, но не може да поеме достатъчно. Обръща се настрани и се свива на топка.

— Спокойно — казва си тя, дишайки тежко. — Просто се успокой, по дяволите.

Твърде много ѝ се събра.

Захлупва устата и носа с шепи, диша в тях, навън, навътре, докато регулира дъха си. Постепенно умът ѝ се изчиства от мислите.

Тя се концентрира.

Диша.

Просто диша.

09:29

Вратата към стаята на Доротея е затворена.

Джейни се мотае безцелно из малката къща, чудейки се какво, по дяволите, трябва да прави с този Хенри. Хапва диетична вафла и се поти. Вече е горещо като в пещ. Пуска вентилатора в хола, открехва входната врата с надеждата да влезе въздух и се тръшва на дивана.

През разкъсания комарник вижда как Кабъл завива с колата по алеята и сърцето ѝ трепва. Той слиза и с дълги, уверени крачки стига до входната врата. Влиза без да звъни, както обикновено. Спира за миг на прага, докато очите му свикнат с полумрака.

Усмива се с кривата си усмивка.

— Здравсти — поздравява.

Джейни потупва износената възглавница на дивана до себе си.

— Още не съм си измила зъбите — казва, когато Кабъл се навежда към нея. — Носът ти се бели.

— Не ми пука, ама изобщо. — Кабъл се навежда още малко и я целува. После се разполага на дивана. — Имаш ли нещо против да съм тук... и така нататък? — пита той.

— Не. — Джейни плъзга ръка по бедрото му и го стиска. — Снощи... просто не знаех какво да очаквам. Не бях сигурна как ще реагира майка ми, нали я знаеш?

— Е, и как реагира тя? — Кабъл се оглежда нервно.

— Не беше нещо особено. Малко неприятна. Но не непоносима. Не каза нито дума за Хенри, а и аз не посмях да попитам. Боже, не може да издържи дори дванайсет часа без алкохол. И ако не си го получи, става зловна. — Джейни добива засрамен вид. — Неудобно е, разбираш ли?

— Като баща ми. Само дето той си беше злобен със или без алкохол. Поне беше постоянен — кисело се усмихва Кабъл.

Джейни изсумтява.

— Предполагам, че съм късметлийка. — Поглежда Кабъл с крайчеца на окото си.

Премисля нещо.

Накрая казва:

— Някога искало ли ти се е баща ти да е мъртъв? Имам предвид преди да те нарани? Просто, за да си нямаш повече главоболия с него?

Кабъл присвива очи.

— Всеки. Божи. Ден.

Джейни прехапва устна.

— А сега радваш ли се, че умря в затвора?

Кабъл мълчи дълго. После вдига рамене. Когато проговаря отново, гласът му е овладян, почти професионален, сякаш говори психотерапевт.

— Беше най-добрият възможен край, предвид обстоятелствата.

Вентилаторът задвижва въздуха на нивото на коленете им от телевизора към масичката за кафе и обратно, течението облизва голите им крака. Когато струята докосва потната ѝ кожа, Джейни лекичко потреперва. Замисля се за Хенри Фейнголд, непознатия, вероятния ѝ баща. Умиращия. И за трети път през последните двадесет и четири часа ѝ се иска да беше някой друг.

Обляга глава на рамото на Кабъл и го хваща за ръката. Той се обръща с лице към нея, премества я в скута си и двамата се прегръщат силно и продължително.

Защото си нямат никой друг.

Но Джейни се разкъсва от противоречия.

Представя си живота без хора. Без него. С разбито сърце, в самота, но способна да вижда, да усеща. Да живее. Да бъде, да съществува в мир. Да не се оглежда вечно за поредния сън.

Представя си живота с него. Сляпа, съсухрена, но обичана... поне, докато всичко върви добре. И свидетел на кошмарите, в които той се бори с реалността. Наистина ли иска да гледа как Кейб се мъчи ден след ден, година след година? Наистина ли иска да бъде такава огромна тежест за такова изключително момче?

Все още не знае кой е по-добрият сценарий.

Но непрекъснато размишлява за това.

Може би пък разбитите сърца заздравяват по-лесно от разбитите ръце и очи.

09:41

Твърде горещо е, за да изкарат така дълго време.

Кейб се протяга.

— Не трябва ли да я събудиш? Няма ли да ходите в болницата?

— Боже, надявам се, че не.

— Джейни.

— Да.

— Там поне има климатик.

— В колата ти също. Не предпочиташ ли да идем да се натискаме на алеята?

Кабъл се смее насила.

— Може би довечера. Всъщност, о, да, разбира се, че довечера. Но, Джейни, сериозно. Мисля, че трябва да поговориш с майка си.

Джейни въздиша и върти очи.

— Предполагам.

09:49

Почуква леко на вратата на майка си.

Поглежда към Кабъл.

За Джейни тази стая не е част от дома ѝ. Чувства я по-скоро като врата към друг свят, портал към мъката, място, откъдето Доротея изниква и в което изчезва, когато пожелае. Рядко се случва да зърне вътрешността ѝ, освен случайно, когато майка ѝ влиза или излиза.

Чака. Накрая сама отваря вратата, готова да налети на някой сън. Но майка ѝ не сънува в момента. Джейни въздиша шумно и се оглежда.

Оскъдна слънчева светлина се процежда през кърпените избелели завеси. Мебелировка почти липсва, но затова пък всичко налично е максимално разхвърляно. По пода около леглото са разпилени картонени чинии, бутилки и чаши. Горещо и задушно. Мирише на спарено.

В леглото просната по гръб спи майката ѝ, тънката нощница се е усукала около кльоцавото ѝ тяло.

— Мамо — прошепва Джейни.

Отговор няма.

Джейни е смутена. Застава на пръсти. Подът проскърцва.

— Майко — вика, този път по-силно.

Майката на Джейни изръмжава и поглежда с присвити очи. С усилие се повдига на лакът.

— Какво, телефонът ли? — промърморва едва.

— Не... Почти десет часът е и просто се чудех...

— Ти не си ли на училище?

Джейни зяпва от изумление. Това сигурно е някакъв майтап. Поема си дълбоко дъх, иде ѝ да вдигне скандал на майка си, да ѝ напомни за завършването, на което тя така и не дойде, или за факта, че е лято, но решава, че сега не е моментът. Думите излизат сами, преди Доротея да я е прекъснала отново:

— Не... днес не сме на училище. Чудя се каква е тая работа с Хенри и дали не трябва пак да ходиш в болницата или нещо такова. Не искам да...

При споменаването на Хенри майката на Джейни си поема шумно въздух.

— О, боже — изстенва, сякаш чак сега си спомня какво се е случило.

Претъркулва се от леглото и с несигурна стъпка се изправя. Разминава се с Джейни и излиза от стаята. Джейни я следва.

— Мамо? — Джейни не знае как да продължи. Докато вървят по коридора към кухнята, тя хвърля безпомощен поглед към Кабъл. Той вдига рамене. — Майко!

Доротей вадя кутия портокалов сок от хладилника, лед и водка от фризера и си сипва... закуска.

— Какво? — пита, подсмърчайки.

— Този Хенри, той мой баща ли е?

— Разбира се, че ти е баща. Аз да не съм някаква курва.

Кабъл глухо изръмжава от другата стая.

— Ясно... и значи, той умира?

Майката на Джейни отпива дълга глътка.

— Така казват.

— Е, при катастрофа ли е пострадал, някаква болест ли е, или какво?

Доротей вдига рамене и махва неопределено с ръка.

— Мозъкът му се е пръснал. Или има тумор. Нещо не му е наред. Джейни въздиша.

— Искаш ли днес да те заведа в болницата?

За пръв път майката на Джейни я поглежда в очите.

— Да ме заведеш? Ти вчера не дойде с мен в болницата.

— Дойдох веднага щом можах, мамо.

Майката на Джейни пресушава питието си и потреперва. Стои до плота, в едната ръка държи празната чаша, в другата бутилката евтина водка и я съзерцава отнесено. После оставя с трясък и двете на плота и затваря очи. Една сълза се изплъзва и се спуска по бузата ѝ.

Джейни завърта очи към тавана.

— Ще ходиш ли в болницата или не? Няма... — добива смелост — да те чакам цял ден да решиш.

— Върви и прави каквото искаш, както винаги, малка кучко — казва Доротей. — И без това не мисля да стъпя повече там.

Подминава Джейни, клатушкайки се, продължава по коридора и влиза обратно в стаята, като не пропуска да затвори вратата след себе си.

Джейни въздиша и се връща в хола, където седи Кабъл, свидетел на всичко.

— Добре — казва тя. — И сега какво?
Кабъл изглежда раздразнен. Поклаща глава.
— Ти как смяташ, какво трябва да правиш?
— Няма да се върна да го видя, ако това питаш.
— Аз ли? Не, разбира се. Изцяло от теб зависи дали искаш да виждаш този човек.
— Правилно.
— Искам да кажа, той не е никакъв баща. Никога не е направил нищо за теб. Кой знае, може да си има друго семейство. Представи си колко неловко би било да се появиш, докато те всичките са там... — Кабъл замлъква.
— Да, боже, не бях се замисляла за това.
— Искам да се сетя дали съм чувал за някой Фейнголд в гимназия „Фийлдридж“. Възможно е да имаш полубратя и сестри.
— Имаше един Джош, първокурсник, играеше баскетбол.
— Той е Фейнстейн.
— А-ха.
После, за момент настъпва тишина, малка пауза, докато Кабъл изчаква следващия въпрос на Джейни.
— Фейнголд не е ли еврейско име?
— Ако е, това променя ли нещо?
— Не, просто имам предвид... Интересно е все пак. Не съм се замисляла за корените си, знаеш ли? История на рода. Родословно дърво. Боже, боже. — Джейни се губи в догадки.
Кабъл кимва.
— Е, да. Предполагам, никога няма да разбереш.
Джейни замръзва за миг и после поглежда Кабъл.
Засилва се и го фрасва по ръката.
Силно.
— На ти! — казва. — Загубеняк такъв!
Кабъл се смее и разтрива китката си.
— Стига де. Сега пък какво съм направил?
Джейни се ядосва, донякъде на шега. Тръсва глава.
— Накара ме да ми пука.
— Хайде — успокоява я той. — И преди ти пукаше. Никога ли не си се питала кой е баща ти?

Джейни се връща към повтарящия се сън на майка си — онзи с калейдоскопа, в който Доротей и хипито се държат за ръце и летят. Неведнъж се бе питала кой е баща ѝ. А сега се пита дали Хенри е онзи от съня.

— Сигурно е някой костюмар с две цяло и две деца, и куче, и къща до Мичиганския университет.

Джейни си дава сметка за мизерната дупка, която представлява домът ѝ. За мизерния живот, в който ѝ се налага да бъде майка на два пъти по-възрастна от нея пияница. Знае, че без социалната помощ на Доротей и личния ѝ незначителен доход в допълнение те са на крачка от съдбата на бездомниците. Но Джейни не иска да мисли за това сега.

Поема дълбоко дъх и бавно го изпуска.

— Добре. Ще взема душ и после ще отида в болницата. Предполагам, ще дойдеш с мен, а?

Кабъл се усмихва.

— Много ясно. Нали съм ти шофьор, забрави ли?

11:29

Кабъл и Джейни се качват по стълбите до третия етаж. Вече виждат в дъното двойната врата, която води към отделението, и Джейни забавя крачка, придвижва се все по-бавно, докато накрая спира съвсем. Обръща се рязко и се връща в чакалнята.

— Не мога да го направя — казва.

— Не се и налага. Но ако не го направиш, мисля, че после ще съжаляваш.

— Добре, но ако има други посетители, си тръгвам.

— Така е по-честно.

— Ами... ако е буден? Ако ме види?

Кабъл стиска устни.

— След онова, което майка ти каза за експлодиралия му мозък, силно се съмнявам, че ще се случи.

Джейни въздиша тежко и тръгва отново към двойната врата, Кабъл я следва.

— Добре тогава.

Бута едното крило и проверява дали има отворени врати от двете страни на коридора, като прави оглед на цялото пространство, както по

времето, когато работеше в старческия дом „Хедър“. Слава богу, повечето са затворени и днес Джейни не се натъква на никакви сънища.

Приближава се към регистратурата, този път по-уверено.

— За Хенри Фейнголд, моля.

— Само ако сте от семейството — изрича със заучен тон болничният служител. На табелката с името му пише „Мигел“.

— Аз съм дъщеря му.

— Хей — казва той, като я разглежда по-внимателно, — ти не си ли момичето под прикритие?

— Да, аз съм. — Джейни се опитва да не трепери видимо.

— Гледах те по новините. Добре си се справила.

Джейни се усмихва.

— Благодаря ти. Е... коя е стаята?

— Стая триста и дванайсет. В дъното на коридора, вдясно. — Мигел посочва към Кабъл. — А ти?

— Той... — отговаря Джейни вместо него. — Ние... Заедно сме.

Сестрата поглежда Джейни.

— Ясно. Значи ти е... брат?

Джейни издиша с облекчение и се усмихва благодарно.

— Да.

Кабъл кимва мълчаливо, сякаш за да потвърди пред Мигел, че ще се държи добре, въпреки че няма каквато и да било връзка, с когото и да било наоколо.

— А можете ли да ми кажете в какво състояние е?

— Не е в съзнание, мила. Доктор Минг ще трябва да ти обясни подробностите. — Мигел поглежда Джейни съчувствено. С поглед, който казва: „Нещата не са добре.“

— Благодаря — промърморва Джейни. Тръгва надолу по коридора, Кабъл я следва плътно. И когато отваря вратата...

Непоносим шум. Прилича на пищящия звук на недобре настроено радио, увеличено докрай. Джейни се свлича на колене и притиска ушите си с ръце, макар да знае, че това няма да помогне. Ярки цветове я връхлитат; гигантски квадрати лилаво и червено, плисва я жълта вълна, толкова непоносимо жълта, че почти изгаря очите ѝ. Опитва се да каже нещо, но не може.

Няма на кого. Заобиколена е само от нечовешко пищене и ослепителни цветове. Болезнено, лишено от чувства и емоции подлудяващо бучене. Джейни никога не е чувала подобно нещо в живота си.

С огромно усилие се концентрира и прави всичко, на което е способна, за да се изтръгне. Точно когато вече усеща как се измъква, сцената сякаш примигва и се променя. За части от секундата вижда жена, права, в огромна тъмна стая, и мъж, седнал на стол в ъгъла, които мигом се изпаряват, щом Джейни успява да затвори вратата към този кошмар.

Джейни укротява дишането си и когато отново е в състояние да вижда и да усеща крайниците си, разбира, че стои на четири крака пред вратата на стаята. Кабъл е до нея и шепти нещо, но тя не го чува. Взира се втренчено в плочките на пода, обхваната от подозрението, че този кошмар и този хаос е възможно да имат нещо общо с ада.

— Добре съм — казва на Кабъл, докато бавно се вдига на крака и изтупва невидимите пращинки, полепнали от пода върху голите ѝ колене.

Изправя се. Обръща се.

Поглежда към източника на кошмара и чак тогава го вижда.

Мъжът, който е неин родител. Чието ДНК носи тя.

Джейни вдишва шумно. Ръката ѝ бавно се насочва към устните и тя отстъпва назад. Очите ѝ се разширяват от ужас.

— О, боже мой — прошепва. — Какво, по дяволите, е това?

КАКВО ПО ДЯВОЛИТЕ Е...

Все още петък, 4 август 2006

11:40

Кабъл обгръща раменете на Джейни. Но дали за да я подкрепи, дали за да ѝ попречи да избяга от стаята, тя не знае. Все едно ѝ е. И без това е прекалено ужасена, за да помръдне.

— Прилича на кръстоска между Капитан Пещерняк^[1] и терорист — прошепва.

Кабъл кимва бавно.

— Ужас. Каква дивашка грива, малко в стил Алис Купър. — Той се обръща към Джейни и пита съчувствено: — Е, какъв беше сънят?

Джейни не може да отмести поглед от слабичкия, буйно окосмен мъж в леглото. Заобиколен от апарати, от които нито един не е свързан с тялото му или включен в мрежата. Няма гипс, няма превръзки. Без марли, без бели лепенки.

Само едно лице с изписана на него безкрайна агония.

Поглежда Кабъл и отговаря на въпроса му:

— Дори не съм сигурна, че беше сън. Беше по-скоро не-сън. Както... когато гледаш телевизия и кабелната спре. Тогава се появява онзи непоносим постоянен пищящ звук, само дето тука беше и с непоносими децибели.

— Странно. А имаше ли черно-бели снежинки?

— Не, имаше цветове. Подобие на гигантски струи от ярки цветове — лилаво, червено, жълто. Триизмерни цветни стени, които се движеха и ме нападаха, съединяваха се и се затваряха около мен, толкова ярки, че не издържах. Беше отвратително.

— Радвам се, че се измъкна.

Джейни кима.

— Накрая за частица от секундата стените изчезнаха и видях някаква жена, в дъното, но беше твърде късно, за да различа нещо конкретно. Вече излизах. Но може би щях да зърна малък проблясък от истински сън.

— Можеш ли да се върнеш?

— Не знам, никога не съм опитвала — отвръща тя. — Може би, ако изляза, затворя вратата и вляза отново. Но не мисля, че имам желание пак да го правя, разбираш ли?

Кабъл кимва. Прави крачка към леглото. Вдига медицинския картон, който виси праметнат от външната страна на таблата. Разучава го съсредоточено за момент, отгръща първата страница и разглежда следващата. Подава го на Джейни.

— Не са ми много ясни тези неща. Искаш ли да видиш за какво става дума?

Джейни взема картоната неуверено с усещането, че навлиза в чуждо пространство. Но все пак го прочита. Прави усилие да дешифрира терминологията. Но дори и с опита от старческия дом не схваща кой знае колко.

— Хм. Изглежда, са открили лека мозъчна активност на редки интервали.

— Лека? Това добре ли е? — Кабъл звучи загрижено.

— Не мисля — казва Джейни. Връща картоната обратно.

— Може ли да ни чуе? — шепне Кабъл.

Джейни замлъква. И също започва да шепти:

— Възможно е. В старчески дом „Хедър“ нарочно се обръщаме на висок глас към пациентите в кома, сякаш можеха да ни чуят. Препоръчвахме и на семействата им да го правят. За всеки случай.

Кабъл преглъща шумно и поглежда Джейни, езикът му внезапно се е парализирал. Побутва я и кима към леглото.

Джейни се намръщва.

— Не ме пришпорвай — прошепва.

Поглежда към мъжа. Приближава се. Силен трепет преминава през нея и тя спира само на крачка от голямата кафява мечка, която представлява нейният баща. „Ами ако само се преструва и изведнъж скочи отгоре ми?“ Джейни пак се разтреперва.

Вдишва дълбоко и за момент се превръща в Джейни Ханаган, агент под прикритие. Оглежда малко по-отблизо нещастната физиономия на Хенри. Под цялата тази дълга черна четина лицето му е грубо. С белези от шарка. Джейни се чуди дали на него дължи случайните си пъпки. Косата му на места е по-гъста, на други по-

рехава — сякаш цели кичури са били изтръгнати от скалпа. Тук-таме се вижда дори кожа. Покрита с червени драскотини.

Разглежда ръцете му. Ноктите са чисти, но изгризани до кръв. Личат засъхнали корички. Стърчащите от болничната нощница косми по гърдите му също са с неравномерна гъстота, но определено са посиви от тези на главата. Цветът на кожата му е сивкаво-бял, сякаш никога не е виждал слънце, но затова пък ръцете му са с лек фермерски тен.

— Какво, за бога, може да ти се е случило? — прошепва тя, повече на себе си, отколкото на него.

Той не помръдва. И все пак, агонията, изписана на лицето му, е, меко казано, тревожна. Чуди се дали онзи шум продължава да бучи в главата му.

— Трябва да е доста болезнено — промърморва.

После рязко се обръща към Кабъл.

— Много е странно — произнася само с устни. Посочва вратата. Кабъл кимва и излизат. Затварят вратата. — Прекалено странно — казва отново тя, този път на глас. Това е повече, отколкото може да понесе. — Да тръгваме. Просто да... потренираме или да се помотаем, или да обядваме, или каквото и да е. Трябва да се разсея, да освободя ума си от този човек.

12:30

Отиват в грил бара „При Франк“ и се натъкват на половин дузина ченгета, които тъкмо се канят да си тръгват.

— Върнахте се от почивка по-рано, защото ви липсвахме, а? — дразни ги Джейсън Бейкър.

Джейни го харесва.

— Ще ти се. Малка семейна криза, непредвидена. Но вече всичко е наред — отвръща тя с безгрижен вид.

Кабъл и Джейни сядат на бара за един бърз обяд. Джейни получава безплатен млечен шейк, заради това че е момиче, работещо към наркоотдела в полицията.

Не всичко е толкова зле.

13:41

Джейни плъзва гладкия си крак надолу по косматия прасец на Кабъл.

Пръстите им си играят невинно, докато двамата работят в приземния етаж на Кабъл. Джейни търси видове мозъчни заболявания и травми в „Доктор Уеб“, но не стига доникъде — твърде много са, за да стесни кръга.

Кабъл пуска името Хенри Фейнголд в Гугъл.

— Е, — казва. — Няма информация за Хенри Фейнголд във Фийлдридж, Мичиган. Намерих някакъв писател с доста произведения с това име, но като че ли не е същият човек. Каквото и да прави — каквото и да е правил — баща ти, за да си изкарва хляба, няма го в интернет. Или поне не с истинското му име.

Джейни затваря лаптопа. Въздиша.

— Невъзможно е, няма как да се добера до него, колкото и да се опитвам. Чудя се защо нищо не правят в болницата?

— Може да няма здравна застраховка — казва Кабъл тихо. — Не че съдя по вида му, но очевидно не е изпълнителен директор на корпорация.

— Вероятно си прав. — Джейни затваря очи. Отпуска глава на рамото на Кабъл. Мисли си за двойката, чиито гени носи. Майка ѝ — изпита от алкохола развалина, с мазна, сплъстена коса, състарена и невротична, малко над трийсетте, и баща ѝ — откачена кръстоска между Рупърт от „Сървайвър“ и Хагрид от „Хари Потър“. — Кейб, как изобщо издържаш, като си помислиш, че след петнайсет години ще бъда напълно сляпа и недъгава? Боже мили, що за семеен цирк на уродите сме.

— Защо толкова те интересува как ще изглеждаш? — Гали бедрото ѝ. — Ти винаги ще си красива за мен. — Казва го спокойно, но Джейни усеща притеснението в гласа му.

— Все пак и двамата са толкова противни.

Кабъл се усмихва. Остава лаптопа си на пода, взема този на Джейни от скута ѝ и също го оставя на пода, после бавно я накланя назад, докато тя с кикот се отпуска по гръб. Той ляга върху нея, притиска я силно, както ѝ харесва. Тя увива ръце около врата му и опира нос в неговия.

— Обичам те, малко противно гномче — казва Кабъл.

Почти изпитва болка от думите му.

— И аз те обичам, голямо белязано чудовище — казва тя.

Още повече я боли от собствените ѝ думи.

Те се целуват.

Бавно, нежно.

Защото с правилния човек целуването понякога има вълшебна сила.

И все пак една мисъл не дава мира на Джейни. Трескаво се пита дали си струва да ослепее, след като съществува и друга алтернатива.

Ами ако Кабъл не се справи със страховете си да бъде с нея?

Това си е много страшно.

Сякаш той е слепият.

Лека-полека целувките затихват, Кабъл отпуска лице в трапчинката на врата на Джейни и обхожда с устни поруменията ѝ кожа.

— За какво мислиш?

— Освен за теб ли?

— Умница — отвръща Кабъл, широко усмихнат гъделичка с устни врата ѝ и лекичко я ухапва. — Да, освен за мен. Ако изобщо е възможно да мислиш за нещо друго, разбира се.

— О — казва Джейни. — Ако имаше нещо друго, за което да мисля, то щеше да е за това как да се стегна и да се изправя очи в очи с майка си. — Разсеяно прибира кичур паднал над очите му. — Да се опитам да разбера какво е станало с тях, с мен, и какво трябва да правим сега с оня отшелник там.

Кабъл сяда и кима. После се изправя със сумтене. Издърпва и Джейни на крака.

— Да дойда с теб?

— Май ще е по-добре да го свърша сама. Но благодаря.

— Така и предположих. Звънни ми, става ли?

Шантаво, но телефонът на Джейни, точно в този момент, звъни.

— Кари е, трябва да я чуя. — Джейни праща въздушна целувка на Кабъл, докато се качва по стълбите и отваря капачето на телефона. — Кари!

— Хей, кучко, телефонът ми вече е зареден. Как се развива семейната сапунка днес? Добре ли си?

— Странно е, сбъркано е, но всичко е наред. Още веднъж ти благодаря, че се погрижи за майка ми. Страхотна си!

— Няма проблем. Все някой трябваше да разчисти квартала, нали?

— Ох, Кари, ама и ти си една! — въпреки всичко Джей-ни се смее.

— Е, знаеш къде да ме намериш, ако ти потрябвам — казва Кари.
— Хей?

— Хей какво?

— Сгодена съм.

— Мооля?

— Стю ми предложи снощи.

— О, боже, какви ги дрънкаш, по дяволите! — казва Джейни. —
И ти се съгласи?

— Очевидно, нали ти казах, че съм сгодена.

— Леле, Кари. Ти... сигурна ли си? Щастлива ли си?

— Да. Естествено, напълно! Сигурна съм, че Стю е този, с когото искам да бъда...

— Но?

— Но не го очаквах сега.

Джейни се прибира пеша от Кабъл и на ъгъла завива към Кари, вместо към къщи.

— У дома ли си?

— Да.

— Може ли да дойда?

— Много мило от твоя страна — казва Кари и в гласа ѝ звучи облекчение. — Да, влизай. В моята стая, нали знаеш.

— Добре, чао.

Джейни затваря телефона и влиза. По-скоро нахълтва в стаята на Кари и се плъосва на леглото. Кари седи пред малка тоалетка с огледало и изправя косата си с преса.

— Е, казвай — любопитна е Джейни. — Имаш ли пръстен или не?

Кари се ухилва и протяга ръка.

— Странно ми е. Малко ме е срам, знаеш ли?

— Какво казва майка ти?

— Казва, че за мое добро ще е да не съм бременна.

Джейни изсумтява.

— Какво изобщо им има на вашите? Чакай — ти нали не си?

— Разбира се, че не! Боже, Джейнърс! Може и да нямам най-добрите оценки в училище, но не съм чак толкова тъпа. Знаеш, че си вземам хапчето. А неговият Джими не ме доближава без дъждобран, чаткаш ли? Нищо няма да мине през малката ми крепост!

— Добре, хубаво. Боже. — Джейни се смее отново.

— Да... но ти звучеше малко, като че ли не си съвсем сигурна.

Кари оставя пресата на тоалетката и въздиша.

— Искам да се омъжа за Стю. Наистина. Няма никой друг, а и той изобщо не ме притиска. Но говореше за дата, примерно следващото лято, да си взема първо годината в козметичното училище, и просто... не знам. Такова голямо нещо. Не искам да го прецакам.

Джейни мълчи и я оставя да си излее всичко. Странно е пак да е нормална и пак да си прекарва времето с Кари. Иначе няма нищо против двете да си споделят проблемите.

— Така де, това е, което ме мъчи. А при теб как е?

— Кари заглажда изправената си коса с някакъв мазен, лъскав козметичен продукт.

— Трябва да се прибера и да се опитам да разбера каква е тая работа с майка ми и с този Хенри. Нямам представа какво се случва. Трябва да я накарам да говори с мен.

Кари поглежда Джейни в огледалото и поклаща глава.

— Успех. Да говориш с майка ти, е все едно да говориш с оня Годо.

Джейни се смее. Обича Кари.

— Може пък просто да се напием заедно и да се сбием, както подобава на майка и дъщеря.

— Да. Звънни ми като започнете. Искам да ви гледам.

Джейни се усмихва и прегръща Кари.

— Добре, ще ти звънна.

Докато се прибира, Джейни си мисли, че идеята може и да не е толкова лоша.

[1] Анимационен герой, пещерен човек. — Б.р. ↑

ТЯ ПРОГОВАРЯ

16:01

Джейни поема няколко пъти дълбоко въздух, за да добие кураж, доколкото е възможно. Разбира се, ще се задоволи с това, с което разполага. Грабва кутия бира от хладилника, отваря я, отпива горчива глътка. Не е пила алкохол от онази вечер у Дърбин и тръпки я побиват.

Чака на дивана, надявайки се майка ѝ сама да излезе.

16:46

Още чака. Бирата е свършила.

Взема нова. Пуска телевизора и гледа „Съдия Джуди“.

Сменя канала на някаква телевизионна викторина — съдиите събуждат неприятни спомени у Джейни.

17:39

„Но къде е тя, по дяволите?“ Явно ще трябва да влезе и да я извика.

Веднага щом се изпишка.

17:43

Джейни отваря вратата на Доротея с две кутии бира в ръка. Едната е предложение. Или може би подкуп. Но още с влизането рухва безпомощно на пода и изпуска металните кутии, заклещена в кошмара на майка си. Чува „пук“ и бълбукащ звук, и разбира, че поне една от кутиите се е спукала.

Шумът явно не е достатъчен, за да събуди Доротея Ханаган от пиянския ѝ ступор. „Мамка му — мисли си Джейни. — Кошмар плюс алкохол — това не е добре.“

Завива ѝ се свят, докато безуспешно се опитва да се измъкне от съня.

На опашка пред някаква сграда Доротея люлее плачещо бебе на ръце. Джейни знае, че бебето е самата тя — кой друг би могъл да бъде? Опашката се движи бавно, но сградата също се движи, отдалечава се, все повече и повече и чакането става безкрайно. Чакат пред приют или може би безплатна кухня. Джейни стои на улицата и наблюдава майка си, опитва се да привлече вниманието ѝ. Може би този път ще успее да ѝ помогне да промени съня си. „Погледни ме — призовава я мислено, полагайки усилия да се концентрира. — Погледни ме.“

Но сетивата на Джейни сякаш не са включени, не са достатъчно ефективни в този момент и Доротея гледа към нея, без да я вижда, а после отново обръща глава напред. Става все по-нетърпелива. Накрая Джейни отклонява поглед от майка си и го насочва към началото на опашката и към сградата. Там има две гишета.

Над гишетата — огромна табела.

„Бебета срещу храна.“

Това пише на табелата.

Джейни гледа как хората предават бебетата си на едното гише и прибират кашон с храна от другото. С цялото си същество Джейни иска да изкрещи, но не може. Събира сили и долазва слепешката до леглото, блъска глава в него, размахва изтръпналите си ръце върху матрака, без дори да е сигурна дали успява да уцели Доротея в опитите си да я събуди. Да се измъкне от този кошмар.

Най-накрая всичко става черно.

Двете крещят едновременно:

— Какво ти става?

Джейни още не е в състояние да вижда. Усеща, че е мокра от спуканата бира. Доротея я бута.

— Какво, по дяволите, правиш?

Джейни се преструва, че може да вижда. Все пак очите ѝ са отворени.

— Аз... ами спънах се.

— Махай се оттук, не ставаш за нищо...

— Стига! — Джейни е полупияна, уплашена и сляпа. Но вече не може да търпи. — Забранявам ти да ми говориш така! Не искам да чувам повече „не ставаш за нищо“. Без мен щеше да си на улицата и ти го знаеш, така че просто си затвори проклетата уста!

Майка ѝ е потресена.

Джейни е шокирана от собствените си думи.

Следва тишина.

Когато реалността се връща пред погледа ѝ и тя отново може да се движи, Джейни се изправя несигурно на крака и събира кутиите.

— Каква бъркотия, не мога да повярвам — мърмори. — Ей сега се връщам.

Връща се с парцали и се заема да бърше.

— Няма да ти стане нищо, ако ми помогнеш, майко.

След минута майка ѝ кляка на пода и се включва в търкането.

— Ти да не си пила? — изгрухтява.

— Е, и? На теб какво ти пука? — Джейни още е бясна и малко стресната от кошмара. — Защо ме мразиш толкова?

Майка ѝ се пресята, за да стигне някакво мокро петно. Когато отваря уста, гласът ѝ е по-мил:

— Не те мразя.

Джейни е отчаяна.

— Какво става? Каква е тая история с Хенри? Мисля, че заслужавам да знам какво се е случило.

Доротея отмества поглед.

— Той ти е баща.

— Да, това вече го чух. Ти конкретни въпроси ли искаш да ти задавам, не можеш ли просто да ми разкажеш за него? Божичко!

Доротея сбърчва чело.

— Казва се Хенри Фейнголд. Запознахме се в Чикаго, когато бях на шестнадесет. Беше студент в Мичиганския и си беше дошъл за лятото. Работеше в пицарията на Лу Маланати в Линкълнууд. Аз също работех там като сервитьорка.

Джейни се опитва да си представи как майка ѝ работи.

— И после какво? Ти забременя и той изчезна? Ама че задник? И как е стигнал чак до Фийлдридж?

— Забрави. Няма да говоря за това.

— Хайде, майко. Къде живее той?

— Нямам представа. Някъде наоколо. Напуснах училище. Дойдох тук с него. Живяхме заедно за малко, после той изчезна и повече не го видях. Е, това е. Доволна ли си?

— Той знаеше ли, че си бременна?

— Не. Не е негова работа.

— Но... но... ти как разбра, че е в болницата?

Майката на Джейни вече е възвърнала празния си поглед.

— Имал е документ за спешна помощ — дал го е на парамедиците. Моето име е било в графата за контакт. Пишело, че не иска никакви специални мерки. Така ми каза сестрата.

Джейни мълчи.

Доротей продължава, вече по-мило.

— Мисля си, че може би аз също трябва да подпиша такъв документ. За да не се чудиш какво да ме правиш, когато черният ми дроб се разпадне.

Джейни отмества поглед встрани и въздиша.

Би трябвало да възрази при тези думи.

Но кого да залъгва?

— Да — отговаря, — може би.

Доротей се връща обратно в леглото. Обръща се с гръб.

— Казах ти. Не искам да говоря повече за това. Приключих.

След минута мълчание Джейни се изправя, клатушкайки се стига до банята, където повръща течност равна на няколко кутийки евтина бира.

— Никога повече — обещава си на глас.

Допълзва до стаята си, затваря вратата, тръшва се на леглото и заспива.

02:12

Джейни тича.

Тича.

Цяла нощ.

Но не стига доникъде.

СЪБОТА

5 август 2006

08:32

— Да — Джейни отговаря с дрезгав глас по телефона. — Моля?
— Още не се е събудила.

— Джейни, всичко наред ли е?

Джейни мълчи. Би трябвало да познава този глас, но не се сеща на кого е.

— Джейни? Аз съм, Капитан Комиски. Чува ли ме?

— О! — казва Джейни. — Боже, извинявайте, аз просто...

— Съжалявам, че те събудих. По принцип не бих се обадила, но чух от Бейкър, че си имала семейни неприятности и си се върнала по-рано от ваканцията. Обаждам се да разбера дали всичко е наред. И да чуя какво имаш да ми съобщиш, ако си готова вече. По-добре ще е да си готова.

— Аз... ами, това е малко сложно — казва Джейни. Обръща се по гръб. Устата ѝ сякаш е натъпкана с тоалетна хартия. — Но всичко е наред. Тоест... дълга история. — Уф.

— Аз имам достатъчно време.

— Може ли да ви звънна по-късно? Някой ме търси на другата линия.

— Ще изчакам.

Джейни се усмихва, въпреки тъпата болка в главата си и превключва на другата линия.

Кейб.

— Хей, миличка, всичко наред ли е? Какво стана снощи?

— А, ти ли си, ще ти звънна след малко.

— Става. — Затваря.

Джейни се връща към Капитана.

— На линия съм — казва.

— Добре.

— И... предпочитам да не задълбавам в детайли. Така че... — Джейни се чувства смела.

Капитана замълчава за части от секундата.

— Щом смяташ. Знаеш къде да ме намериш, нали?

— Разбира се. Благодаря, сър.

— Ще се видим в понеделник на срещата, ако преди това не ме потърсиш. Пази се, Джейни.

Капитана затваря.

Джейни също затваря и ръмжи.

— Защо всички ми звънят в осем и половина сутринта, по дяволите?

09:24

Изкъпана, нахранена, сресана. Джейни се чувства малко по-добре, след като е взела един „Ибупрофен“ и е изпила три чаши вода.

— Никога повече — мърмори пред огледалото. Обажда се на Кабъл. — Извинявай, че ми отне толкова време.

Джейни разказва какво се е случило предишната вечер, докато върви през дворовете, прекосява алеята за паркиране и влиза в дома му.

— Здравсти — поздравява го тя и едновременно с това затваря.

Кабъл се усмихва и също затваря.

— Закусвала ли си?

— Да.

— Искаш ли да се разходим с колата?

— Ами... става. Всъщност мислех да отида до болницата.

Кабъл кима.

— Не е лошо.

— Не че се чувствам задължена, защото не е така.

— И не трябва.

Джейни потъва в мислите си. Припомня си какво ѝ каза майка ѝ миналата вечер, въпреки че голяма част от случилото се е малко размазано — след всичката бира.

— Мисля — изрича бавно, — че той май не е добър човек.

— Моля?

— Само предчувствие. Няма значение. Да тръгваме.

— Сигурна ли си, че искаш да ходиш там, щом не го харесваш?

— Да. Тоест, искам да съм сигурна. Мисля, че просто имам нужда да знам. Дали е лош. Или не.

Кабъл свива рамене, но я разбира. Потеглят.

09:39

В болницата както обикновено Джейни се движи бавно по коридора, внимава за отворени врати. Попада в слаб сън, но само за няколко секунди — дори не ѝ се налага да спре напълно хода си. Стоят пред стаята на Хенри, Джейни с ръка на дръжката.

Пищене и шокиращо ярки цветове. Отново. Джейни почти се свива на колене, но този път е по-подготвена. Пристъпва слепешката към леглото и Кабъл ѝ помага безопасно да се настани на пода, докато в главата ѝ пулсира от звука. По-силен от всякога.

Точно когато Джейни е сигурна, че тъпанчетата ѝ ще се пръснат, пищенето отслабва и сцената пак преминава към жената в тъмнината. Същата жена от миналия ден, Джейни е сигурна в това, въпреки че не може да различи конкретни черти. После вижда, че и мъжът също е там. Хенри, разбира се. Сънят е негов. Той е в сянка, седи на стол и наблюдава жената. Обръща се, поглежда Джейни и премигва. Очите му се разширяват и той се изпъва В стола си.

— Помогни ми! — моли.

И тогава, като в повредена кинолента, картината започва да се разпада и пищенето се връща, още по-силно, като един незатихващ крясък в ушите ѝ. Джейни се бори, главата ѝ тупти. Опитва се да излезе от съня, но не може да се съсредоточи — писъкът отслабва силите ѝ.

Вече се мята на пода. В агония.

Кабъл вероятно е там и я държи, но тя не усеща нищо.

Ярките цветове се блъскат в очите ѝ, в мозъка, в тялото ѝ. Пищенето сякаш разпръсква хиляди карфици, които се забиват във всяка пора на кожата ѝ.

Джейни е в капан.

В капана на кошмара на някой, който не може да се събуди.

Не спира да търси изход, чувства, че се задушава. Че ако не се измъкне от тази какофония, сигурно ще умре. „Кейб! — крещи в

съзнанието си. — Измъкни ме оттук!“

Но, разбира се, той не може да я чуе.

Събира всичката си енергия и се отгласква, бори се с такава ярост, че чак я боли. Когато кошмарът пак превключва на картината с жената, Джейни със сетни сили успява да се изтръгне от затвора си.

Бори се за въздух.

— Джейни? — гласът на Кабъл е нежен, но настоятелен.

Пръстът му се спуска от челото към бузата ѝ, ръката му обхваща врата ѝ, той я повдига и я пренася до стола.

— Добре ли си?

Джейни не може да говори. Не вижда. Тялото ѝ е изтръпнало. Може само да кимне.

И тогава от другия край на стаята се чува шум.

Със сигурност не идва от Хенри.

Джейни чува как Кабъл изругава под нос.

— Добро утро — казва мъжки глас. — Аз съм доктор Минг.

Джейни се изправя, доколкото ѝ е възможно в стола, с надеждата, че Кабъл стои пред нея, за да я прикрива.

— Здравейте — казва Кабъл. — Ние... аз... как е той днес? Току-що пристигнахме.

Доктор Минг не отговаря веднага и Джейни започва да се поти. „О, боже, той сигурно гледа мен.“

— Вие...?

— Ние сме му деца.

— А младата дама добре ли е?

— Нищо ѝ няма. Това е наистина... — Кабъл въздиша и гласът му се губи. — ... наистина емоционален момент за нас, разбирате ли? — Джейни знае, че той се бави заради нея.

— Разбирам — казва докторът. — Така е.

Зрението на Джейни започва да се възвръща и тя вижда, че доктор Минг преглежда медицинския картон. Той продължава:

— Може да се случи всеки момент, а може и да се задържи повечко дни така. Трудно е да се каже.

Джейни прочиства гърлото си и внимателно се накланя настрани в стола, така че да вижда покрай Кабъл.

— Той... в мозъчна смърт ли е?

— Хм? Не, изглежда, все още тече някаква лека мозъчна активност.

— Но какво всъщност му има?

— Не знаем точно. Може да е тумор, може би серия инсулти. А без операция е твърде вероятно никога да не разберем. Но в своята декларация за спешни случаи той е заявил, че не иска да му се прилагат животоспасяващи мерки, а пък и най-близкият му — вашата майка, предполагам — отказа да подпише за операция или каквато и да било друга процедура. — Съобщава го със състрадателен тон, което кара Джейни да го мрази.

— Е — казва тя, — той изобщо има ли застраховка?

Докторът пак проверява документите.

— Явно не.

— А каква е вероятността операцията да помогне?

Доктор Минг обръща очи към Хенри, сякаш е в състояние да прецени шансовете му с поглед.

— Не зная. Възможно е никога повече да не е в състояние да се грижи сам за себе си. В случай че преживее операцията.

Пак поглежда медицинския картон.

Джейни кимва бавно. Сега вече разбира. Разбира защо той просто лежи там. Заради състоянието си и заради отказа му. Защото е прекалено зле — затова не го лекуват. Тя се опитва да изглежда любопитна, но е по-скоро нервна:

— А-а, колко ще струва да си виси тук, докато умре... и така нататък?

Докторът поклаща глава.

— Не зная — това е по-скоро въпрос за счетоводния отдел. — Поглежда часовника си. Връща картоната на мястото му. — Е, добре. — И излиза припряно от стаята, като затваря вратата след себе си.

Когато доктор Минг вече го няма, Джейни вперва гневен поглед в Кабъл.

— Никога повече не позволявай това да се случва! Не усети ли, че съм заклещена в кошмар? Не можех да се измъкна, Кейб. Мислех, че ще умра.

Кабъл остава с отворена уста от изненада и обида.

— Видях, че се бориш, но ако бях те измъкнал, откъде да знам дали нямаше да ми се разсърдиш и заради това? А и какво искаш да

направя, да те довлека до коридора ли? Намираме се в проклета болница, Ханаган. Ако някой те беше видял в това състояние, за трийсет секунди щяха да те вържат на количка и щяхме да прекараме тук целия ден, а да не споменавам и колко щеше да струва.

— По-добре така, отколкото да продължа да чувам адското пищене. Нищо чудно, че човекът е луд. Аз самата обезумях още в първите няколко минути. Освен това, виж там — добавя тя вече по-спокойно и сочи банята на болничната стая.

Кабъл завърта очи с досада.

— Не се бях сетил, ясно? Не мога да прекарвам всяка свободна секунда, планирайки живота си покрай тъпите ти проблеми. Имам и по...

Кабъл рязко млъква.

Джейни остава с отворена уста.

— О, мамка му!

Той пристъпва към нея със съжаление в очите, тя отстъпва назад.

Поклаща глава и избягва погледа му, вдига ръце към лицето си, очите ѝ се напълват.

— Недей, Джейни. Нямах това предвид.

Джейни затваря очи и преглъща шумно.

— Не — отвърща. Не иска да го казва, но знае, че е истина. — Прав си. Съжалявам. — Смяхът ѝ звучи тъжно. — Добре е за теб да изразяваш чувствата си такива, каквито са, разбираш ли? Поздравословно е. Чувал си, предполагам.

— Хайде — моли я Кабъл. — Ела тук. — Пристъпва отново към нея и този път Джейни се приближава. Той прокарва пръсти през косата ѝ и я притиска до гърдите си. Целува я по челото. — И аз съжалявам. И нещата не са такива. Просто... така прозвуча.

— Сериозно? Наистина ли искаш да ми кажеш, че не се притесняваш за това какво ще се случи с мен? И как ще ти се отрази на теб?

— Джейни...

Кабъл я поглежда безпомощно.

— Е?

— Е какво? Какво искаш да кажа?

— Искам да кажеш истината. Не се ли притесняваш? Поне малко?

— Джейни — измъква се Кабъл. — Недей. Защо го правиш?

И отново не отговаря на въпроса.

На Джейни това ѝ стига. Тя затваря очи.

— Мисля, че съм претоварена — прошепва след кратко мълчание и поклаща глава. Но вече знае каквото ѝ трябва. — Затрупана съм с твърде много проблеми в момента.

— Така ли? — Кабъл се засмива леко.

— Страхотна почивка, няма що.

Кабъл изсумтява.

— Да. Имам чувството, че е минала цяла вечност, откакто си мързелувахме на слънце.

Джейни мълчи, мисли за майка си, за баща си и за всичко останало. За Кабъл и за собствените си тъпи проблеми, както ги нарече той. И започва да се чуди: „Кой ще плати сметките на болницата?“ Адски много се надява Хенри да разполага с някакви пари, макар че има вид на бездомник.

— Той няма застраховка — мърмори на глас. Блъска глава в гърдите на Кабъл. — О, боже!

— Това не е твой проблем.

Джейни въздиша тежко.

— Тогава защо се чувствам отговорна?

Кабъл мълчи.

Джейни го поглежда.

— Какво?

— Искаш ли бърза психоанализа?

Тя се смее.

— Защо не.

— Вероятно ще съжалявам, че съм го казал. Но ето как стоят нещата. Свикнала си да си отговорна за майка си. Сега попадаш на този тежко увреден човек, някой ти казва, че ти е баща и хоп, инстинктът ти повелява да си отговорна и за него, тъй като той изглежда още по-прецакан и от майка ти. А господ ни е свидетел, никога не сме предполагали, че подобно нещо е възможно.

Джейни въздиша.

— Просто се опитвам да преодолеем всичко, с което се сблъсквам, разбираш ли? Да се справя с всички каши една по една, като се надявам, че всяка ще е последната, но после се оглеждам и осъзнавам,

мамка му, че се задава следващата. И ми се иска някой ден, най-накрая да съм наистина свободна. — Джейни поглежда към Хенри и отива до леглото му. — Но никога не се случва. — После дълго гледа баща си.

И мисли.

Мисли.

Може би е време да се промени.

Време да бъде отговорна само за един човек.

— Хайде — казва Джейни. — Очевидно е, че не можем да направим нищо за него. Нека просто си тръгнем. Да изчакаме да се обадят на майка ми, когато... когато това тук приключи.

— Добре, сладкишче.

Кабъл следва Джейни навън по коридора към рецепцията. Кимва на Мигел, Мигел му се усмихва съчувствено.

— Сега какво? — пита Кабъл, като хваща Джейни за ръка по пътя към колата. — Да хапнем нещо?

— Мисля, че предпочитам просто да ме закараш у дома, става ли? Трябва ми малко време да помисля. А и не е зле да проверя майка си.

— А. Добре. — Кабъл не звучи очарован. — Довечера?

— Да... — казва Джейни разсеяно. — Би било хубаво.

13:15

Джейни се тръшва на леглото. Заравя лице във възглавницата. Вентилаторът е пуснат на най-силната степен и духа в нея, прозорците са затворени и щорите са спуснати, за да не влиза жегата. В къщата е горещо, но Джейни не обръща внимание. Още се възстановява от снощи. Бързо се унася в следобедна дрямка. Сънищата ѝ са разбъркани и хаотични, скачат от плашещ космат бездомник, който я преследва, към майка ѝ, която се препъва гола из предния двор; от г-н Дърбин, който заплашва да я убие, към жителите на Хълма, наредени в редица на улицата, които я гледат, сочат я с пръст и ѝ се присмиват.

После сънува ужасен сън за смъртта на госпожица Стюбин и въпреки че старата жена вече е мъртва, Джейни изпитва болка. Плаче в съня си. Събужда се и очите ѝ са мокри.

Тя цялата е мокра. Потти се така, че чаршафите подгизват.

И се чувства сякаш някой я е смазал от бой.

Джейни мрази следобедния сън.

16:22

Обува маратонките си, загрява малко и излиза на улицата с бутилка вода в ръка. Може би точно от това има нужда. Цяла седмица не е тренирала.

Върви по алеята за паркиране, чакълът хрущи, после започва да тича. При всяка стъпка върху закъпнения с катран асфалт подметките ѝ оставят леки вдлъбнатини в черните квадрати, размекнати от слънцето. Пот се стича по гърба ѝ и между гърдите. Краката ѝ са изморени, но тя продължава, чака тръпката. Без да усети как, стига чак до старческия дом „Хедър“. Ритмичната стъпка и равномерното дишане гонят и добрите, и лошите мисли от главата ѝ, или поне се опитват.

Без особен успех.

Бяга нагоре по алеята, навлиза в асфалтирания паркинг и спира. Застава на едно парко място, чиито линии избелели от годините и от липсата на боя. Поглежда небето над огромните кленове и си спомня онази нощ, преди няколко лета, когато седеше тук с трима от обителите на дома, в очакване на фойерверките за Четвърти юли. Всички охкаха и ахкаха от възхищение пред красотата, въпреки че една от тях беше сляпа.

Сляпа, каквато ще бъде и Джейни.

„О, госпожице Стюбин.“

Задъхана прикляка върху горещия асфалт и сълзите ѝ потичат свободно, заедно с болката от това да е на осемнадесет и да е влюбена в момче, с което не може да говори за нещата, които я измъчват, болката от това, че огромен товар притиска гърдите ѝ, смазва я, пречи ѝ, не ѝ позволява да живее така, както една тийнейджърка би трябвало да живее, и тя се пита за кой ли път защо, по дяволите, всички тези нещастия ѝ се стоварват. Струва ѝ се, че е направила огромна грешка, като е приела да работи за Капитана, ускорявайки по този начин собственото си ослепяване за благото на другите. Пита се какво би било, ако нищо от това не ѝ се беше случвало, ако никога не беше чела проклетата зелена тетрадка, ако никога не се беше качвала на онзи влак, където всичко започна, когато беше на осем. Ако можеше поне веднъж да контролира собствения си живот.

Пита се дали наистина трябва да реши да извърши онова, от което толкова я е страх през цялото време.

Да спаси себе си и да зареже всички останали.

— Оставете ме на мира най-после! — крещи срещу липсващите фойерверки. — Какво, по дяволите, трябва да направя, за да съм просто нормална? Какво толкова съм сторила, че да заслужи всичката тази гадост? Защо? — хлипа. — Защо?

И пак, за кой ли път, няма отговор.

17:35

Джейни се изправя.

Изтупва прахта от шортите си.

Продължава тичешком към вкъщи.

18:09

Мушва се през задната врата у Кабъл. Изтощена и празна.

Той вдига поглед от кухнята, където си прави сандвич.

— Здравей — казва Джейни. Стои там, пред него, следите от сълзи по бузите ѝ са се смесили с лятна прах и пот.

Кабъл сбърчва нос.

— Леле. Миришеш отвратително — отвръща. — Я ела с мен.

И я води в банята. Пуска душа. Коленичи пред нея, сваля обувките и чорапите ѝ, тя оставя очилата на умивалника и развързва косата си. Той ѝ помага с подгизналите дрехи. После държи завесата на ваната отворена.

— Хайде влизай — казва.

И Джейни влиза.

Той я наблюдава, наслаждава се на извивките ѝ. Неохотно тръгва към вратата.

Но спира.

Решава, че Джейни може да има нужда от допълнително глеzenie.

Сваля блузата и късите си панталони. Боксерките също. И се присъединява към нея.

18:24

— Хей, Кейб? — казва тя, докато суши косата си, освежена. Широко усмихната. Оставила всички мисли настрана, освен една. — Искаш ли да отидеш да вземеш един дъждобран за Джими и да се погрижим и за теб?

Кабъл я поглежда изненадано.

Обръща глава и присвива очи.

— Кой, по дяволите, е Джими?

23:21

В прохладния сумрак на приземния етаж тя шепти:

— Хм, тогава, да не би да е Ралф?

Кабъл мълчи малко, сякаш мисли.

— Тоест, като Ралф от „Завинаги“? Ами, не.

— Ти си чел „Завинаги“ — на Джейни не ѝ се вярва.

— Нямаше особено голям избор в библиотеката на болницата, а „Дийни“ винаги беше заета — казва Кабъл саркастично.

— Е и, хареса ли ти?

Кабъл се смее стеснително.

— Ами... не беше най-умното четиво за четиринадесетгодишен младеж с пресни кожни присадки там долу в оная част, нали се сещаш.

Джейни сдържа съчувствения си кикот и заравя лице във фланелката му. Прегръща го силно. Усеща дишането му. След няколко минути пита:

— А как се казва тогава? Пит? Клайд?

Кабъл се обръща на другата страна, прави се, че спи.

— Фред е, нали, знаех си.

— Джейни. Престани.

— Ти да не би да си го кръстил Джейни?

Киска се.

Кабъл ръмжи силно.

— Заспивай.

23:41

Тя спи. Прекрасно е.

За кратко.

03:03

Той сънува.

Двамата са у Кабъл, прегърнати на дивана, играят видеоигри, ядат пица. Забавляват се. Откъм задния двор се чуват приглушени звуци, някой вика за помощ от кухнята, но двамата не обръщат внимание — твърде заети са да се наслаждават един на друг.

Виковете стават по-силни.

— Тихо! — изкрещява Кабъл.

Виковете се засилват още повече. Той отново призовава за тишина, но това не променя нищо. Накрая става и отива в кухнята. Джейни тръгва след него.

Кабъл отново крещи:

— Няма ли да млъкнеш с тъпите си проблеми! Не мога да издържам повече!

Там, в бяло болнично легло, в средата на кухнята, лежи жена.

Сгърчена, недъгава.

Сляпа и мършава.

Грозна, противна.

Старата Джейни.

Младата Джейни от дивана е изчезнала.

Кабъл се обръща към Джейни от съня и се моли:

— Помогни ми.

Джейни гледа втренчено. Поклаща леко глава, въпреки че е изкушена да се опита да му помогне.

— Не мога.

— Моля те, Джейни. Помогни ми.

Тя го поглежда. Няма желание да говори. Потреперва и преглъща сълзите си.

Прошепва:

— Може би просто трябва да кажеш „сбогом“.

Кабъл я гледа безизразно. После се обръща към старата Джейни.

Протяга два пръста.

Затваря клепачите й.

Джейни се бори и излиза от съня.

Вцепенена.

Едва дишаща.

Светът постепенно се връща около нея. Тя прави усилие да помръдне. Да започне да диша.

Когато отново е в състояние да се движи, с изтръпнали пръсти на краката се препъва по пода в приземния етаж на Кабъл, върви нагоре по стълбите, към вратата. После през дворовете — към малкия си задушен затвор.

Лежи на хълбок, брои вдишванията и издишванията си, опитва се да почувства всяко едно. Гледа в стената.

Чуди се колко ли още ще може да крие всичко това.

НЕДЕЛЯ

6 август 2006

10:10

Гледа в стената.

Измъква се от леглото, за да се изправи очи в очи с още един ден от живота си.

Заварва Доротей в кухнята да си прави късния сутрешен коктейл. Джейни я вижда за пръв път след последния им разговор.

— Здравсти — казва Джейни.

Майка ѝ изръмжава неопределено.

Все едно, че нищо не се е случвало.

— Новини за Хенри?

— Не.

— Ти добре ли си?

Майката на Джейни се обръща и ѝ хвърля недоспал поглед. Усмихва се насила.

— Добре съм.

Джейни опитва отново:

— Знаеш, че номерът на мобилния ми е тук до календара — ако имаш нужда от нещо, нали? Телефонът на Кабъл също. Той ще направи каквото трябва, в случай че мен ме няма. Нали знаеш?

— Той е онова хипи, а?

— Да, мамо — Джейни върти очи с досада. Вече няколко месеца, откакто Кабъл се е подстригал.

— Кабъл — що за име е това?

Джейни не ѝ обръща внимание. Ще ѝ се изобщо да не беше започвала разговор.

— Гледай да не забременееш, само това ще ти кажа. Бебето ще ти съсипе живота.

Майката на Джейни се тътри към стаята си.

Джейни я проследява с поглед, докато се отдалечава. Поклаща глава.

— Да, много съм ти благодарна за съвета — провиква се след нея. Вади телефона и го включва. Получила е съобщение от Кабъл: „Не съм те чул да излизаш. Къде изчезна? Всичко наред ли е?“

Джейни въздиша. Отговаря: „Просто се събудих по-рано. Трябваше да свърша нещо.“

Той отговаря: „Обувките ти са останали тук. Да ти ги донеса ли?“

Джейни се колебае. „Да. Благодаря.“

11:30

Той е на вратата.

— Нещо против да се повозим?

Джейни присвива очи.

— Къде?

— Ще видиш.

Без особено желание Джейни го следва до колата.

Кабъл излиза от града и тръгва по някакъв път с царевични ниви от двете страни, а после покрай безкрайни горички. Намалява скоростта, взира се с присвити очи в редките ръждясали пощенски кутии и шари с поглед из дърветата.

— Какво правиш? — пита Джейни.

— Търся номер дваисет и три хиляди осемстотин осемдесет и осем.

Джейни се надига на седалката и също започва да се оглежда. Пита подозрително:

— Че кой живее тук, на майната си?

Кабъл продължава да се взира и намалява още повече, когато подминават 23766. Поглежда в огледалото за задно виждане, друга кола ги задминава.

— Хенри Фейнголд.

— Какво? Как разбра?

— Проверих в телефонния указател.

— Хм. Много си умен — казва Джейни. Не е сигурна как трябва да се чувства: бясна или нетърпелива?

Или просто засрамена, че не се е сетила първа?

Още около километър и половина и Кабъл завива в алея за паркиране, обрасла с буйна растителност и покрита с чакъл. Храсти драскат колата отстрани, настилната е неописуемо лоша. Кабъл ругае под нос.

Джейни оглежда през предното стъкло. Слънчевите лъчи се промушват през клоните на дърветата и хвърлят раирана сянка върху алеята. На около триста метра по-напред, където не е толкова залесено, се вижда неясен силует.

— Това къща ли е?

— Да.

След две минути убийствено бавно каране по бабуните на алеята спират пред малко грохнало бунгало.

Слизат от колата. Пред къщата в чакъла е паркирано старо ръждясало комби, синьо на цвят, с дървени странични панели. На предния капак стои кана със слънчев чай^[1].

Джейни запаметява всичко.

Гъста ниска растителност заобикаля отвсякъде малката къщичка. Своенравен храст с опърлени от слънцето рози заплашва да превземе гниеца дървена решетка. Пръснати тук-там тигрови лилии са разтворили широко листа и попиват слънчевите лъчи. Останалите растения са плевели. Пред входната врата се издига малка купчина кашони.

Кабъл пристъпва внимателно сред бодливи шубраци, доближава немития прозорец и наднича вътре, опитвайки се да зърне нещо през тясната цепка между завесите.

— Май няма никой.

— Не трябва да го правиш — казва Джейни. Чувства се неудобно. Горещо е и въздухът ври от насекоми. А пък и това е навлизане в чуждо пространство. — Мястото ме плаши.

Кабъл изследва купчината кашони пред вратата, чете адресите на подателите по тях. Вдига един и го разклаща до ухото си. После го оставя обратно и се оглежда.

— Искаш ли да влезем с взлом? — пита с дяволита усмивка.

— Не, не. Това не е добра идея. Може да ни арестуват!

— Но кой ще разбере?

— Ако Капитана научи, ще ни скрита задниците. Няма да ни прости така лесно. — Джейни прави крачка към колата. — Хайде,

Кейб. Наистина.

Кабъл неохотно се съгласява и те се връщат обратно в колата.

— Не те разбирам. Не искаш ли да научиш нещо повече? Този тип ти е баща, все пак. Не си ли любопитна?

Джейни поглежда през прозореца, докато Кабъл обръща.

— Опитвам се да не бъда.

— Защото той умира?

Джейни потъва в мисли.

— Да.

Ако не знае нищо за Хенри, после, когато той умре, може просто да го отметне като един проблем по-малко. Ще бъде само некролог във вестника сред много други. Но не и баща ѝ.

— Защото нямам нужда от допълнителни неща, за които да се тревожа, предполагам.

Кабъл излиза с колата отново на пътя и Джейни поглежда назад за последно. Виждат се само дървета.

— Надявам се кашоните да не се намокрят, ако завали — казва тя.

— Има ли някакво значение?

Пътуват в мълчание няколко минути. После Кабъл го нарушава:

— Видя ли вчера нещо в кошмара на Хенри? Беше ме страх да те попитам след малкия ни фатален сблъсък.

Джейни се обръща на седалката с лице към Кабъл и го наблюдава известно време как шофира.

— Беше почти същото като преди. Пищене. Цветовете. Жената в голямата зала, но после видях и Хенри. Седеше на стола. Наблюдаваше жената.

— А какво правеше жената?

— Просто беше там, по средата на някакво слабо осветено място — физкултурен салон или нещо подобно. Не можах да видя лицето ѝ.

— И той е седял там и я е наблюдавал? Звучи зловещо.

— Да — казва Джейни. Пред погледа ѝ минават в мъгла редици с царевични стебла. — Усещането не беше зловещо. Беше по-скоро... самотно. И после... — Джейни спира. Мисли. — Хм.

— Какво?

— Той се обърна и ме погледна. Сякаш беше малко изненадан, че съм там. Помоли ме да му помогна.

— И други хора са те виждали в сънищата си, нали? Говорили са с теб.

— О, разбира се. Но... не знам. Това беше различно. Като... — Джейни рови в спомените си, връща се назад към десетките сънища, които е преживяла. — В сънищата на повечето хора аз съм си там и те ме приемат и ми говорят, сякаш съм реквизит. Но не правят връзка — гледат ме, но не ме виждат наистина.

Кабъл се почесва по брадичката и разсеяно прокарва пръсти през косата си.

— Не виждам разликата.

Джейни въздиша.

— Мисля, че и аз не я виждам. Но просто го почувствах по друг начин.

— Като първия ден, когато те видях на спирката и ти беше единствената, която ме погледна, и очите ни някак си се свързаха? — Кабъл я дразни, донякъде. Но не съвсем.

— Може би. Но по-скоро беше като онзи път, когато госпожица Стюбин ме погледна в съня си, в старческия дом, и ми зададе въпрос. Беше нещо като разпознаване. Тя сякаш разбра, че и аз съм ловец на сънища.

Кабъл поглежда за миг към Джейни и после обратно към пътя. Челото му се набраздява от бръчки и той накланя глава въпросително.

— Чакай — казва. — Чакай малко. — Натиска спирачката и отново поглежда Джейни. — Това сериозно ли е?

Джейни отвърща на погледа му и кимва. И тя се пита същото.

— Джейни. Имаш ли някаква причина да мислиш, че това със сънищата би могло да е наследствено?

Колата намалява скорост и спира наред селския път.

— Не знам — казва Джейни. Наднича нервно през рамо. — Кейб, какво правиш?

— Обръщам — казва Кейб. Дава на заден и прави обратен завой. — Това е важно. Той може да има някаква информация за малкото ти проклятие. А ние може и да нямаме друг шанс.

12:03

Кабъл стои пред входната врата на дома на Хенри с току-що извадена от портфейла си шофьорска книжка в ръка. Пъха я в процепа при бравата, между вратата и касата, и я движи нагоре-надолу и настрани. Стиска устни, докато работи, опитва се да мръдне езичето, за да осигури достъп до къщата.

Джейни го наблюдава известно време. После се пресяга и хваща дръжката. Натиска я. И вратата се отваря.

Кабъл се изправя.

— Ама че работа. Кой не си заключва вратата в днешно време?

— Някой, чийто мозък всеки момент ще се пръсне, може би? Някой, който живее на майната си и няма нищо за крадене? Някой наполовина луд? Може да е помолил парамедиците да не заключват, защото ключовете му не са били у него. — Джейни влиза в малката къщичка и прави място на Кабъл да я последва. — Ето, виждаш ли? — казва, сочейки закачалка на стената, на която виси връзка ключове.

Вътре е душно. Кухня, всекидневна и легло са в едно помещение. Врата в дъното на помещението явно води към тоалетна. Има радио на един рафт и малък телевизор на кухненския плот. Горещ въздух нахлува в стаята през отворен прозорец с мрежа в задната част на къщата. Тънка жълта завеса трепка пред мрежата. Под прозореца има маса със стар компютър. Съдейки по чашата за кафе и купата до него, масата явно се ползва едновременно за хранене и за работа. Под масата има шкафче с три чекмеджета, което изглежда някога е било част от истинско бюро. Няколко листа хартия лежат на пода, сякаш довели от вятъра.

Купчина сгънати кашони се издига до стената при задната врата. Леглото е разхвърляно. Наполовина пълна чаша с вода стои върху импровизирано нощно шкафче, измайсторено от кашон.

— Е — казва Джейни, — отиде си мечтата ми за неочаквано наследство. Горкият, та той е по-беден и от нас.

— Невероятно — казва Кабъл, докато оглежда всичко. Приближава се към бюрото. — Освен ако не притежава тази земя — тя може да е ценна. — Кабъл тършува из сметките на бюрото. — Или пък... не. Анулиран чек, на който пише „наем“.

— Мамка му. — Джейни неохотно се присъединява към Кабъл. — Това не е правилно, Кейб. Не би трябвало да го правим.

— Никога няма да разбереш нищо, ако чакаш да умре. — Държавата ще се намеси, а собственикът ще иска наемател, който да може наистина да си плаща. Ще изнесат всичко, ще продадат, каквото могат, за да си разчистят сметките с болницата и това е.

— Колко много тъпотии знаеш. — Джейни се оглежда.

— Много полезни тъпотии.

— Сигурно.

Мотае се безцелно из малката къща. Върху телевизора са складирани най-различни обезболяващи, продавани без рецепта. В хладилника няма много неща. Кутия мляко, половинка черен хляб, телешки салам. Един цял рафт със зелен боб, царевича на кочани, домати и малини. Джейни поглежда през прозореца към задния двор и вижда малка градинка, а по-настрани — два диви храста, нашарени с малки червени точки.

Шкафовете са почти празни, освен няколко чинии и чаши от различни сервиси. Тънък слой прах лежи навсякъде, но къщата не е мръсна. Във всекидневната има старомодно, износено люлеещо се кресло, масичка с дървена лампа отгоре и голям самоделен стелаж натъпкан с кашони. До него — малка библиотечка. Джейни си представя Хенри тук вечер — как седи в креслото и чете или гледа телевизия в тази почти уютна къща. Чуди се що за живот е било.

Приближава се до лавиците с книги и вижда стари томчета на Шекспир, Дикенс. Също и Керуак, Хемингуей и Стайнбек. Някои са със странни букви, приличат на еврейски. Университетски учебници. Джейни вади един и го разлиства. Вижда нещо написано — това трябва да е почеркът на баща ѝ — под списък от зачеркнати имена.

Тя кляка и разглежда учебника, чете бележките в полетата. Чуди се дали са негови, или ги е писал някой друг преди него. Корицата е повредена, някои от страниците липсват, Джейни затваря учебника и го връща на рафта.

Кабъл преглежда документите на бюрото.

— Фактури — казва. — За всякакви откачени неща. Бебешки дрешки. Видеоигри. Бижута. Снежни преспапиета, за бога. Чудно къде ли ги държи. Малко е странно, мен ако питаш.

Джейни се изправя и отива при Кабъл. Вдига някаква тетрадка и я отваря. Вътре, чисти и подредени, открива счетоводни сметки. Всички за различни неща. Джейни прелиства с любопитство

тетрадката, после излиза пред входната врата. Вкарва кашоните вътре и преглежда адресите на подателите. Сравнява ги с тези в тетрадката.

Пъха кичур коса зад ухото.

— Мисля, че е имал малък интернет магазин, Кейб. Купувал е стоки евтино и после ги е препродавал във виртуалния си магазин за печалба. Онзи стелаж в ъгъла му е служил за диспечерски отдел.

Посочва голямата етажерка.

— Може би ходи и по гаражни разпродажби, за да изкупува определени вещи.

Джейни кимва.

— Странно е, че е учил точни науки, а накрая се е занимавал с това. Чудя се дали не са го уволнили или нещо такова?

— Като се имат предвид състоянието на икономиката на Мичиган и растящата безработица напоследък, това е напълно възможно.

Джейни се ухилва.

— Такъв си всезнайко. Обичам те. Много те обичам.

Лицето на Кабъл светва.

— Благодаря ти.

Джейни оставя тетрадката на масата и вдига едно много изхабено томче с меки корици — „Параграф 22“. Прелиства го и забравя мисълта си. Вижда откъснато парче хартия, използвано за разделител. Върху него е надраскано с молив: „Вилицата на Мортън“.

Това пише.

Джейни затваря книгата и я оставя обратно на бюрото.

— Сега какво?

— Какво искаш да правим? Аз не виждам доказателство, че е бил ловец, а ти?

— Не. Но пък би ли намерил такова вкъщи, ако потърсиш?

Кабъл се смее.

— Зелената тетрадка, бележките за сънища на нощното ти шкафче...

— Нощното шкафче — казва Джейни, потупвайки долната устна с показалец. Приближава до леглото на Хенри, но там няма нищо. Само чашата с вода. Дори избутва матрака настрана и прокарва ръка между него и рамката, като се мъчи да напипа дневник или нещо от този род. — Тук няма нищо, Кейб. Да вървим.

— Ами компютъра?

— Не — това няма да го правим. Наистина. Нека просто си тръгваме. Пък и ти сам видя. Не е нито съсухрен, нито сляп.

— Откъде знаеш, че не е сляп? Кое те кара да си толкова сигурна?

— Да, възможно е да си прав — съгласява се Джейни. — Но ръцете му си изглеждаха добре.

— Е да... но какво казва госпожица Стюбин в зелената тетрадка? Трийсет и нещо за ръцете? Той е някъде към трийсет и седем-осем, не повече от четирийсетгодишен, нали? Така че може просто още да не се е случило.

Джейни въздиша. Не иска да задълбава толкова. Не иска повече да мисли за зелената тетрадка. Отива до вратата и остава там. Подпира глава в стъклото. После отваря, излиза, сядва в горещата като пещ кола и чака да дойде Кабъл.

— Към болницата? — пита той с надежда в гласа, докато обръща.

— Не — гласът на Джейни е твърд. — Приключихме с това, Кейб. Не ми пука, ако ще да е бил кралят на ловците на сънища. А пък и няма как да е — най-вероятно е някакъв човечец, който ще се побърка, като разбере, че сме тършували из къщата му. Просто не искам повече да се занимавам с това. — До гуша ѝ е дошло от всичко.

Кейб кима.

— Добре, добре. Нито дума повече. Обещавам.

19:07

У Кабъл са и правят тренировка. Джейни знае, че трябва да поддържа форма. В понеделник имат среща с Капитана, което означава, че ги очаква нова задача. За пръв път Джейни не е особено развълнувана.

— Някаква идея какво може да ни е подготвила Капитана? — пита между две изтласквания.

— С нея никога не се знае. — Кабъл вдишва и шумно издишва, приключвайки серията за рамене. — Надявам се да е нещо лесно и простичко.

— И аз — казва Джейни.

— Скоро ще разберем. — Кабъл пуска тежестите на пода. — Междувременно, не мога да спра да мисля за Хенри. Има нещо странно в цялата история.

Джейни поставя лоста върху Стойката и се изправя.

— Нали обеща да престанеш — напомня му тя, но любопитството ѝ надделява. — Какво предизвиква интереса ти, все пак?

— Ами, ти каза, че сте осъществили връзка в съня, както с госпожица Стюбин, помниш ли? Точно това ме заинтригува и не мога да спра да търся причината. Колко странен е все пак начинът, по който живее. Та той е отшелник. Тоест, има си онова старо комби, паркирано пред къщата, очевидно кара автомобил, но...

Джейни поглежда рязко към Кабъл.

— А? — казва.

— Може да е само едно голямо съвпадение — размишлява на глас той.

— Вероятно — съгласява се тя. — Както ти сам каза, той е просто отшелник.

Но.

22:20

— Лека нощ, сладка моя — прошепва Кабъл в ухото на Джейни. Стоят на прага на Кабъл. Джейни няма да спи там. Прекалено трудно е. Прекалено трудно да опази тайната си.

— Обичам те — казва го като признание. И е вярно. Толкова вярно.

— И аз те обичам.

Джейни тръгва — двамата се държат за ръце с преплетени пръсти, отдалечават се постепенно един от друг, докато накрая само връхчетата на пръстите им се докосват — ръката ѝ неохотно се откъсва от неговата и тя бавно поема през дворовете към своята улица, към своя дом.

Лежи будна по гръб. И умът ѝ снова между Кабъл и събитията от деня. Между Кабъл и Хенри.

00:39

Не може да спре да мисли за него.

Защото ако...?

И как ще разбере, освен ако не...?

Джейни става от леглото, облича се, взема мобилния си телефон, ключовете и диетична вафла. Автобусът е абсолютно празен, ако не се брой шофьорът.

Той, слава богу, не спи.

00:58

Джапанките на Джейни шляпат по плочките и ехото се разнася по иначе безшумните болнични коридори. Санитар с празна количка кима на излизане от асансьора. На третия етаж Джейни бута без колебание едното крило на вратата към интензивното. Вътре е слабо осветено и тихо. Джейни се справя със сънищата в коридора и преди да отвори вратата на Хенри, преговаря наум плана си.

Поема дълбоко дъх, отваря вратата и, докато всичко около нея става черно, затваря плътно след себе си, изживявайки за пореден път шока от кревящите цветове и безумното пищене.

Силата на съня поваля Джейни на четири крака. Ударът по всичките ѝ сетива едновременно прави гравитацията десет пъти мощна от обикновено. Поклаща се, без да усеща, сякаш за да избегне гигантските стени в пламтящи цветове, които се надигат срещу нея в триизмерния кошмар. Опитва се да чуе мислите в собствената си глава, въпреки всичкия шум, но това е невъзможно в центрофугата на постоянното пищене.

Ръцете и краката на Джейни бързо изтръпват. Слепешката се обръща надясно и пълзи към банята, така че ако ѝ се наложи, да може да влезе и да затвори вратата. Огромен жълт блок полита към нея, Джейни се хвърля настрани, за да го избегне, и усеща с главата си болничната стена. „Концентрирай се!“, крещи на себе си. Но шумът е непреодолим. Може само да се влачи напред с изтръпналите си крайници, благодарна, че изобщо се движи, и да чака проблясък, нещо, каквото и да е, което да обясни поне част от мистерията на Хенри.

Джейни не знае колко време е минало, преди да установи, че вече е неспособна да се помръдне.

Че силите ѝ са изчерпани и тя не може да се бори повече. Не може да намери банята и да прекъсне връзката.

Сякаш е пропаднала през ледена дупка в парализиращо студена вода. Безчувствена — не усеща нито тялото, нито мислите си. Дори цветовете и шумът са приглушени.

Нещата вече нямат значение.

Не усеща, че се мята отчаяно.

Не знае, че губи съзнание.

Вече ѝ е все едно. Просто иска да се предаде, да се остави кошмарът да я обземе, да я погълне, да изпълни мозъка и тялото ѝ с адската врява и влудяващото заслепяване.

Желанието ѝ е изпълнено.

Скоро всичко е черно.

Но тогава...

В безпаметството на Джейни бавно от тъмнината изниква образът на луд — един космат и крещящ луд — собственият ѝ баща.

Той се протяга към нея, пръстите му са черни и окървавени, очите му обезумели, немигащи. Джейни е неподвижна. Студените ръце на баща ѝ я сграбчват за гърлото и стискат силно, още по-силно, докато Джейни остава без дъх. Тялото и мозъкът ѝ се сковават. И тя е принудена да позволи на родния си баща да я удуши. Примката на Хенри се затяга още повече около врата ѝ, докато лицето му добива болнав алабастрово бял цвят. Той напруга сили и се разтреперва целият.

Джейни умира.

Битката ѝ е към своя край.

Край.

Джейни се предава в мига, в който тебеширеното лице на баща ѝ се превръща в стъкло, което се пръсва на парчета.

Хватката около врата ѝ се отпуска. Тялото на Хенри се изпарява.

Джейни рухва жадна за въздух на пода до останките от експлодиралото лице на баща си. Гледа ги вцепенена, докато постепенно започва да диша, да се движи.

Изправя се.

И тогава, вместо да види баща си в стъклото, вижда отразена собствената си ужасена, крещяща физиономия.

И пак пищене.

За ужасно.
Дълго време.
Джейни осъзнава, че може да остане там. Завинаги.

02:19

И после.
Искрица живот.
Проблясък. Женска фигура в тъмен гимнастически салон, силует на мъж, седнал на стол...
И един глас.
Далечен. Но ясен. Отчетлив.
Познат.
Гласът на надеждата в постепенно притъмняващия свят на един човек.
— Върни се — казва жената. Гласът ѝ е мил и млад.
Обръща се с лице към Джейни. Пристъпва към светлината.
Тялото ѝ излъчва сила, очите ѝ са ясни и блестят. Пръстите ѝ не са разкривени и съсухрени, а дълги и прекрасни.
— Джейни — казва с развълнуван глас. — Джейни, скъпа, върни се.
Но Джейни не знае как да се върне.
Изтощена е. Напуснала е този свят и се носи някъде, където никое друго живо същество не би могло да бъде.
Никое друго, освен Хенри.
В ума на Джейни нахлува нова сцена, тиха и нежна, в която един мъж седи на стол и една жена, излязла на светлото, умолява Джейни да се върне. Жената се приближава до Хенри, застава до него. Хенри се обръща и поглежда Джейни. Затваря за миг очи.
— Помогни ми — казва. — Моля те, моля те, Джейни. Помогни ми.
Джейни панически се бои от него. И все пак, няма какво друго да стори, освен да му помогне.
Това е нейната дарба.
И нейното проклятие.
Неспособна е да каже „не“.

Джейни се съсредоточава, впряга всичките си сетива, уплашена до смърт, че отвратителният шум и ослепяващите цветове могат да се върнат всеки миг, обзета от ужас да се доближи до този мъж, който изведнъж просто губи разсъдък и се спуска да я души. Ще ѝ се да можеше да събере сили и да се измъкне от кошмара сега, докато още има тази възможност. Но не може.

Мълчаливо се бори да се изправи на крака в салона. С мъка тръгва към мъжа и жената, стъпките ѝ отекуват в тишината. Няма представа какво да направи за Хенри. Не знае с какво да му помогне. Единственото, което иска, е да го върже или дори да го убие, за да не може да я нарани. Спира на около метър от тях. Гледа втренчено жената, застанала права, и не вярва на очите си.

— Вие сте — казва тя и усеща прилив на спокойствие. Устната ѝ потреперва. — О, госпожице Стюбин.

Госпожица Стюбин протяга ръце и Джейни, покосена от вълнението, че я вижда отново, и изтощена от физическа слабост след кошмара, пада в обятията ѝ. Прегръдката на госпожица Стюбин е крепка и приласкаваща. Дава сила на Джейни, която се изпълва с приятна топлина от досега с любовта ѝ.

— Ето, вече си добре — казва госпожица Стюбин.

— Вие... — казва Джейни. — Това сте вие... мислех, че никога повече няма да ви видя.

Госпожица Стюбин се усмихва.

— Прекарах много щастливи мигове с Ърл след последния път, в който те срещнах. Толкова е хубаво да съм отново истинската аз.

Замлъква. Очите ѝ проблясват. В тях се отразяват приглушени лъчи светлина, проникващи през най-горния ред прозорчета на салона. После тя поглежда немия Хенри, който стои все така неподвижно.

— Мисля, че съм тук заради Хенри... така ми се струва, за да го отведа, ако ме разбираш. Понякога и аз не знам защо съм призована в сънищата на други ловци.

Очите на Джейни се разширяват.

— Значи е вярно. Той наистина е такъв.

— Да, очевидно.

Поглеждат Хенри и после се споглеждат една друга. Мълчат, премислят. Ловците на сънища, всички заедно.

— Божичко — промърморва Джейни. Обръща се отново към госпожица Стюбин. — Но защо не ми казахте за него? В зелената тетрадка пише, че няма други живи ловци.

— Така мислех — усмихва се жената. — Той явно има нужда от твоята помощ, преди да тръгне с мен. Радвам се, че дойде, Джейни.

— Не беше лесно — казва Джейни. — Сънищата му са ужасяващи.

— Не са му останали много — отвръща госпожица Стюбин.

Джейни стисва устни и си поема дълбоко дъх.

— Той ми е баща. Вие знаехте, нали?

Госпожица Стюбин поклаща глава.

— Не, не знаех. Значи е наследствено. Често съм се питала. Затова и не посмях да имам деца.

— А вие? — Изведнъж на Джейни ѝ хрумва нещо. — Нали нямате кръвна връзка? С нас, искам да кажа?

Госпожица Стюбин се усмихва топло.

— Не, скъпа. Щеше да е много интересно, нали?

Джейни лекичко се усмихва на тази своя откачена мисъл.

— В такъв случай, смятате ли, че може да има и други там някъде? Освен мен?

Госпожица Стюбин хваща ръката на Джейни и силно я стисва в своята.

— Фактът, че Хенри съществува, ми дава надежда, че е възможно да съществуват и още. И все пак ловците на сънища са почти неоткриваеми. — Усмихва се. — Най-лесно ще ги намериш, ако заспиваш на обществени места, предполагам.

Джейни кима. Поглежда към Хенри.

— С какво мога да му помогна?

Госпожица Стюбин вдига вежда.

— Не зная, но ти си наясно как да постъпиш, за да откриеш начина. Той вече те помоли за помощ.

— Но аз... не виждам... а и той не ме насочва наникъде. — Джейни оглежда почти празния салон, търсейки знаци, следи, опитвайки се да разбере какво би могла да стори, за да помогне на Хенри. Не иска да се приближава прекалено много.

Накрая се обръща към него, поема дълбоко въздух, търси с поглед госпожица Стюбин за подкрепа.

— Хей, здравей — започва. Гласът ѝ трепери мъничко, напрегната е, уплашена, не знае какво да очаква. — Как мога да ти помогна?

Той я гледа с безизразни очи.

— Помогни ми — моли я отново.

— Аз... аз не знам как, но ти би могъл да ми кажеш.

— Помогни ми — повтаря Хенри. — Помогни ми. Помогни ми. Помогни ми. ПОМОГНИ ми. ПОМОГНИ МИ. ПОМОГНИ МИ! ПОМОГНИ МИ!! — Зовът на Хенри прераства в необуздани, нестихващи крясъци. Джейни се отдръпва назад предпазливо, но той не настъпва към нея. Вместо това посяга към главата си и я стиска с две ръце, крещи и изтръгва цели кичури коса. Очите му се стрелкат във всички посоки, а тялото му се гърчи в агония. — ПОМОГНИ МИ!

И продължава да крещи. Джейни е шокирана, ужасена, вцепенена.

— Не знам какво да направя! — крещи на свой ред, но гласът ѝ се губи на фона на неговия. Уплашена, търси с поглед госпожица Стюбин, която наблюдава съсредоточено, резервирано.

И тогава.

Госпожица Стюбин протяга ръка.

Докосва рамото на Хенри.

Крясъците му се разреждат. Губят сила. Накъсаното му дишане става по-равномерно.

Госпожица Стюбин се взира в Хенри, концентрира се. Фокусира се. Докато накрая той се обръща към нея безмълвен.

Джейни наблюдава.

— Хенри — казва нежно госпожица Стюбин. — Това е дъщеря ти, Джейни.

Хенри не реагира. После внезапно лицето му се разкривява.

В този миг сцената пред Джейни се пропуква. Парчета от салона изпадат като части от счупено огледало. Ярки светлини се появяват в процежите. Джейни вижда това и сърцето ѝ забива лудо. Хвърля тревожен поглед към госпожица Стюбин и към баща си, отчаяно иска той да я разбере, но Хенри отново е хванал главата си в ръце.

— Не мога да остана тук — крещи Джейни, събира цялата си мощ и се изтръгва от съня, преди пищенето и заслепяващите цветове отново да я завладеят.

02:20

Тишината е пълна, ако не се брои шумът в ушите на Джейни.

Минутите текат, Джейни лежи, неподвижна и сляпа, с лице върху влажните плочки на пода, в болничната стая. Главата я боли. Мъчи се да се раздвижи, но мускулите ѝ отказват.

02:36

Накрая зрението на Джейни започва да се възвръща, въпреки че все още всичко е в мъгла пред очите ѝ. След няколко неуспешни опита се изправя с пъшкане, подпира се на стената и бърше устата си с ръка. По дланта ѝ остава кръв. Бавно обхожда с език устната кухня, за да намери раната там, където очевидно се е хапала по време на кошмара. Внимателно опипва врата и гърлото си. Преглъща сгъстена от кръв слюнка и стомахът ѝ се свива в конвулсия. Примижва и поглежда изумена часовника — не и се вярва, че е минало толкова много време.

После се обръща към Хенри. Прокарва пръсти през заплетената си коса, докато втренчено се визира в агонизиращото му лице, застинало в същата онази ужасна гримаса от съня, в който той крещеше безспир.

— Какво ти е, какво ти има? — пита. Гласът ѝ напомня пищенето от кошмара.

Хапе долната си устна, продължава да го гледа от разстояние, не е забравила Хенри безумеца. „Той не е в безсъзнание. Не може да ме нарани.“

Не го вярва, затова си го повтаря на глас, на себе си и на него:

— Не можеш да ме нараниш.

Това помага малко.

Пристъпва по-близо.

Вече е до леглото.

Пръстът ѝ замръзва на сантиметри от китката му и тя си представя как той скача и я стисва в онази студена мъртвешка хватка. Как разкъсва гърлото ѝ. Как я души. И все пак, бавно, Джейни спуска ръка и я поставя върху ръката на Хенри.

Той не помръдва.

Ръцете му са топли и груби.
Точно каквито трябва да бъдат ръцете на един баща.

02:43

Твърде късно е за автобуса.

Когато усеща, че достатъчно си е възвърнала силите, Джейни прекосява на зигзаг болницата и излиза на улицата. Закуцуква бавно в нощта към вкъщи.

[1] Чай, който се приготвя, като съдът с чаените листа се оставя на слънчево място, без да се запарва предварително. — Б.р. ↑

ПОНЕДЕЛНИК

7 август 2006

10:35

Ловец на сънища. Собственият ѝ баща. Като нея.

Невероятно.

Джейни облича дрехите си за джогинг и се отправя към автобуса. Слиза на последната спирка в края на града. И тича до крайната точка на трасето.

Нещата в покрайнините се движат много по-бавно, отколкото в града. Джейни тича, слуша стъпките си по паважа и целият свят сякаш минава пред очите ѝ. Редиците с узряла царевица чакат да бъдат обрани. Пред погледа на Джейни като в лека мъгла изникват меките им кафяви коси.

От потта очилата ѝ се плъзгат надолу по носа и тя за пореден път си казва, че трябва да запомни всяка гледка, докато още е в състояние да вижда. Прилошава ѝ от мисълта, че ще изгуби всичко видимо, затова го попива стъпка след стъпка, преди мислите ѝ да я отнесат някъде другаде.

Чува песента на дървесните жаби и се връща в детството си, когато си мислеше, че това силно жужене го издават не животни, а електрическите кабели, прациящи от енергия. След като научи, че звукът се произвежда от жабите, не можа да повярва.

И още не вярва.

Все пак тя никога не е виждала дървесна жаба отблизо.

Докато вдишва с пълни гърди спарения летен въздух, надушва лек мирис на кравешки испражнения. Почти едновременно усеща и болезнено сладкия парфюм на диви цветя, примесен с тлееща нотка асфалт от наскоро запълнени дупки по пътя.

С ясен ум и точна цел Джейни стига дългата, обрасла с растителност алея за паркиране пред къщата на Хенри. Постепенно забавя крачка и се опитва да успокои дишането си.

Докато преминава през дворчето, мобилният ѝ вибрира в джоба. Джейни не му обръща внимание — вероятно е Кабъл. Сега тя има нужда да се съсредоточи. И да свърши сама тази работа. Отваря вратата и влиза в къщичката.

Чувства се малко замаяна, разтреперва се и я обзема зловещо усещане, каквото изпитва винаги когато се озове на прекалено тихо и абсолютно забранено място. Пухти, все още задъхана, звукът разчупва тишината.

— Говори с мен, Хенри, удушвачо сбъркан — казва Джейни спокойно. — Покажи ми как да ти помогна.

Отива в кухнята, избърсва потното си чело с някаква кърпа и вади чаша от шкафа. Отвърта кранчето. Водата първо се задавя в тръбата, а после избухва с гръм и трясък в прекрасен ръждив цвят, който след няколко секунди се избистря. Джейни изчаква малко и пълни чашата. Изпива я — затоплената в жегата вода не е достатъчно гадна, за да повърне.

Решава да започне с компютъра. Включва го и разбира, че връзката с интернет е телефонна. Не е изненадващо за това забутано място, но все пак е адски досадно.

— Говори с мен — продължава да мърмори, барабанейки с пръсти нетърпеливо по масата.

Първо проверява отбелязаните страници. Веднага намира регистрацията на он лайн магазина и влиза — името и паролата му се появяват изписани, незащитени. Джейни разглежда виртуалното място наречено „При Доти“. Натъква се на колекция от странни, несвързани предмети, включително дрехи за бебета и деца, малки електронни играчки, книги и колекционерски стъклени фигурки. Кликва на „леко износен“ марков работнически гащеризон и чете описанието. Чете думите, които Хенри е избрал. И открива интелигентност и маркетингови умения, бизнес познания, всички впрегнати за успеха на малкото магазинче.

Попада на няколко наддавания, които текат в момента, и на други, които са завършени, очевидно след като Хенри се е разболял.

И тогава забелязва рейтинга му. Той е 99.8% положителен.

Джейни не разпознава чувството, което се надига в гърдите ѝ.

Онова, което кара очите ѝ да се насълзят.

Разбира само, че Хенри Фейнголд има почти сто процента рейтинг.

Тя няма да позволи този резултат да се загуби.

Прави оглед на инвентара. Калкулира вече продадените стоки и ги издирва върху инвентарните рафтове. Намира ги и ги опакова, после изважда формулярите за UPS от чекмеджето. Попълва ги. Чуди се дали трябва да се обади по телефона, за да дойдат да ги вземат, но намира линка в предпочитанията на Хенри. Насрочва да ги вземат преди пет следобед. Остава кашоните пред вратата, за да не забрави.

Обратно пред компютъра. Заравя се в другите му отбелязани сайтове. Страница за политически новини, сайт за готварство, няколко линка към професионални експерти по маркетинг, сайт за еврейските празници. Градинарство.

Сънища.

И линк към страница в Уикипедия за „Вилицата на Мортън“.

Джейни кликва на последното.

Прочита страницата.

Разбира, че „Вилицата на Мортън“ не е точно вилица. А е термин, използван за определен вид дилеми. Накратко: избор между две еднакво гадни възможности.

Джейни чете информацията и стига до сравнението с Параграф 22 — поглежда към книгата на масата, в която беше отбелязана фразата. Сбърчва чело.

— Добре, господин „Износени гащи“ — промърморва. Връща се обратно към компютъра и изписва куп ключови думи. — Кой си ти? Какъв е тежкият ти избор?

И внезапно спира да пише по средата на думата.

Потъва в стола, докато си връща спомена за последния път, в който прочете за „Параграф 22“. Беше само преди няколко месеца, в една зелена тетрадка.

Сега вече знае всичко.

Знае, че Хенри е направил съзнателен избор преди години.

Не е имал госпожица Стюбин да му помогне. Да го учи.

Не е имал никого.

12:50

Мощно боботене от мотор на камион разбива на пух и прах концентрацията на Джейни. Тя поглежда през прозореца и вижда камионът да се тътри към къщичката, сърцето ѝ подскача, защото знае, че не трябва да се намира там. Но когато шофьорът почуква на вратата, Джейни се провиква с дружелюбен глас:

— Хей, Хенри, трябва да се подпишеш! Къде си, в задния двор ли си?

После изчаква малко и отваря вратата.

— Здравсти.

Пощальонката, с машинка в ръка, вдига поглед. Пот се стича по бронзовите ѝ бузи, под мишниците ѝ тъмнеят мокри петна. Носи задължителните кафяви къси панталони и тъмната кожа на краката ѝ е нахапана от комари и покрита със синини. Изглежда изненадана и объркана за момент, но после се окопитва:

— Здравсти, имаш ли осемнайсет? Значи можеш да се подпишеш.

— Аз... да.

— Къде е Хенри? По гаражни разпродажби? А, очевидно не, защото колата му е там... е, можеш да му кажеш, че видях табела за голяма благотворителна разпродажба пред лутеранската църква. На „Уоштеноу“, в петък и събота.

Изглежда смутена.

— Хенри... няма да успее. Той е... болен. Не е добре. — Джейни усеща, че гърлото ѝ се стяга. — В болница е, вероятно няма да оцелее.

Жената остава с отворена уста. Хваща се за рамката на вратата.

— О, мили боже. Не е истина. Вие сте... Коя сте вие? — Удря се с юмрук по бедрото, сякаш, за да се стегне. — Ако мога да попитам, тоест... не е моя работа, но Хенри ми беше клиент от години. Приятели сме.

Обръща се рязко и вперва поглед в дърветата, пръстите ѝ тревожно играят по устните, после се ровят из момчешката ѝ прическа.

— Аз съм Джейни. Дъщеря му — представя се Джейни. Звучи странно.

— Дъщеря ли? Никога не ми е споменавал за дете.

— Не мисля, че е знаел за мен.

Жената въздиша.

— Е, наистина съжалявам, това е сигурно. Ще му кажете ли, че му пожелавам всичко хубаво?

— Да, аз... той е в кома или нещо такова, но ще му предам. Авие... бихте ли могли да ми разкажете за него? Тоест, разбрах, че ми е баща чак когато го откараха в болницата, така че не знам много... — Джейни преглъща с усилие. — Искате ли вода?

— Не, благодаря. Имам си достатъчно в камиона. — Все още шокирана от новините, пощальонката махва с ръка, за да прогони някакъв комар. — Хенри Фейнголд е добър човек. Не притеснява никого. Може да изглежда малко странно, но има златно сърце. Просто си върши работата и живее тук, съвсем сам, казва, че така предпочита. Учи много по интернет, търси информация за работата си и за други неща — мисля, че веднъж изкара онлайн курс. Не съм сигурна точно по какво, но винаги е пълен с интересни теми за разговор.

— Спомена ли, че му е зле миналата седмица?

— Нищо повече от обичайните му главоболия. От време на време получавахе и мигрени. Никога обаче не е бил на преглед за тях, макар да му казвах, че трябва. Оправдавахе се, че нямал осигуровка.

— Значи главоболия?

— От време на време. От това ли...? — Жената от куриерската компания кима, вместо да продължи с думи.

— Да, нещо в мозъка му, може би тумор. Изглежда, в болницата не са съвсем наясно.

Жената свежда поглед към земята.

— Е. Много съжалявам. Ти се грижи за себе си. Аз... По дяволите... наистина много съжалявам.

Вдига кашоните, които Джейни е подготвила за изпращане.

— Благодаря — казва Джейни.

— Ако нещо се случи, нали разбираш... би ли могла, ако е възможно, да ми оставиш бележка на вратата? Често минавам оттук, понякога по два пъти на ден, когато има следобедна поръчка. Много ще съм ти задължена. Името ми е Кати.

Джейни кима.

— Ще се опитам. Хей, Кати?

— Да?

Джейни помръдва нервно.

— Той не е спял, нито пък ослепява. Нали?

Кати поглежда Джейни неразбиращо.

— Не — отвръща. — Дори не носи очила.

13:15

Джейни сядва в старото кресло и премисля всичко.

Усамотение.

Той живее тук, почти на четиридесет е, не е нито сляп, нито недъгав.

— О, боже — казва Джейни. Обляга глава на стола. — Какво, по дяволите, търся аз? Логиката е очевидна. Такава съм идиотка.

Телефонът ѝ не спира да вибрира.

— Здравей — вдига.

— Здравсти — казва Кейб малко раздразнен. — Заета ли си с нещо, или какво?

— Просто трябваше да се махна за малко — казва Джейни. — Защо, какво толкова важно има, та да не мога да изчезна за три часа, без някой да ме следва по петите? — Тонът ѝ е по-остър, отколкото би искала. Но на Джейни наистина започва да ѝ харесва тишината.

Кабъл мълчи и Джейни съжалява.

— Извинявай — казва. — Това не прозвуча както трябва.

— Добре, няма нищо — отговаря той. Но гласът му е все още напрегнат. — Просто се обаждах да те питам в колко часа искаш да те взема за срещата с Капитана днес. Тя е в два.

Джейни се изправя на стола.

— Мамка му! — Поглежда часовника. — Забравих. — Оглежда се наоколо из стаята, за да провери дали всичко си е на мястото, и излиза, затваря вратата, но не заключва, оставя къщата така, както я е заварила. — Реших... да потичам. Ще трябва да спринтирам до вкъщи и да се изкъпя набързо. Става ли в един и петдесет и пет?

— Оо, но това е на косъм. Ще закъснеем. Искаш ли да дойда там, където си в момента, и да те закарам у дома за по-бързо?

Джейни вече тича по алеята за паркиране, мускулите ѝ са схванати.

— Не — отказва. — Просто ще се видим в управлението.

— Какво? С автобуса ли ще пътуваш? Капитана ще се побърка. Джейни, аз трябва да те закарам. Знаеш го. Хайде. — Звучи ядосан.

Гласът на Джейни подскача в синхрон с тичането. Издишва през стиснати устни, за да предотврати болката, която вече усеща да се

прокрадва в слабините.

— Знам — казва. — Знам.

— Къде си?

Забавя ход.

— Виж какво, Кейб, мисля... просто... иди без мен — казва. — Става ли? Аз няма да дойда.

— Какво, по дя... Джейни! Хайде. Не го прави. Ще те взема в един и петдесет и пет. Ще успеем.

Джейни, ходейки.

— Не — отговаря твърдо. — Имам някои неща за вършене. Ще звънна да ѝ обясня. Просто тръгвай.

— Но... — Кабъл въздиша.

Джейни мълчи.

— Хубаво — отсича той и прекъсва без „довиждане“.

Джейни затваря капачето на телефона и го пъха обратно в джоба си.

— Боже — казва. — Не знам дали ще се справя с това.

Обажда се на Капитана по пътя към вкъщи.

— Всичко наред ли е, Ханаган?

— Не съвсем, сър — отвърща Джейни. Гласът ѝ трепери. — Днес няма да дойда. Съжалявам.

Посреща я тишина.

Джейни спира.

— Няма да успея за срещата. Мисля... мисля, че взех решението. Чува скърцане на стол и тиха въздишка.

— Добре. Хубаво — казва Капитана. — А Кабъл?

Джейни се свлича на колене и присяда на хълбок отстрани до канавката, затваря очи. Гризе показалеца си. Диша равномерно, за да успокои гласа си.

— Още не — отговаря. — Но скоро. Просто ми трябват няколко дни, за да реша как точно да постъпя.

— О, Джейни... — казва Капитана.

13:34

Стои на пътя, колебае се накъде да тръгне. Към дома или обратно у Хенри. Умът ѝ настоява само за едно.

Но стомахът ѝ започва да къркори и тя бързо разбира отговора.

Някак си не е правилно да яде от храната на баща си. Крачи уморено към спирката. И мисли, не спира да мисли.

Знае, че трябва да се сбогува с Кабъл.

Завинаги.

Просто е адски трудно да си го представи.

14:31

У дома Джейни си приготвя три сандвича. Изяжда единия, завива другите два във фолио и ги пъха в раницата. Доротея се появява за малко и рови в хладилника.

— Искаш ли да ти направя сандвич, майко? — пита Джейни, без особено желание. — Продуктите са на масата.

Доротея отказва предложението с незаинтересовано махване с ръка и несвързано мрънкане. Взема си кутия бира и се прибира обратно в стаята.

После някой отваря входната врата.

— Хей, Джейнърс, тук ли си? — Кари е.

Джейни изръмжава наум. Единственото, което иска сега, е да се върне обратно у Хенри.

— Здравсти. К'во става?

— Нищо. — Кари бавно се занася до кухнята и сяда с отскок върху плота. Перчи крака. С джапанки е. — Виж ми педикюрчето. Не ми ли завиждаш?

Джейни удостоява с подобаващо внимание пръстите на краката на Кари.

— Разбира се! Супер сладко е, Кари.

Джейни си пълни бутилка с вода от чешмата и я слага в раницата.

— Излизаш ли? — Кари изглежда малко разочарована.

— Да — казва Джейни.

— При Кейб?

— Не.

Джейни въздиша. Беше принудена да лъже Кари през цялата последна година от гимназията, когато изпълняваше полицейски задачи. Но вече не иска.

— Мога ли да ти доверя една тайна?

— Естествено.

Джейни се усмихва.

— Ами... аз намерих къщата на Хенри. Сега се връщам там, ще се опитам да разбера нещо повече за него.

— Супер! — Кари скача от плота. — Може ли да дойда и аз? Ще те закарам.

— Ами... — казва Джейни. Искане й се да е сама, но след като веднъж вече тича до Хенри днес, мисълта да я закарат и върнат с кола е твърде изкусителна, за да откаже. — Разбира се. Готова ли си да тръгнеш... веднага?

— Винаги съм готова. Отивам да запаля малката дива, ще се видим на алеята.

14:50

— Е — казва Джейни от пътническото място на „Шевролет Нова“, 1977 година. — Нямах ли планове със Стю днес?

— Не — Кари се мръщи, докато излиза от града, следвайки указанията на Джейни. — Защо всички ме питат едно и също, когато ме видят без него?

— Защото винаги си с него?

— Е, и? И аз съм човек. Само за това ли можем да говорим? Къде бил Стю.

Джейни подава глава през прозореца и посреща бриза с лице, надявайки се да няма сънуващи.

— Да не би нещо да сте скарани?

— Не — казва Кари.

— Добре тогава... кога ти започва училището?

Лицето на Кари грейва.

— Точно след Деня на труда. И ще е жестоко. Най-накрая! Ще уча нещо, което наистина ми се учи.

— Ти ще си най-добрата, Кари. Страхотно ги умееш тия неща с косата.

— Ами да, не е ли така? — казва. — Благодаря ти.

Отклонява поглед от пътя за малко, за да погледне Джейни. Очите й леко блестят. Може би са насълзени от вятъра. Или не.

Джейни се усмихва, протяга ръка и приятелски прегръща Кари през врата. Забравя, че Кари не получава много повече подкрепа в семейството си, отколкото тя самата.

Кари навлиза с Етел в неравната алея за паркиране. Етел протестира със скърцане и ръмжене, но Кари не се отказва.

— Защо, за бога, живее чак тук в проклетия... проклетия Саскачуан? — възмущава се Кари през смях.

Джейни дори не се опитва да ѝ обърне внимание, че най-близката канадска провинция е Онтарио. Нито пък, че се движат на юг.

Слизат от колата и Джейни веднага се отправя към къщата, докато Кари изследва наоколо — избуялите храсти, миниатюрната стара колиба, незаключената врата.

— Какво, ама той не си ли заключва вратата?

— Не, поне не последния път, в който е излязъл.

— Е, да, виждам. Не живее все пак в гетото, нали се сещаш? А и кой изобщо ще дойде чак в тая пустош? То тук всичко е въпрос на късмет. Или ще те посрещнат с пистолет в главата, или ще те поканят на барбекю.

Кари продължава да плямпа.

Джейни не я слуша.

Всичко е наред.

15:32

Без да губи време, Джейни сяда на компютъра. Кари се мотае из кухнята, хапва малини от хладилника, Джейни не ѝ обръща внимание. Компютърът, все още включен, след като тя си тръгна така припряно по-рано сутринта, се събужда с часове и после му трябва още толкова, за да се свърже с интернет чрез телефонна връзка.

При звука от набирането на телефона Кари се обръща към Джейни.

— Какво правиш на компа, Джейнърс? Това не е ли... някак нередно?

Кари е в кухнята с ръце върху вратичките на един от шкафове — вади неща, разглежда ги и ги връща обратно.

— Ами, не е — лъже Джейни. — Аз съм му дъщеря, позволено ми е.

Кари свива рамене и продължава към следващия шкаф.

Джейни гадае за произхода на името на магазина на Хенри.

— Хей, Кари, Доти не е ли галено от Доротея?

— Как бих могла да знам? — отговаря Кари. И после — Да, възможно е. И е много по-лесно за произнасяне от цялото име.

— Да — казва Джейни, отваря нова страница и го търси в Гугъл.

— Да, така е.

— Какво-о? — вика Кари, седнала на кухненския под. Чува се дрънчене на тигани.

— Нищо — отвръща Джейни разсеяно. — Просто спри, каквото и да правиш там. Изнервяш ме.

— Какво-о? — пак се провиква Кари.

Джейни въздиша. Показалецът ѝ замръзва над левия бутон на мишката — тя се колебае. Накрая решава и кликва на пощата на Хенри. Сега вече наистина си вре носа, където не ѝ е работата, но не може да се удържи.

Джейни чете с усмивка учтивата кореспонденция с клиентите му, опитва се да си го представи. Исква ѝ се да можеше да говори с него за всичко това.

За живота му.

В този момент силен трясък откъм кухнята отново я разконцентрира и тя подскача, вбесена.

— Кари, какво, по дяволите, става? Сериозно, давай да си ходим вече, а, може ли? Исусе, никъде не мога да те взема със себе си!

Джейни просто иска да бъде оставена на мира, за да се наслади на думите на баща си. Прекъсванията я побъркват.

Кари стои върху кухненския плот пред отворените шкафове, държейки една от вратичките. Наднича през рамо с виновен поглед, докато Джейни нахълтва в кухнята, за да разследва бъркотията.

— Обичам като ме наричаш „Исусе“.

Джейни стиска устни, все още бясна, скрива усмивката си.

Нещата не са толкова зле, колкото ѝ се беше сторило.

Някакви празни алуминиеви кутийки.

— Виж какво открих — казва Кари и издърпва кутия за обувки от рафта. Скача на пода. — Бележки, разни неща. Прилича на кутия със спомени.

— Не! Това вече никак не е яко. — Джейни поглежда неспокойно през прозореца, сякаш дрънченето на тенекиите в това тихо място би могло да докара ревящи клаксони и свирещи гуми. — И без това трябва да се махаме оттук.

— Но... — противи се Кари. — Мила моя, ти трябва да видиш тази кутия. Пълна е със следи към миналото ти. Историята на баща ти. Не си любопитна? — Гледа изпитателно Джейни. — Хайде, Джейнърс! Що за детектив си изобщо? Би трябвало да ти пука за това. Има няколко малки брошки, монети и други джунджурии, и един пръстен! Но има и писма...

Очите на Джейни светват, погледът ѝ се насочва към кутията.

— Не. Това е твърде лично. Не е... — запъва се.

— Хайде, Джейнърс — прошепва Кари, очите ѝ блестят.

Джейни се навежда и наднича в кутията, като внимателно размества някои от нещата.

— Не. — Изправя се рязко. — И искам и ти да спреш да си вреш носа.

— Ох! Колко скучно.

— Да, освен това, мисля, че нарушаваме закона.

— Ама нали каза...

— Знам, знам. Излъгах.

— Значи може да ни арестуват? Е, това вече е страхотно. Не помниш ли, че веднъж вече ми се случи и не изгарям от желание пак да ме тикнат в затвора, особено пък с теб. И кой ще ни плати гаранцията? — Кари събира тенекиите от пода и ги набутва обратно в шкафа.

— Нашите определено ще ме убият. И Стю също. Боже, Джейни.

— Съжалявам — виж, не става дума, че някой ще ни хване. Никой дори няма представа, че този човек съществува. Пък и аз все пак съм му дъщеря. Това може да ни помогне, ако се наложи. Не че ще се наложи наистина...

Джейни оставя кутията със спомени на плота и подава останалите неща от шкафа на Кари. Отчаяна е. Ще ѝ се да не беше водила Кари, въпреки всичко. Просто има нужда от малко време насаме, за да пресее мислите си, да се концентрира и да реши.

Но времето изтича, Джейни знае. Трябва да открие как да помогне на Хенри, преди да е умрял. А тази кутия може да съдържа

следа.

И все пак, Джейни не е крадец. Поне не на физически предмети.
Джейни въздиша, примирена.

— Хайде да тръгваме, Кари.

Тръгват.

Пръстите на Джейни трудно се отделят от бравата.

18:00

Тя лениво тътри крака нагоре по алеята за паркиране на „Уейвърли“, покрай БМВ-то.

— Хей.

Кабъл, седнал върху една обърната кофа, вдига поглед. Боядисва перваза пред входната врата. Избърсва потта от челото си с ръкава на фланелката.

— Хей — отвърща. Гласът му е безизразен.

— Не си ми звънял цял следобед.

— Не ми вдигаш, като ти звъня, така че защо да се занимавам?

Джейни кима, съгласява се, че е идиот.

— Е, как мина срещата?

Той просто я поглежда. Тези очи. Болката.

Тя знае какво трябва да каже.

— Съжалявам, Кейб.

И наистина е така. Толкова съжалява.

Той се изправя.

— Добре, благодаря ти — отговаря. — Би ли искала да ми кажеш какво се случва с теб напоследък?

Джейни преглъща шумно. Прокарва пръсти през косата си и просто го поглежда. Навежда глава и стиска устни, за да не се разтреперят.

Не може да го направи.

Не може да му каже.

Не може да го изрече. Не е в състояние да произнесе: „Кейб, напускам те.“

Затова лъже.

— Цялата тази работа с Хенри. И глупостите с майка ми. Не мога да се занимавам с нищо друго в момента. Трябва ми малко време,

за да се справя с всичко.

Очите ѝ избягват неговите. Тя се пита. Пита се дали той усеща.

Той остава безмълвен за миг, изучава я.

— Добре — казва, контролирайки се. — Разбирам. Има ли нещо, което бих могъл да направя за теб?

Навежда се и оставя четката. Слиза надолу по стъпалата към нея. Пресята се към лицето ѝ и прибира кичур коса, който се е обърнал в грешна посока.

— Просто се нуждая от малко време и... и от малко пространство. Малко, не много. Поне докато нещо не се случи с Хенри. Става ли?

Вдига глава. Среща погледа му. Двамата стоят там, лице в лице, всеки изучава другия.

Тя пристъпва към него. Обгръща кръста му с ръце. Ризата му е залепнала от пот.

— Става ли? — пита отново.

Той я придърпва. Прегръща я.

Целува я по челото и въздиша.

19:48

Джейни, на пода, облегната на леглото си. Мисли.

Може просто да си легне рано.

Изкушаващо е.

Но не.

20:01

Джейни хапва сандвича си в автобуса. Прокарва го с вода. Върви пеша две мили от последната спирка до къщата на Хенри. Поне не е толкова горещо. И все още е достатъчно светло.

Гората е по-шумна през нощта. Един комар прелетява с лудо бръмчене край ухото ѝ. Джейни непрекъснато се пошляпва по ръцете и по коленете, докато върви. Стига там цялата нахапана, особено след като преминава през дългата обрасла алея.

Вътре е много по-хладно от всеки друг път. Нахлува приятен вятрец, а и къщичката е прекарала под сянката на дърветата вече

няколко часа.

— Ах — въздиша Джейни, когато влиза и вратата се затваря след нея. Мир и спокойствие. Малка къщичка, цялата на нейно разположение. Джейни се оглежда наоколо и си представя какво би било да живее тук, без страх от нечий сънища.

Струва ѝ се, че Хенри се е наредил много добре. Отворил си е малко интернет магазинче, има си спокойствието и никой не го притеснява, освен Кати пощальонката... но Кати никога няма да заспи.

Мисли за парите, които спестява от години, включително петте хиляди от госпожица Стюбин. Мисли за стипендията. Ще изгуби тази възможност, ако напусне работата си. Ако се скрие от света. Но заради зрението не си ли струва да изгуби една стипендия?

Чуди се дали би могла да се справи сама, ако си има малък интернет бизнес.

Или.

Защо пък да не... наследи такъв?

Побиват я тръпки.

Ами ако наследи от Хенри... всичко?

Продължава да се оглежда, умът ѝ трескаво работи. По дяволите, тя и без това се справя напълно сама у дома, без непотребната си майка, и е напълно наясно как се върти домакинство. Плаща наем, пазарува... дали някой изобщо ще забележи, или ще му пука, ако просто се нанесе на това място?

— Защо не? — прошепва.

Джейни отпива глътка вода от бутилката и просто седи там, в стария раздърпан стол, заобиколена от звуците на нощта, погълната от мислите си. Изведнъж цялата идея за изолация от зелената тетрадка на госпожица Стюбин започва да ѝ се вижда не толкова лоша.

— Определено мога да свикна с това — казва тихичко — за щастие! И никога повече няма да влизам в сънища.

Усмива се, защото усещането е прекрасно.

И после ѝ хрумва.

— Може пък и да мога да се виждам с Кейб — прошепва.

Представя си как си правят заедно вечери на свещи тук или обеди, когато той успее да се измъкне от лекции. Да прекарват по няколко часа дневно... да правят секс и да бъдат заедно. Просто не по време за сън.

Звучи добре.

За около пет минути.

След това се замисля какво би било наистина.

Не, не вижда по какъв начин биха могли да живеят заедно.

Тя няма да има деца, няма да има семейство, никога. Джейни не може да поеме този риск, ако иска да запази зрението си — сънуващото бебе ще я умори напълно. Освен това Джейни за нищо на света няма да предаде това дяволско проклятие на някой друг.

За нея няма проблем.

Но за Кейб? Какво ще означава за него такъв живот?

Бъдещето на Кабъл в черупка:

- ще живее някъде другаде
- ще прекарва няколко часа дневно в колибката
- никога няма да се ожени
- никога няма да има деца
- никога няма да прекара и една нощ с жената, която

обича

Представя си как ще минава времето им заедно, какво би било, ден след ден. Потискащо еднообразие. Кабъл идва за задължителните два часа, балансирайки между училището, работата и домашните задължения.

Джейни знае, че това ще е ад за Кейб.

Като часовете за посещения в старческия дом „Хедър“.

Накрая ще си говорят за кръстословици и времето.

А той е способен да го направи. Да остане с нея. Въпреки че това напълно ще съсипе целия му живот.

Той просто си е такъв.

Джейни удря с юмруци по страничните облегалки на креслото.

Отпуска глава назад.

И прошепва в празната стая:

— Не мога да го направя.

21:30

Преглежда всичко, което досега е открила за Хенри. Бизнеса. Бележките, списъците за пазаруване. Информационните листовки за мигрената. Купища отбелязани медицински сайтове в мрежата и всякакви други страници, предлагащи методи за справяне с болката.

Чуди се, ако беше имал осигуровка и ако бяха хванали тумора или аневризмата, или каквото там е, навреме... дали щеше да е тук все още.

Може би, но тогава тя никога нямаше да разбере за него.

Представя си го — как скубе коси, притиска глава. Спомня си лицето му застинало в агония. Пита се дали продължава да усеща болката все така силно, безпомощно свит върху болничното легло. Спомня си как я молеше за помощ. Обръща се към медицинските сайтове от екрана:

— Ще ми се да знаех как да ти помогна, Хенри. Предполагам... надявам се скоро да се отървеш, за да може всичко да приключи.

Джейни отлепя топлите си потни бедра от пластмасовия кухненски стол и оглежда малкия хол. Представя си го тук, в малката уютна къщичка, далеч от шума, далеч от хората.

Отива в кухнята, където кутията, която Кари беше намерила след обяда, още стои на плота. Джейни се изкушава да я разгледа. Да хвърли бърз поглед на писмата, които сякаш я приканват заедно с лекия бриз, нахлуващ през прозореца. Но...

Две неща.

Не иска да чете някакво лигаво интимно писание, сътворено от нейното алкохолизирано жалко подобие на майка. И...

Не иска повече да съжалява Хенри.

Стига й толкова мъка. Наистина стига. Достатъчно страда. Не желае повече да среща хора, които я разбират и после нещо става и те умират.

Иначе, с радост би поела нещата тук. Но това не значи, че ще го обича. Твърде късно е. Той е стигнал твърде далеч. А нея и без това я чака достатъчно много болка в най-скоро време.

Джейни поема дълбоко дъх. Разтърсва глава. Пъха кутията обратно в шкафа, откъдето я е извадила Кари.

Подрежда къщата, така че да изглежда както първия път, в който я видя. Изключва компютъра и лампата и остава там в мрака да слуша тишината. Да мечтае. Да мечтае този мир да е неин. Вече знае, че може

да го има, когато Хенри умре. Мястото, в което може да престане да бъде нащрек. И да живее. Където няма да се безпокои, че ще се окаже в нечий сън.

Нещо вътре в нея копнее за това. Повече, отколкото за каквото и да било друго. Дори за Кейб.

Може би е техника за оцеляване.

Или може би, както винаги е било, преди да срещне Кейб, тя просто е един самотник. И винаги ще бъде.

Поне така изглежда.

Сяда отново на стария стол в тъмното, в убежището. Пита се какво ли ѝ готви животът оттук нататък. Как ще се грижи за майка си и защо изобщо трябва да го прави — може би за Доротея ще е по-добре сама да се грижи за себе си. Може би Джейни ѝ е отнемала този шанс през цялото време досега.

Да живее мирно и тихо. Да запази зрението си. Джейни поглежда пръстите си. Те хвърлят издължени сенки под светлината на звездите, надничачи през отворения прозорец. Размърдва ги и сенките се размиват в скута ѝ.

Усмива се.

И въпреки че Капитана ще се разочарова и ще трябва да анулира стипендията ѝ, тя знае, че Комиски никога не би я винила за това, че иска да се опита да живее нормален живот. Джейни дълбоко в себе си вярва, че всичко ще бъде наред.

Все пак ще ѝ липсва да вижда Капитана и момчетата. Това поне е сигурно.

— Е — обръща се нежно към ръцете си, сгъва пръсти и ги събира в скута. — Решено. Изолация. Това е моят избор.

Боже, колко е приятно да го каже на глас.

Въпреки че е страшно.

Остава само един свободен край, който Джейни трябва да завърже, преди да спре завинаги да лови сънища. Още един пъзел за нареждане.

Изглежда ѝ най-подходящо да завърши нещата по този начин.

Въпреки че сигурно ще бъде най-тежкото преживяване в целия ѝ живот.

Джейни вдишва дълбоко и после издишва продължително, устните ѝ вибрират от струята. Изпитва страх да се върне обратно в

болницата. Повече отколкото когато трябваше да отиде на партито у Дърбин. Повече отколкото когато влезе в съня на онова странно момче Кабъл, което заспа в училище и сънува чудовище с ножове вместо пръсти.

Но.

Но.

Това е и последният шанс на Джейни да види госпожица Стюбин и да се сбогува с нея.

Да затвори вратата, както се казва. Боли я толкова много само при мисълта за това.

Но Джейни ще се справи и ще намери как да помогне на Хенри. Ще опита да свърши и двете неща наведнъж, дори опитът да я убие.

Е...

Да се надяваме, че няма точно „да я убие“. Това би провалило всичко. Естествено.

ХЕНРИ

Все още понеделник

22:44

Разходката до автобусната спирка е дълга. Тъмно е. Светкавици прорязват небето в жегата. Гръмотевици ръмжат ниско над земята, влагата плътно обгръща всичко наоколо. Но дъжд не вали.

Комарите са непоносими.

Джейни вечеря сандвич и вафла с ядки. Запасява се с енергия, подготвя се за тежка нощ. Макар че е възможно Хенри да не е вече между живите.

23:28

Коридорите са тихи, както обикновено, и вратите са затворени. Джейни махва с ръка за поздрав на Мигел и се приближава към рецепцията.

— Нещо ново?

Мигел поклаща глава.

— Докторът мисли, че не му остава много — казва.

Джейни кима.

— Вероятно ще прекарам тук цялата нощ... просто ще стоя с него. Става ли?

— Разбира се, мила — отговаря Мигел. Пресяга се покрай плота.

— Ето ти одеяло за всеки случай, ако ти стане студено. Облегалката на стола се спуска назад, нали знаеш?

Джейни не знае, но все пак кимва и взема одеялото.

— Благодаря ти.

Продължава надолу по коридора до стаята на Хенри. Спира пред вратата, поема си дълбоко въздух няколко пъти.

— Готова съм — изрича тихо и отваря. Затваря бързо след себе си и вече е на пода.

Този път е различно.

Този път Джейни е погълната от кошмара без излишни въведения. На познатото място от предишния път Хенри крещи:

— Помогни ми! Помогни ми! — Отново и отново. Обръща се към Джейни, когато я вижда да се приближава, и продължава да крещи. Стоически госпожица Стюбин изчаква всичко да свърши. Дори в това нейно нетленно състояние, ако може да бъде определено така, тя изглежда уморена.

Джейни не губи време.

— Хенри! — вика го тя. — Искам да ти помогна! Тук съм, за да ти помогна. Само че не зная как. Ще ми покажеш ли?

Но нищо не може да спре Хенри.

Джейни се обръща към госпожица Стюбин.

— Защо не си тръгнете поне вие?

— Не мога. Не и докато той не е готов да дойде с мен.

Джейни простенва — разбира, че е отговорна не само за покоя на истеричния си почти мъртъв баща, но и за щастието на милата госпожица Стюбин. Запушва ушите си с ръце. Отчаяна, обезумяваща от крясъците. Нервите ѝ са опънати докрай. И я боли. Цялото тяло я боли.

Хенри се изправя и се приближава до Джейни, тя отстъпва назад, напрегната, ужасена, че може да я грабне, да я удуши, но той не го прави.

— Помогни ми! Помогни ми! — крещи в ухото ѝ, кара костите ѝ да треперят от силата на гласа му. Тя се движи наоколо, той я следва. Тонът му е умоляващ. Пада на колене, хваща ръката ѝ, стиска я силно и продължава да крещи. Зове за помощ.

Гласът му става груб, неконтролируем.

Джейни не знае какво да прави. Тя също крещи в отговор:

— Кажи ми, кажи ми как да ти помогна!

Воплите на Хенри стават непоносими.

Госпожица Стюбин търпеливо чака и наблюдава, очите ѝ са пълни със съжаление.

— Не мисля, че ще успее — казва тя, но Джейни не може да я чуе.

Джейни знае, че няма да издържи още дълго така. Усещанията ѝ вече я напускат. Физическото ѝ тяло изчезва, а тялото от съня стене от собствената си болка. Тя не може да стори нищо за Хенри... нищо.

Не се сеща нито какво, нито как.

Обръща се към госпожица Стюбин:

— Може ли вие да се опитате? Както последния път?

Госпожица Стюбин кимва в знак на съгласие. Приближава се до Хенри. Върви, сякаш се плъзга като перце по пода.

— Хенри — казва. Слага ръка на рамото му.

Крясъците утихват.

Госпожица Стюбин се концентрира. Говори му с ума си. Успокоява го.

Накъсаните вопли на Хенри постепенно замират.

Госпожица Стюбин го води обратно до стола му и приканва Джейни да дойде.

— Ето — казва госпожица Стюбин и се усмихва. — Наистина така е много по-лесно, Хенри.

Хенри отваря шепи, пълни със снопчета от собствената му коса. Показва ги на Джейни.

Джейни кима с разбиране.

— Боли те главата, нали?

— Аа — казва той глухо, сякаш му е трудно да говори нормално. — Да, боли.

— Не знам какво да направя — казва Джейни. — Знаеш ли как мога да ти помогна?

Хенри поглежда Джейни. Поклаща глава.

— Просто искам да умра — казва. — Моля те. Можеш ли да ми помогнеш да умра?

— Не знам. Ще... ще опитам. Но не мога да върша нищо незаконно. Известно ти е, нали?

Той кима.

— Къде сме? — пита Джейни. — Това ли е сънят ти? Този тъмен салон? Това ли е?

Хенри се изправя.

— Насам.

Приканва ги да го последват. Отваря двойната врата, през която се излиза от салона. Минават през нея и се озовават в коридор с две редици врати от двете страни.

Влизат в първата стая.

Синагога.

Едно момче се разтърсва от конвулсии на мястото си. Баща му до него го мърми.

— Ти си момчето, нали? — пита Джейни.

— Да.

— Спомен ли е?

— Нещо такова. Това е сънят ми, животът ми, който непрекъснато се повтаря.

Следващата стая. Пред вратата има опашка. Хенри, госпожица Стюбин и Джейни се промушват през тълпата и влизат. Пицария. Минават покрай маси пълни с хора, които се хранят и се смеят. Стигат до кухнята, до големия хладилник. Там Хенри се е свил в един ъгъл с момиче. Целуват се.

Джейни наблюдава.

— Това кой е?

Хенри поглежда Джейни.

— Това е Доти.

— Тоест Доротея? Доротея Ханаган?

Джейни не успява да преодолее смущението си, въпреки че знае, че не може да няма някакво целуване в цялата работа.

— Да. — Въздиша Хенри. — Единствената истинска любов в живота ми.

На Джейни ѝ се гади.

Госпожица Стюбин ги прекъсва:

— Какво стана, Хенри? Между теб и майката на Джейни? Ще ни разкажеш ли?

Той изглежда уморен. И му е студено.

— Няма много за разказване.

— Моля те, Хенри — увещава го Джейни. Иска да го чуе от неговата уста. Иска да е сигурна, че е на прав път.

— Работехме в Чикаго едно лято — тя беше в гимназията, аз — в Мичиганския. През есента се върнах в Мичиган. Тя напусна училище и дойде с мен. Живяхме заедно. Беше ужасно. Сънищата. Трябваше да избира — да бъда с нея, нещастен, или да съществувам нормално, сам. — Отново скубе косата си. — О, по дяволите — казва. — Връща се!

— И просто я остави да се оправя, както може? Знаеше ли, че е бременна?

— Не, не знаех. — Гласът му става все по-силен, сякаш се опитва да надвика шумовете в главата си. — Не знаех, Джейни. Съжалявам. Пращах ѝ пари. Тя не ги приемаше. Толкова съжалявам. — Пада на колене, държейки главата си в ръце.

— Доволен ли си, че го направи? Доволен ли си, че се изолира? — Джейни прикляка на пода до него, решена да получи отговорите сега.

— Помогни ми — стене той. — Помогни ми! — Хваща се за блузата ѝ. — Моля те, Джейни. Моля те, моля те, помогни ми! Убий ме! Моля те!

Джейни не знае какво да стори. Госпожица Стюбин дава всичко от себе си, за да го успокои, но не успява.

— Доволен ли си? — Джейни крещи. — Кажете ми. Кой е по-добрият избор?

— Няма по-добър избор. Това е „Вилицата на Мортън“. — Той рухва на пода с вик. — Помогни ми! О, БОЖЕ, ПОМОГНИ МИ!

Джейни поглежда госпожица Стюбин ужасена и забелязва как сцената се пропуква. Парченца от съня започват да се ронят. Тя вече чува неистовото пищене в далечината.

— Мамка му! — ругае. — Не мога да остана!

— Тръгвай! — изпраща я госпожица Стюбин.

Двете се хващат за ръце. Гледат се в очите, Джейни отчаяно се опитва да ѝ каже, че повече никога няма да се върне.

Не е съвсем сигурна дали е успяла.

Но е време да тръгва, преди да попадне отново В клопката на кошмара.

Джейни се концентрира, впряга всички сили и прескача бариерата на съня.

Докато лежи на пода и трепери, опитвайки се да раздвижи крайниците си, да усети кожата си, да различи предметите в стаята, единственото, за което може да мисли, е изражението на лицето на госпожица Стюбин и пълното безнадеждно отчаяние на Хенри, обладан от своите демони.

О-о-о.

Госпожица Стюбин.

Какъв ужасен начин да се сбогуват.

С бавни движения Джейни се добира изтощена до стола край леглото на Хенри. Ставите я болят, дори зъбите я болят и за момент си задава въпроса какво ли точно се случва с тялото ѝ, докато е в подобен кошмар.

Но вече няма значение.

Този е последният.

Джейни се увива в одеялото, за да спре неконтролируемото треперене на тялото си. Едва издържа да гледа разкривеното лице на бедния Хенри. В промеждутъка между сегашното и последното ѝ посещение той е успял да се свие в зародишна поза със стиснати до главата юмруци, сякаш в опит да се защити от безименните чудовища, които го държаха за заложник. Джейни протяга ръка. Хваща неговата. Държи я.

Моли се:

— Моля те, моля те, просто умри. Моля те.

Нашепва го отново и отново, умолявайки Хенри да се предаде, умолявайки невидимите му мъчители да го освободят.

— Не знам как да ти помогна. — Заравя лицето си в шепи. — Моля те, моля те, моля те...

Молбите ѝ насищат въздуха в ритъма на върбовите клони, шумолящи във водите на езерото Фримонт.

Но Хенри не умира.

Минава половин час. Усещането в тъмната тиха стаичка е нереално, сякаш са в друг свят, отделен от останалия. Джейни изяжда и последния сандвич от раницата в опит да си възвърне част от силата, после започва разговор с баща си, за да изтече по-бързо времето.

Разказва на Хенри за Доротея, подбира думите внимателно, не иска от устата ѝ да излизат неприятни неща, тя знае, че на Хенри точно сега неприятните неща няма да му се отразят добре. Джейни разказва и за себе си. Споделя откровения, които не е споделяла с никой друг, като например колко самотна се чувства.

Казва му, че не се сърди, задето не е знаел за нея. Говори за тайния си живот на ловец на сънища, за това, че тя е като него. Че го разбира. Че не е луд и не е сам. Споделя многото свои тревоги — за влизането в сънищата, за госпожица Стюбин, за работата, за намерението си просто да прекрати всичко и да си организира хубав тих живот като неговия.

— И ще го направя, Хенри — заканва се Джейни. — Ще се изолирам като теб. Макар че ти не си знаел за истинския избор? За слепотата и за загубата на ръцете.

И му казва, че разбира защо е сторил онова, което е сторил на Доти, въпреки че толкова много я е обичал. Казва му, че разбира жестокия избор. Разказва му за Кейб. Колко го обича. Колко е добър той, колко търпелив. Как тя се разкъсва заради всичко, което ще последва от нейния план за отшелничество.

Колко я е страх да му го съобщи.

Да се сбогува.

Какво невероятно усещане е да намериш себеподобен.

Някой, който да те разбира.

Пък дори той да не може да ти отговори.

Джейни изведнъж осъзнава, че е изгубила страшно много време през последните няколко дни, когато всъщност е трябвало да бъде до Хенри.

Признава колко трудно ѝ е било да приеме всичко случило се напоследък и си поплаква малко.

Говори дълго, досред нощ.

Говори, докато излее душата си.

Лицето на Хенри не се променя. Дори мускул не трепва.

Когато Джейни е вече твърде уморена, за да мисли и да изрече дори една дума повече, тя се унася, свита на стола.

Наоколо цари абсолютна тишина.

04:51

Джейни сънува.

В спалнята е, седи на леглото, объркана. Усеща устата си пресъхнала, навлажнява устни. Езикът ѝ е грапав като пила, оставя по кожата ѝ песъчлив нанос. Когато посяга да избърше неприятното усещане, устните ѝ хлътват. Зъбите ѝ се разпадат и се чупят на ситни парченца. На тяхно място остават миниатюрни остриета, които режат езика ѝ.

Ужасена, Джейни плюе в шепи частици от ронещите се зъби. Продължава да плюе и от устата ѝ излизат още и още остатъци от зъби, които се трупат в ръцете ѝ. Джейни вдига поглед обезумяла, не знае

как да постъпи. И разбира, че вижда всичко в мъгла. Сякаш гледа към огледало, обвито в пара, или през пръските на водопад. Изсипва зъбите на леглото, вече не е на себе си, търка очи, да ги проясни, да вижда. Но тя е сляпа.

— Не може да бъде, аз съм в изолация! — крещи. — Не е честно да ослепявам! Не! Не съм готова!

Дере с нокти очите си и съзнава, че има две вертикални цепки на лицето, две дупки, по една до всяко око.

И нещо, което се подава отвътре.

Джейни хваща с два пръста и дърпа.

От цепките излизат парчета сапун.

Очите на Джейни горят и я сърбят до полуда. Тя ги бърше и отвътре излиза още сапун, който сякаш става все повече. Докато вади сапуна от цепките на лицето си, езикът ѝ се закача в остриетата на изпочупените ѝ зъби и тя усеща вкуса на кръвта.

— Не! — крещи с всичка сила.

Накрая изтръгва и последното късче сапун и отново проглежда. Вдига очи, облекчена.

И там.

Седнал в стола си. Със спокойно изражение на лицето я наблюдава.

Хенри.

Джейни го гледа въпросително.

Само след миг в съзнанието ѝ просветва отговорът на въпроса какво трябва да стори.

— Помогни ми. Помогни ми, Хенри.

Хенри изглежда изненадан. Послушно се изправя и приближава до Джейни.

Джейни му показва зъбите в шепите си.

— Можеш да ми помогнеш да променя това, знаеш го. Аа ги върна ли обратно?

Очите на Хенри говорят. Пълни с одобрение. Той кима.

Джейни се усмихва с беззъба усмивка. Кимва му в отговор. Натиква обратно зъбите в устата си, сякаш са кубчета легло. Когато приключва, потупва леглото и се усмихва.

Хенри сядат.

— И ти си като мен — казва той.

— Да.

— Чух те — чух всички онези неща, които ми каза. Съжалявам.

— Радвам се. Искам да кажа, радвам се, че си ме чул. Не трябва да съжаляваш. Ти не си знаел.

Гледа празния стол на Хенри.

Хенри се обръща към нея.

— Мисля, че... че щеше да е хубаво да те познавам.

Джейни преглъща сълзите си.

Той хваща ръката ѝ.

— Тя ми липсва. Доти. Добра ли е с теб? Добра майка ли е?

Джейни дълго съзерцава ръката на баща си в своята. Не знае какво трябва да отговори. Накрая вдига рамене. Казва:

— Е, от мен все пак излезе нещо.

Оглежда се в лицето на Хенри.

Усмихва се накриво през сълзи.

06:10

Вратата на стаята на Хенри в интензивното се отваря.

Сестрата от първата смяна е, проверява състоянието му. Джейни се стряска, изправя гръб и търка очи.

— Не ми обръщай внимание — казва сестрата, докато мери пулса на Хенри. — Като че ли имаш нужда от още сън.

Джейни се усмихва и се протяга. Поглежда към Хенри и си спомня. Беше странно — за пръв път някой друг се намесва в нейния сън.

После поема дъх изненадана и скача на крака, за да види по-добре.

— Той... — обръща се към сестрата, тя тъкмо тръгва към вратата. — Той изглежда различно. Лицето му изглежда различно.

Сестрата поглежда към Хенри и проверява картоната му.

— Така ли? — Усмихва се разсеяно. — Надявам се, по-добре.

Но Джейни не откъсва поглед от Хенри.

Позата му излъчва спокойствие, напрежението е изчезнало от лицето му, юмруците му са разтворени и ръцете лежат отпуснати край главата. Има вид на умиротворен. Агонията си е отишла.

Сестрата вдига рамене и излиза. Джейни продължава да съзерцава Хенри, щастлива, че той очевидно се чувства добре и вече не сънува ужасните си кошмари. За миг през главата ѝ дори минава мисълта, че би могъл да се събуди.

Но тя знае, че сега той най-после може да успее да умре.

18:21

Джейни, с нов план в главата, влиза в банята в болничната стая на Хенри и затваря вратата. Не са ѝ останали много сили, затова затварянето на вратата е най-лесното решение срещу попадане в капана на следващия кошмар.

Отваря вратата и влиза в съня. Бавно. Полека. Без пищене, без ярко боядисани стени, които да се блъскат в нея.

Само сумрачният салон с оскъдната светлина, процеждаща се през високия прозорец.

Стаите по дължината на коридора са празни.

Госпожица Стюбин и Хенри вече ги няма.

Останал е само столът на Хенри.

На стола има бележка.

Скъпа моя Джейни,

Твърде много бяха изпитанията ти. Но ти все пак си по-силна, отколкото предполагаш.

До следващата ни среща,

Марта

П. С. Хенри иска да си помислиш за „Вилицата на Мортън“.

06:28

Джейни затваря вратата към последния сън в живота си.

Когато събира достатъчно сили, излиза от него, прекосява коридорите на болницата, стига до автобусната спирка, хваща автобуса до вкъщи и пада в леглото.

ВТОРНИК

8 август 2006

11:13

Джейни се събужда, потна като маратонец. Бузата ѝ е залепнала за калъфката. Косата ѝ е подгизнала. В къщата е поне 200 градуса.

А тя умира от глад.

ОТ ГЛАД.

Препъва се до кухнята и застава пред хладилника, яде каквото ѝ падне. Преди да отпие голяма глътка от млякото, допира студената кутия до лицето си, за да го охлади. После взема кубче лед и обтрива врата и ръцете си с него.

— Всемогъщи боже — промърморва, докато грабва пластмасова кутия с остатъци от спагети болонезе. — Трябва ми въздух!

Петнадесет минути по-късно, вече е под душа, водата е студена. Малко прекалено студена е, но Джейни знае, че в мига, в който излезе от банята, ще започне да се поти, така че продължава да поддържа температурата.

Когато спира душа, чува гласа на майка си — Доротея говори по телефона. Джейни застива на място и подслушва минута-две, после се увива в голяма кърпа, връзва я на гърдите си и отваря вратата на банята, от косата ѝ капе вода по пода.

Доротея, по нощница, затваря телефона. Обръща се и поглежда Джейни, лицето ѝ е изтощено и състарено. Бледо като луната.

— Той е мъртъв — казва простичко. Свива рамене. — Крайно време беше.

Тръгва обратно към спалнята, но не и преди Джейни да е видяла как устната ѝ затреперва.

Джейни стои в коридора, от нея се стичат капки вода, но тя не усеща.

— Мъртъв е — повтаря като ехо.

Сякаш звукът на гласа ѝ прави факта по-реален. Джейни обляга гръб на стената в коридора и бавно се свлича надолу, докато стигне

пода. Отмята глава назад и се удря в стената.

— Баща ми е мъртъв.

Напълно безчувствена е.

Свърши се.

След няколко минути Джейни се изправя и влиза в спалнята на майка си, без да чука. Доротея хлипа на леглото.

— Е? Какво трябва да правим сега? — пита Джейни. — Имам предвид погребение и така нататък.

— Не знам — отговаря Доротея. — Казах им, че не искам да ме занимават. Могат и сами да се оправят.

— Моля? — на Джейни ѝ идва да се разкрещи. Решава да се обади в болницата, но се отказва. Обръща се към майка си. И ѝ нарежда с ледено любезен глас. — Звънни им пак и им кажи, че Хенри е евреин. Той трябва да бъде закаран в еврейски погребален дом. — Поглежда празния гардероб на Доротея. — Ти поне една сносна рокля имаш ли, майко? Имаш ли?

— Че за какво ми е рокля?

— За погребението — казва Джейни твърдо.

— Аз няма да ходя на погребение — отвърща Доротея.

— О, да, ще отидеш. — Джейни е бясна. — Определено ще отидеш на погребението на баща ми. Той те е обичал през всичките тези години. Може ти да не разбираш защо си е тръгнал, но аз разбирам, и знам, че той още те обича! — Джейни млъква осъзнала грешката си. — Още те обичаше — поправя се. — Сега иди да се обадиш в болницата, преди да са направили нещо друго с него. После се обади в погребалния дом — от болницата би трябвало да ти препоръчат такъв.

Доротея мига объркана, тревожна.

— Не им знам номерата.

Джейни я поглежда студено.

— Ти, какво, да не си на осем години, дявол да го вземе? Потърси ги! — Изхвърча от стаята и трясва вратата. — Боже! — изръмжава бясна, стъпките ѝ отекват по коридора и тя се прибира в стаята си. Все още увита в кърпата, Джейни вади някакви дрехи от скрина, мята ги на леглото и прокарва дървена четка през мократа си заплетена коса.

Вратата на майка ѝ се отваря. Няколко минути по-късно се чува заекващият ѝ глас по телефона. Джейни ляга обратно на леглото и усеща как започва да се поти.

Мамка му.

— Хенри!

Джейни плаче за всичко, което е могло да бъде.

12:40

Джейни вади куфара от гардероба.

Качва се на тавана за кашони.

Ще ѝ трябва време да пренесе нещата си, тъй като ще пътува с автобус и после пеша.

Чуди се известно време дали ключовете от комбито на Хенри не висят на някое лесно място в къщичката. Но отхвърля тази възможност. Това наистина би изглеждало като кражба, ако я хванат. Освен това няма смисъл да умре точно преди да започне живота си отначало.

Натъпква раницата с дрехи и взема куфара.

Излиза.

13:29

Джейни оставя нещата си по средата на бараката и сяда на бюрото на Хенри, за да състави списък с нещата, които трябва да свърши:

- Първо, да приключи с погребението.
- Да намери договора за наем и адреса на собственика, за да изчисти задълженията.
- Да разбере дали сметките за ток и вода влизат в наема, или трябва отделно да ги плаща.
- Да почисти къщата.
- Да провери архивите на електронния магазин и да разбере какво се продава.
- Да поливам градината!! И да замразя зеленчуци.

- Да мина на кабелен интернет, ако не е прекалено скъпо.
- Да кажа на Капитана.
- Да кажа на Кейб.

Спира да пише и остава загледана в последните думи.

Мята химикалката в стената. Удря с юмрук по бюрото. Избутва стола назад с толкова ярост, че го преобръща. Стои по средата на стаята и крещи към тавана:

— Имам най-отвратителния живот на света! Защо ме принуждаваш да избирам? Защо ми причиняваш това? Чуваш ли ме?

Пада на колене, скрива главата си в ръце и се свива на топка.

Хълцания изпълват къщата, но няма кой да ги чуе.

Тук няма съчувствие.

15:57

С буза, залепена на стъклото на автобуса, Джейни попива онази част от Фийлдридж, която минава пред очите ѝ.

Докато взема разстоянието от спирката на автобуса до дома на майка си, звъни по телефона.

— Здравсти — казва Кабъл.

Внезапно Джейни изгубва способност да говори. Вместо думи, от гърлото ѝ излизат задавени неясни звуци.

— Джейни, добре ли си? — гласът на Кабъл в миг става тревожен. — Къде си? Имаш ли нужда от помощ?

Джейни диша, опитва се да успокои треперещия си глас.

— Добре съм. Вкъщи съм. Аз... моят... Хенри умря.

Посреща я мълчание.

— Веднага идвам — казва Кабъл. — Може ли?

Джейни кимва до телефона.

— Да, моля те.

Обажда се на Кари. Свързва се с гласова поща.

— Хей, Кари, просто реших да ти кажа, че Хенри умря. Ще... ще ти се обадя по-късно.

16:43

Кабъл чука на вратата. Носи цвете в саксия и кутия сладки от магазина.

— Здравей — казва. — Нямах време да ти приготвя нещо специално или каквото там трябва. Но минах през магазина и ти донесох това. Толкова съжалявам, Джейнърс.

Джейни се усмихва и очите ѝ се изпълват със сълзи. Отнася кутията и растението, саксията поставя близо до прозореца.

— Много е красиво. Благодаря ти. — Отваря кутията. — О, боже! Понички. — Смее се и отива при него. Прегръща го силно. — Страхотен си, Кейб.

Кабъл вдига рамене стеснително.

— Реших, че пониците са добро успокоително. Но ще ви приготвя и вечеря, за да не трябва вие дамите да се занимавате с това.

Джейни поклаща глава, озадачена.

— Но защо?

— Така се прави, когато някой умре. Носиш готвено, KFC и всякакви такива работи. Чарли получи тонове храна, когато баща ми умря в клиниката, а него не можеше да намериш човек, който да го харесва. Тогава бях в болницата, но Чарли тайно ми донесе... боже, какво съм се раздърдорил. — Кабъл пристъпва от крак на крак. — Просто млъквам.

Джейни отново го прегръща силно.

— Доста е странно.

— Да — казва той. Гали косата ѝ. Целува я по челото. — Много съжалявам за Хенри.

— Благодаря. Тоест, всички знаехме, че ще умре. Той всъщност е само един непознат — казва Джейни. Лъже.

— Все пак — казва Кабъл. — Въпреки всичко той ти е баща. Трябва да е кофти.

Тя свива рамене.

— Не мога... — казва. Не иска да говори за това. Има други поналежащи неща, за които да мисли в момента.

Като например как да закара пияната си майка на погребение по нощница.

17:59

За да не загорява допълнително къщата, Кабъл се отказва от готвенето и купува вечеря. Очевидно миризмата на печено пиле и бисквити минава през „Портала на мъката“, тъй като Доротея се появява и тихомълком се обслужва, преди да се оттегли пак в стаята си.

Директорът на погребалния дом се обажда. Джейни първо си записва нещо, после двамата обсъждат различни варианти. Облекчена е да чуе, че евреите се погребват възможно най-скоро. Това е идеално за нея. И тъй като няма други роднини, които да са се свързвали с тях, насрочват службата за следващия ден сутринта в единадесет.

След като затваря телефона, Джейни претърсва дрехите и събира мръсните за обществената пералня. Избутва коша към Кабъл и си спомня, че е обещала да напише бележка на Кати. Надрасква нещо на листче хартия и го подава на Кейб, заедно с тиксото.

— Можеш ли да отидеш до къщата на Хенри и да залепиш това на входната му врата?

— Няма проблем. — Той излиза, докато Джейни глади някаква рокля и почиства прахта от чифт стари, почти неизползвани обувки с равни подметки без токчета.

— Не е честно — мърмори тя. — Изобщо не е.

20:10

Кейб се появява на входната врата с прането — свежо, чисто и почти сгънато, криво-ляво.

— Бележката е на вратата, прането е готово.

Джейни се засмива и взема коша.

— Благодаря ти. Прекрасен си.

Кабъл се ухилва.

— Прането не ми е силната страна, но се оправям. Може ли да задържа бельото?

Ухилва се пак и тръгва към вратата.

— Ами... ще трябва да попиташ майка ми.

Джейни се смее.

Кейб се чувства неловко.

— Ууф. Мамка му. Добре, оставям те да си вършиш нещата... няма да ти се пречкам. Звънни ми, когато ти потрябвам. Утре сутринта ще ви взема за погребението, ако искаш.

— Благодаря ти — казва тя. — Би било чудесно.

И го изпраща с поглед.

СРЯДА

9 август 2006

08:46

Кабъл чука на вратата.

— Съжалявам, че те притеснявам — казва. — Знам, че имаш нужда да бъдеш сама. Нося ти само малка закуска, за да не се налага ти да се занимаваш с тези неща.

Джейни прехапва устна. Поема подноса.

— Благодаря.

— Ще се видим по-късно.

Кабъл взема на бегом разстоянието до вкъщи.

Джейни тропа силно на вратата на майка си.

— Сега какво има?

— Майко? Нося ти закуска — провиква се през затворената врата. — От Кабъл е. Той ще се върне в десет и половина да ни вземе за погребението, така че трябва да си готова дотогава.

Тишина.

— Майко!

— Просто я остави на тоалетната масичка.

Джейни влиза. Доротей Ханаган седи на ръба на леглото и се поклаща напред-назад.

— Добре ли си?

— Остави я и се разкарай.

Джейни поглежда часовника си, оставя чинията и излиза от стаята с усещането, че има топка в корема.

Пъхва се набързо под душа и оставя хладката вода да я облива. Днес не е толкова горещо навън. Това е добре дошло за погребението — ще им бъде по-лесно да стоят до гроба под слънцето.

Джейни досега е била само на едно погребение в живота си — това на баба ѝ в Чикаго, преди много време. То беше в църква и там имаше много непознати със сини коси. Спомня си, че всички ядоха рулца с шунка и захарни бисквитки и пиха портокалов сок, а тя си

играеше на гоненица из мазето на църквата с няколко далечни братовчеди, преди възрастните да им се скарат. Това беше останало в паметта ѝ.

Тя избра службата да се състои на гроба на Хенри. Хората по-трудно заспиват, докато стоят прави навън.

Дори пияните.

09:39

Сега си спомни защо не обича рокли.

09:50

Джейни тропа колебливо на вратата на майка си.

Няма отговор.

— Майко?

Остават само четиридесет минути, преди Кабъл да дойде да ги вземе, и Джейни започва да се изнервя.

— Майко — вика, този път по-силно. „Защо всичко трябва да е толкова трудно?“

Накрая Джейни отваря вратата. Доротея седи на леглото с чаша водка в ръка. Косата ѝ е мазна, както винаги. И тя е по нощница, както винаги.

— Майко!

— Няма да ходя — казва Доротея. — Не мога да отида. — Превива се на две, притиска с ръка стомаха си, сякаш я боли, без да изпуска чашата. — Болна съм.

— Не си болна, пиана си. Закарай си задника под душа, веднага.

— Не мога да отида.

— Майко! — на Джейни започва да ѝ писва. — Боже! Защо трябва да правиш това? Защо всичко трябва да става толкова трудно? Пускам душа и се къпеш, разбрано.

Джейни отива с гневни стъпки до банята и пуска душа. Връща се все още ядосана в стаята на майка си и грабва питието от ръцете ѝ. Трясва го върху масичката и то се разлива. Дърпа майка си за ръката, опитвайки се да я изправи.

— Хайде! Да не искаш да променят часа на погребението заради теб.

— Не мога да отида! — казва Доротея като се старае да звучи твърдо. Но крехкото ѝ тяло не представлява трудност за Джейни.

Джейни издърпва майка си до банята и я напъхва в кабината по нощница. Доротея, кряска нещо. Джейни се протяга, взема шампоана и излива малка част върху главата ѝ. Косата ѝ е толкова мазна, че шампоанът не се разпенва. Джейни напъхва шепа и прави втори опит.

Доротея ръкомаха срещу Джейни. Джейни вече цялата е мокра, роклята ѝ също. Тя придържа главата на майка си наведена назад, така че водата да тече отгоре ѝ и да отмие шампоана от косата.

— Всичко развалиш — казва Джейни. — Няма да позволя да развалиш и днешния ден. Сега — продължава, докато спира водата и взема кърпа, — свали тази идиотска нощница и се подсуши. Не мога да повярвам, че всичко това се случва. Просто невероятно.

Джейни се обръща ядосано и тръгва подгизнала към стаята си, за да потърси друго облекло, подходящо за случая.

До слуха ѝ достига тътрене на крака из банята. Джейни прокарва четка през косата си и оправя мокрия си грим. После отива в стаята на Доротея, вади рокля и бельо и го занася в банята. Заварва майка си още да се суши.

Джейни оглежда Доротея — прилича на мокра мишка — толкова слабичка, костите ѝ стърчат през кожата. Лицето ѝ е изморено и унило.

— Хайде, мамо — казва Джейни вече по-спокойно. — Да те облечем.

Този път Доротея е послушна и в сумрака на прашната стая дъщерята помага на майка си да се приготви. Реше косата ѝ, свива я в кок. Светва лампата и ѝ слага лек грим.

— Имаш хубави скули — казва Джейни. — Трябва по-често да си прибираш косата на кок.

Доротея не отговаря, но брадичката ѝ се вирва мъничко. Навлажнява устни.

— Да си допия остатъка от чашата — казва тихо, — ако ще трябва да издържа цялата церемония.

Джейни поглежда майка си в очите, Доротея свежда поглед.

— Не се гордея, но това е положението. — Устната на Доротея се изкривява.

Джейни кимва.

— Добре.

Обръща се, когато входната врата се отваря и в къщата влиза шум от запаления двигател на колата на Кабъл отпред на алеята.

— Ей сега! — провиква се.

— Не бързайте, дами. Малко съм подранил — успокоява ги Кейб.

Доротея довършва водката на две глътки и се свива. Въздиша, но въздишката ѝ звучи повече като товар, отколкото като облекчение. Взема бутилката от масата до леглото и тършува из дамската си чанта за плоската бутилчица. Пълни я, разлива малко наоколо, накрая завърта капачката.

Джейни запазва мълчание.

Доротея затваря чантата и се обръща към Джейни. Джейни ѝ помага с обувките.

— Готова ли си? — пита. — Да тръгваме. След теб — прави ѝ път.

Доротея кимва. С несигурна стъпка стига до коридора.

Кабъл се усмихва, когато двете се появяват. Облечен е в тъмносив костюм и е просто невероятен. Косата му е укротена и още влажна, леко накъдрена точно над яката.

— Много съжалявам за загубата ви, госпожо Ханаган — казва. Предлага ѝ ръката си.

Доротея изглежда изненадана за момент, но се окопитва и поема ръката му, след което той я съпровожда навън до запалената кола.

— Благодаря — отвърща тя с изненадващо достойнство.

10:49

Пристигат по-рано на гробището. Разпознават лесно гроба по купчината пръст, чамовия ковчег отстрани, равина и гробищните работници наоколо. Има и още хора, които стоят наблизко и чакат. Кабъл отбива от тесния път.

Джейни излиза от колата и помага на майка си да стане от предната седалка. Тримата вървят заедно, равинът идва да ги посрещне.

— Добро утро — казва. — Аз съм равин Ари Грийнбаум. — Протяга ръка.

Джейни я поема.

— Аз съм Джейни Ханаган. Това са майка ми Доротея Ханаган и приятелят ми Кабъл Стърмхелър. Аз съм дъщеря на починалия. — Гордее се, че го каза, без да заеква, макар че преди това се бе упражнявала. — Благодаря ви, че ни помагате. Ние... никой от нас не е еврейин. Поне не наистина. Предполагам. — Изчервява се.

Равинът се усмихва топло, очевидно без да се притесни от тази новина. Обръща се и всички заедно тръгват към гроба. Равин Грийнбаум им обяснява набързо подробностите от церемонията и раздава по една картичка с отпечатан на нея Псалм 23.

Доротея се вторачва в картичката. После вдига очи към ковчега. Погледът ѝ е гневен. Устните ѝ потреперват, но тя остава безмълвна.

Непознатите се приближават и застават около гроба — неколцина мъже и жени.

— От моето паство са — обяснява равинът. — Мъжете подготвиха тялото на баща ви за погребението и останаха за бдението през нощта, после придружиха ковчега дотук, като държаха краищата на покрова.

Джейни вдига поглед, благодарна. Всичко е толкова необичайно, но и красиво по някакъв начин. Колко мило от страна на тези хора да сторят това и да отделят от времето си, за да присъстват на погребението на непознат.

Стоят до гроба и чакат. Дори птиците мълчат с приближаването на обедната горещина.

Джейни разглежда дупката. Тънък корен, наскоро окастрен, суров, белият му край стърчи от пръстта. Представя си ковчега на дъното, под тежестта на цялата тази пръст — корените растат и се увиват около него, обхващат го, пробиват дървото, обгръщат тялото. Разтърсва глава, за да проясни мислите си, и вдига поглед нагоре към синьото небе.

Чува шум от приближаващи коли зад гърба си. Обръща се и вижда две патрулки. Сержанти Бейкър, Коб и Рабиновиц се явяват в униформи. След тях паркира черен седан, от него слиза Капитана.

Чарли и Меган Стърмхелър са зад нея, все още със слънчев загар от седмицата край езерото. Скоро пристига и Етел с Карн и Стю. Джейни се просълзява мъничко. В далечината голям, кафяв пощенски камион се тътри към тях по тесния път на гробището. Джейни не може

да повярва, че всички тези хора са дошли. Поглежда Кейб, недоумяваща.

— Но как са разбрали? — прошепва.

Той се усмихва и вдига рамене.

Време е.

Равинът поздравява малката групичка опечалени и изнася кратка проповед.

И после.

— Почивай в мир — казва равинът.

Преди да се опомни Джейни, гробищните работници спускат ковчега в дупката и присъстващите вече гледат баща и отвисоко, напъхан в дървена кутия. Доротея подсмърча шумно и се поклаща. Джейни прихваща здраво майка си за раменете и я придържа, а равинът отново взема думата.

И докато Джейни попива приливите и отливите на надгробното слово заедно с мелодичния ритъм на псалмите, малка частица от нея остава в онзи чамов сандък в земята.

— Господ е пастир мой, от нищо не ще се нуждая.

Джейни е изтръгната от унеса си от гласовете на околните, които дружно рецитират на глас. Бързо намира в листчето докъде са стигнали и се присъединява.

После равинът пита дали някой не иска да сподели история за Хенри.

Джейни вторачва поглед в тревата.

След минута Кати, облечена в стандартната кафява униформа на UPS, се прокашля и пристъпва напред. Джейни усеща как у майка ѝ се надига напрежение.

— Тази пък коя е? — просъсква Доротея към Джейни.

Джейни я стисва за рамото и не отговаря.

— Хенри Фейнголд ми беше клиент и през годините станахме добри приятели — започва Кати с треперещ глас. — Винаги имаше чаша кафе или разхладителна напитка за мен. А когато разбра, че колекционирам снежни преспапиета, започна да ги издирва в мрежата, докато купуваше неща за малкото си магазинче. Беше наистина много мил човек и ще ми липсва по маршрута... благодарна съм ти, Джейни, че ми каза, за да мога да се сбогувам. Това е.

Кати се връща на мястото си.

— Благодаря ви. Някой друг?

Кабъл побутва Джейни. Тя го сръчкава обратно.

И тогава.

Тогава.

Доротея се обажда:

— Аз искам да кажа нещо.

Коремът на Джейни се свива от страх.

Равинът кимва и Доротея прави няколко несигурни стъпки към мястото, откъдето може да се обърне с лице към присъстващите.

„Какво ли ще каже?“ Джейни поглежда Кейб и вижда притеснение и в неговите очи.

Тъничкият гласец на Доротея не се чува лесно в това широко, отворено пространство.

Поне докато не започне да крещи.

— Хенри беше баща на Джейни, да. Единственият мъж, който някога съм обичала. Но ме изостави, след като напуснах училище заради него, а нашите не ме приеха обратно. Беше луд човек, просто ужасен. Провали ми живота и сега се радвам, че е мъртъв!

Приключила речта си, Доротея с треперещи пръсти започва да се суети с ципа на дамската чанта.

— Мили боже — прошепва Кейб.

Всички присъстващи са онемели, напълно шокирани. Джейни нервно си проправя път и отвежда майка си до мястото, на което двете стояха от началото на церемонията. Усеща лицето си пламтящо и червено. Пот се стича по гърба ѝ. Старателно избягва погледите на гостите. Унижена до смърт.

Никак не помага и фактът, че след като Доротея успява да отвори чантата си с едва забележимо усилие да се прикрие, надига пред всички плоската си бутилчица.

Равин Грийнбаум бърза да прекъсне неловкото мълчание.

Кейб придържа Джейни през кръста в знак на подкрепа. Свежда поглед надолу към земята и Джейни съзира тънка усмивчица на лицето му. Иде ѝ да скочи и с все сила да го настъпи. И да бутне майка си в дупката. Чуди се в какъв ли сериал би могла да участва подобна сценка.

Джейни търси с очи равина и се опитва да привлече вниманието му.

— Може ли и аз да кажа нещо? — пита.

— Разбира се — казва равин Грийнбаум, въпреки че вече не е съвсем сигурен.

Джейни остава на мястото си и насочва поглед към ковчега.

— Познавам баща си от една седмица — започва тя. — Никога не съм го виждала да помръдне, никога не съм го поглеждала в очите. Но в това кратко време научих много за него. Бил е затворен човек, не е притеснявал никого, просто е живял отредения му живот по най-добрия начин, по който е могъл. Той не е бил луд.

— Беше — мърмори Доротея.

— Не е бил луд — повтаря Джейни, без да обръща внимание на майка си, — просто е имал необичаен проблем, много труден за обясняване, който малцина биха разбрали. — Гласът ѝ секва. Поглежда майка си. — Мисля и винаги ще вярвам, че Хенри Фейнголд е бил добър човек. И въобще не се радвам, че е мъртъв. — Устната на Джейни трепери. Изведнъж безчувствеността я напуска. — Бих искала да е жив, за да мога да го опозная. — Сълзи се стичат по бузите ѝ.

Когато става ясно, че Джейни е казала всичко, което е имала да казва, равинът започва „Кадиш“ — заупокойната молитва. Той се усмихва и приканва Джейни да дойде от другата страна на гроба, като ѝ помага да мине през купчината пръст. Кабъл стисва ръката на Доротея над лакътя и тръгва след Джейни. На земята лежат няколко лопати. Всеки хваща по една.

Джейни загребва неравна купчинка пръст и застива надвесена с лопатата над дупката в земята. Дребни камъчета се изтъркулват и политат към ковчега. Огромно усилие ѝ коства да обърне лопатата. Равинът нарежда нещо за пръст при пръстта и тя най-сетне я изсипва. Тъпият звук, с който буците земя се стоварват върху дървения капак, я блъсва в стомаха.

Доротея прави същото с треперещи ръце, после Кабъл и после бавно всеки член на малката групичка загребва пръст с лопата и я изсипва в дупката. Продължават да я пълнят.

И тогава Доротея не издържа.

Пада на колене, сякаш току-що е осъзнала какво се е случило.

— Хенри! — крещи. Хълцанията ѝ прерастват в дълбоки ридания. Джейни просто стои до нея. Не може да ѝ помогне. И не иска да я спре.

Какъв срам. Джейни вече вижда как всички в участъка говорят за майка ѝ, пияницата, онази, дето успя да провали цяло погребение, онази, дето е правила секс насам-натам и има незаконна дъщеря и не става за нищо друго, освен да създава проблеми. Джейни клати глава, сълзи потичат по бузите ѝ и тя загребва още пръст.

И без това вече нищо няма значение.

Когато приключват и купчината прясна пръст е заравнена, Джейни знае, че трябва да обърне внимание на гостите. Кабъл отвежда Доротея до колата.

Джейни оставя лопатата на земята. Изправя се и вижда Капитана пред себе си.

Капитана я прегръща. Държи я в прегръдката си.

— Добре се справи — казва. — Наистина много съжалявам за загубата ти.

— Благодаря — отвърща Джейни и сълзите ѝ потичат наново. Не за първи път плаче на рамото на Капитана. — Толкова ме е срам.

— Няма защо, Джейни. — Гласът на Капитана е твърд, думите ѝ звучат като заповед. За Джейни е добре да има някой друг, който да командва парада поне за малко. Да я облекчи. Капитана потупва Джейни по гърба. — Ще правиш ли „Шива“?

Джейни се отдръпва и я поглежда.

— Не мисля. А какво беше това?

Капитана се усмихва.

— Време за траур. Обикновено трае седем дни, но всичко зависи от теб.

Джейни поклаща глава.

— Ние... аз... аз дори не знаех, че съм наполовина еврейка до миналата седмица. Не познавам ритуалите, не знам нищо.

Капитана я хваща за ръката.

— Мини през офиса ми, когато си готова. Не е спешно. Но смятам, че трябва да поговорим.

Джейни кимва.

— Да, трябва.

Капитанът стисва ръката на Джейни и Джейни поздравява момчетата от управлението. Исква да обясни, да се извини за поведението на майка си, но те не ѝ позволяват да каже и дума за това.

Изказват съболезнованията си и накрая успяват да накарат Джейни да се засмее. Както винаги е било.

Чувството е толкова приятно.

Кати изчаква край гроба, докато момчетата си тръгнат, после се приближава към Джейни.

— Благодаря ти за бележката.

— Мисля, че той би се радвал да знае, че си дошла — казва Джейни.

— Оставих още няколко кашона. Пред вратата са. Да ги върна ли на подателя?

Джейни се колебае за момент.

— Не. Аз ще се погрижа. Вероятно ще имам нещо за изпращане утре, така че... — Джейни не иска да обяснява точно тук. Другата седмица ще разполага с всичкото време на света, за да говори с Кати.

— Просто поръчай по интернет да вземат пратката от вкъщи, както последния път. А аз ще се постарая да мина. — Кати поглежда часовника си. — Трябва да се връщам на работа. Грижи се за себе си. Наистина съжалявам.

— Мисля, че ти го познаваше най-добре, Кати. И аз съжалявам.

— Да. Да, благодаря. — Кати сваля поглед към земята. Обръща се и тръгва към камиона.

Чарли и Меган прегръщат Джейни едновременно.

— Ще се справиш ли, хлапе? — пита Чарли.

— Естествено — казва Меган. — Тя е мъжко момиче. Но ние сме тук, ако имаш нужда, нали?

Джейни кима в знак на благодарност.

После идват и Кари и Стю, и те ѝ предлагат утеха. Стю носи същата онази риза с демодирана вратовръзка, с които беше на бала — Джейни се усмихва на спомена. Оттогава се случиха хиляди неща.

— Колко хора дойдоха, не мога да повярвам — казва Джейни. — Благодаря ви. Това означава много за мен.

Кари хваща ръката на Джейни и я стисва.

— Естествено, че ще дойдем, идиотче такова.

Джейни се усмихва и стиска нейната в отговор.

— Хей — сееща се, — къде ти е пръстенът? — и млъква неловко.

Кари се усмихва и хваща Стю за ръка.

— Не се тревожи. Решихме, че още не сме съвсем готови за това и го върнах. Стю го пази, нали, миличко?

— Като зеницата на очите си — отговаря Стю. — Той си беше адски скъп.

Джейни се ухилва.

— Радвам се, че сте добре. Пак ви благодаря, че дойдохте. Кари, на теб специално ти благодаря за всичко, което направи.

— Най-забавното погребение, на което съм била — отвърща Кари.

Стю и Кари махат за довиждане и тръгват през тревата към Етел, хванати за ръце. Джейни ги изпраща с поглед.

— Страхотно мече с голямо сърце — мърмори.

После се приближава към непознатите, които са се отделили в малка групичка и тихо разговарят.

— Много ви благодаря за това, което направихте — казва.

Един отговаря от името на всички.

— Няма нужда. Чест е да се грижим за телата на починалите. Нашите най-искрени съболезнования, мила.

— Аз... благодаря ви. — Джейни се изчервява. Оглежда се и забелязва равина. Отива да се сбогува. След това, като не вижда никого друго, се отправя към колата.

— Нямаше дори едно цвете! — възмущава се Доротея. — Що за погребение е това?

Кабъл потупва жената по ръката.

— Евреите не вярват, че трябва да унищожат нещо живо, за да почетат мъртвите, госпожо Ханаган. Те не късат цветя.

Джейни затваря вратата и отпуска глава на облегалката. Вътре е приятно хладно.

— Откъде знаеш това, Кейб? От „питай равина точка ком“ ли?

Кабъл вирва леко брадичка и пали колата.

— Може би.

16:15

Някой чука на вратата и Джейни се събужда след дрямка на дивана, майка ѝ се е прибрала обратно на своя територия в спалнята си. Набързо оправя косата си и взема очилата.

Рабиновиц.

— Здравсти. Влизай — приема го Джейни, изненадана.

Носи кутия в едната ръка и кошница плодове в другата. Внася ги вътре и ги слага на кухненския плот.

— Да подсладиш мъката си — казва.

Джейни е трогната.

— Благодаря ти.

Думите изглеждат твърде нищожни, за да изразят онова, което чувства наистина.

Той се усмихва и се извинява.

— Още съм на смяна, но исках да мина да ги оставя. Съжалявам за загубата ти, Джейни.

Махва с ръка и изхвърча през вратата.

Всички са толкова мили.

Всички.

Това прави нещата много по-трудни.

16:28

Ляга обратно на дивана, натъпкана с торта.

Мисли за следващата стъпка.

Знае, че скоро ще трябва да се сбогува с Кабъл завинаги.

И че...

Въпреки добрите му страни, това ще е най-трудното нещо, което някога е правила в живота си.

18:04

Върви по неравната алея на Хенри с раница на гърба, носи куфар и голяма торба с дрехи. Два самотни кашона я посрещат на вратата. Джейни влиза да остави нещата, после прибира кашоните вътре.

Отваря първия и вади бебешки зимен гащеризон. Отива до древния компютър и го включва. Преглежда списъка с поръчките и претърсва чекмеджето с папките под масата. Опакова наново костюма и надписва адреса на получателя на кутията.

Отваря втория кашон. Вади пакет с надпис „чупливо“.

Снежено преспапие.

Не го намира в списъка за доставки.

За Кати е, няма съмнение.

Париж. Джейни разклаща кълбото и златни снежинки се посипват като звездички върху сивата пластмаса на Айфеловата кула и Нотр Дам.

Колко зашеметяващо безвкусно.

И все пак абсолютно специално по един определен начин.

Джейни се усмихва, увива го отново и го прибира обратно в кашона. Надписва с черен маркер:

ЗА КАТИ, ЕДИН ПОСЛЕДЕН ПОДАРЪК.

ОТ ХЕНРИ

Джейни довършва работата на баща си, после издирва договора за наема на къщата. Открива, че Хенри е наемател от 1987 година и месец след месец дисциплинирано е изпращал чек, задължително преди първо число. Няма да е трудно да продължи практиката.

О, и ще каже на собственика, че Хенри е мъртъв. И ще направи така, че собственикът да бъде непреодолимо изкушен да приеме Джейни за свой следващ наемател. Може и да плати първата година предварително, ако се наложи.

Изключва компютъра.

Сваля чаршафите от леглото и ги слага в малката стара пералня. Решава, че ще почисти и ще преспи тук тази нощ.

Тук, в новия си дом.

Какво огромно облекчение.

СПОМЕНИ

20:43

Денят на погребението, все още.

Първата вечер в новия ѝ дом. Изолация, ден първи. Прането е готово, прахта е избърсана, сандвичът изяден, списъкът за пазар направен и Джейни сяда на новото си легло с кутията спомени на Хенри.

Вътре има:

- четиринайсет писма от Доти
- пет неотворени писма за Доти от Хенри с надпис „Върни на подателя“
- малък стар медал от гимназиален отбор по лекоатлетически крос
- пръстен на випуска
- два хартиени плика със снимки
- канадски метален долар и сребърен американски долар
- девет кламера
- стара шофьорска книжка
- и сгънат лист хартия

Джейни внимателно вади снимките от пликите и ги разглежда. Купища снимки на Доротея. Общи снимки на тях двамата. Смеят се. Забавляват се. Целуват се и лежат заедно на плажа с блажени усмивки на лицата си. Катерят големите сиви камъни край езерото Мичиган, зад тях надпис „Военноморски кей“. Изглеждат добре заедно. Доротея е красива, особено когато се усмихва. Невероятно.

Джейни разпознава хола на снимките. Хенри с вдигнати крака на същата тази масичка за кафе, със същите вехти завеси на прозорците зад гърба му, Доротея изтегната на същия неугледен диван, въпреки че изглежда почти нов на снимките. Всичко е същото. Джейни отново поглежда снимките на щастливата двойка.

„Е, може би не всичко.“

Джейни подрежда снимките в хронологичен ред, според червената дигитална отметка с датата и часа в ъгъла на всяка от тях и си представя ухажването. Вихрено лято през 1986 година, когато са работили заедно в „При Лу“ в Чикаго, после есен — липсват снимки, явно са били разделени — Доти на училище, а Хенри в Мичиганския университет. Джейни наднича в кутията за обувки и проверява марките на писмата в отворените пощенски пликове — те са с дати от 27 август до октомври същата година. „Четиринадесет писма, писани на ръка за два месеца — мисли си Джейни. — Това си е любов.“

Следващите снимки започват от средата на ноември 1986 година, а на последната е отбелязан 1 април 1987. Денят на лъжата. Шантава работа. Джейни пресмята назад от датата на рождения си ден 9 януари 1988. „Сметката е вярна“ — мисли си тя. Девет месеца по-рано би било 9 април 1987. Не са чакали много след последната снимка, преди да си направят бебе и после: „чао-чао“.

Поглажда с ръка купчината писма. Любопитна е. Твърде любопитна. Любопитна до смърт. Дори хваща първото и прокарва показалец по ръба на сгънатия лист вътре в плика. Но после го връща обратно.

Сякаш писмата са свещени или нещо такова.

Това и уф, гнус! Сигурно вътре пише нещо гадно. Би било почти толкова зле, колкото да влезе в някой мокър сън на майка си. А веднъж прочел ли си нещо, не можеш да го изтриеш от паметта си.

Джейни прибира писмата и снимките в кутията. Взема монетата и се чуди колко ли време е минало от последния път, в който баща ѝ е бил в Канада. С усмивка я поставя до сребърния долар и взема медала по лекоатлетически крос. Прехвърля го между пръстите си, разглежда го отблизо с присвити очи, запечатва всички дребни детайли и драскотини.

— И аз съм бегачка — казва тя. — Просто различен тип. Тичам по улиците и алеите.

Държи го в ръцете си известно време, после го закача на раницата си.

Идва ред на шофьорската книжка. Първата е и отдавна е изтекла. Снимката му изглежда адски смешна, а подписът представлява момчешка версия на този, който Джейни е виждала по разни документи из къщата.

После изважда пръстена. На вътрешната страна на халката е изписана годината — 1985, а до нея — ГЛХ. Под буквите е гравирен миниатюрен бегач. Пръстенът е златен, с рубин, и е красив. Джейни си го представя на пръста на Хенри, поглежда към снимките и вижда, че го е носил на дясната ръка. Джейни го слага на безименния си пръст. Голям ѝ е. Но на палеца става. Сваля го и го прибира в кутията.

И пак го изважда.

Слага го на палеца.

Харесва ѝ там.

23:10

След като е разгледала всичко, освен писмата, Джейни отново се връща към сгънатото листче с напечатан текст на него. Отваря го.

ВИЛИЦАТА НА МОРТЪН

1889, във връзка с Джон Мортън (1420–1500), архиепископ на Кентърбъри, който по времето на Хенри VII събирал допълнителните данъци, като твърдял, че отявлено богатите могат лесно да си позволят да платят, а отявлено бедните живеят икономично, следователно имат спестявания и също могат да си платят.

Източник: Американска асоциация по психология (АПА): Вилицата на Мортън. Етимологичен речник онлайн. От сайта Dictionary.com:

[http://dictionary.reference.com/browse/morton/s fork](http://dictionary.reference.com/browse/morton/s%20fork)

Джейни го препрочита. Спомня си отбелязаното в книгата и написаното в интернет. Спомня си и бележката от госпожица Стюбин, че Хенри иска тя да си помисли за „Вилицата на Мортън“.

— Да, схванах вече, Хенри. Имал си избор. Разбирам. — Тя е прехвърляла този избор в главата си повече от милион пъти. Знае за него още преди Хенри да се появи. Бедният Хенри не е имал

госпожица Стюбин и зелената ѝ тетрадка. Дори не е подозирал за истинската алтернатива. — Далече пред теб съм, човече — казва.

Джейни е наясно кой избор е по-добрият за нея. Иначе нямаше да е тук.

Смачква листчето и го изхвърля в кошчето.

Поглежда писмата за последно. И се разделя с тях.

Изгася лампата.

Но не може да заспи, върти се на всички страни, мисълта, че на следващия ден ѝ предстоят два много тежки разговора, не ѝ дава мира.

06:11

Сънува.

Хенри е застанал на върха на гигантска скала под мощните струи на водопад.

Косата му се превръща в ято стършели, които кръжат с яростно бръмчене около него.

Ако скочи, стършелите може и да отлетят, но той ще умре от падането във водопада.

Ако остане на скалата, ще го жилият до смърт.

Джейни го наблюдава. На единия бряг е Смъртта — дългият ѝ черен плащ стои като излят от камък въпреки бриза. На другия бряг чака старата госпожица Стюбин в своята количка. Сляпа, със съсухрени ръце.

Хенри ляга на скалата и се опитва да отмие стършелите от косата си. Това само ги настървява още повече. Те го нападат и той крещи, ръкомаха, безсилен да спре жилата им. Накрая пада от скалата и се понася надолу по водопада. Лети към смъртта си.

Джейни се събужда рязко, тежко дишаща, изгубена.

Сяда в леглото, после потъва обратно във възглавницата и се опитва да възвърне нормалния си пулс.

Мисли.

Трескаво.

Още по-трескаво.

Отива на компютъра и изчаква в прохладната тъмнина, докато се зареди и влезе в интернет.

Отново търси „Вилицата на Мортън“. „Защо «Вилицата на Мортън» не вземе просто да изчезне? Защо непрекъснато ми се изпречва на пътя това тъпо понятие? Разбрах вече. Сериозно. Схванах. Ясно ми е много повече, отколкото на Хенри.“

Намира информацията. Мърмори под нос:

— Да, адски прецакан избор между две еднакво отвратителни възможности. Добре, добре. Казах добре! ЗНАМ това.

Но продължава да разсъждава, за всеки случай, да не би да изпуска нещо важно.

Разсъждава за избора на Хенри.

„Вилицата на Мортън“ е била очевидна за Хенри. Избрал е усамотението пред физическите мъчения и непредсказуемата природа на влизането в чуждите сънища. Това е бил неговият избор. Това е познавал той.

„Еднакво отвратителни.“

Да, Джейни е съгласна, че възможностите за него са били еднакво отвратителни. Чист хазарт. Все едно е било коя от двете ще избере.

Джейни мисли и за Марта Стюбин. За това как, когато е била млада, и нейната „Вилица на Мортън“ е била абсолютно същата като на Хенри, но тя е избрала другия път. Не е знаела, когато е решавала, какво ще ѝ се случи. А после е ослепяла и осакатяла.

Което добавя ново обстоятелство. И прави „Вилицата на Мортън“ по-различна за Джейни.

Джейни има най-много информация от тримата.

И все пак, това не е новост за нея. Тя има тази информация още от зелената тетрадка.

„Еднакво отвратителни.“

Определението се загнездва в мозъка на Джейни, тя става и започва да крачи из малката къща, усеща дървения под хладен и гладък под босите си крака.

Отваря хладилника, гледа, без да вижда нищо вътре, и разсъждава за своите възможности.

Спори със себе си.

Да, еднакво отвратително е. Да остави Кейб и нормалния живот, за да се свре в някаква барака, съвсем сама? Това наистина е

отвратително. Толкова, колкото да остане сляпа и с осакатени ръце?
Да. Със сигурност.

Нали?

Ами ако Кейб не съществуваше?

Изоляция. Да избягаш от света и да живееш сам — така постъпват отшелниците. Монасите също. Има достатъчно хора, които правят този избор доброволно. Изолират се.

Никой с всичкия си не би избрал да бъде сляп и недъгав — не и след като наистина детайлно го е обмислил като Джейни. Марта не е избирала — то просто се е случило. Тя не е знаела какво я очаква. Никой никога не би избрал подобно нещо.

Никой.

Освен ако единствената алтернатива не е също толкова гадна.

Мисли. Мисли за Хенри. Как е живял. Как умря. Как най-накрая се успокои. След като. Едва след като попадна в съня на Джейни.

— Няма най-добър вариант — беше казал той в своя сън. Стискаше глава. Скубеше косата си. Но говореше за своята версия на „Вилицата на Мортън“. За своя избор. Джейни е сигурна, че Хенри не е могъл да познава истинския избор — той не е знаел за госпожица Стюбин, за слепотата ѝ, за ръцете ѝ. Вероятно още не знае, освен ако тя не му е казала. По-късно.

07:03

Джейни не се предава, преди да разчопли всичко докрай.

Защото какво би станало, ако...?

Ако проблемът с мозъка на Хенри всъщност не е бил истинска болест като тумор или аневризма, каквито имат нормалните хора?

Ако... ако е следствие?

Мигрените, болката. Скубането на косата. Като при непоносимо напрежение.

От неизползването на способността.

Напрежение от това, че не влиза в сънищата на другите.

Толкова много напрежение, че части от мозъка му да се пръснат.

— Не-е! — стене тя шепнешком.

Седи вцепенена.

В шок.

Навежда глава. Опира буза в бюрото.

Ръмжи.

— По дяволите, Хенри — изругава все така шепнешком. Въздиша и затваря очи, усеща ги болезнени и парещи. — Ти и твоята проклета „Вилица на Мортън“.

ПОСЛЕДНИЯТ ДЕН

Четвъртък, 10 август 2006

07:45

Джейни още седи на бюрото на Хенри. В шок. В пълно отрицание.

Но дълбоко в себе си знае, че това е истината. Трябва да е това. Само така има смисъл.

Не може да повярва, че всичко се свежда до много по-различен избор от този, който тя и госпожица Стюбин са си представяли през цялото време.

Не между сляпа и изолирана.

А между сляпа и изолирана, докато ѝ се пръсне мозъкът.

— А-а-а! — крещи Джейни.

Ето едно прекрасно качество на тази малка къщичка наред нищото. Може да си крещи, колкото си иска, и никой няма да извика полицията.

Сяда обратно на стола пред бюрото. После бавно се изправя.

Свлича се на леглото и просто лежи там, с поглед втренчен в стената.

— А сега какво? — шепне.

Никой не отговаря.

09:39

Става. Оглежда се из малката барака. Поклаща глава.

Съжалява.

Толкова много съжалява.

В този момент, изправена пред две нови, еднакво отвратителни възможности — една истинска „Вилица на Мортън“ — разбира, че пред нея стои съвсем друг избор.

Седи с кръстосани крака на леглото с лист и химикалка в ръка и отбелязва всичко. За и против. Ползи и вреди. Отвратително срещу

отвратително.

Животът на госпожица Стюбин или този на Хенри?

Кое иска Джейни?

— Без съжаления — беше казала госпожица Стюбин в зелената тетрадка. Но не е знаела истината.

— Няма най-добър избор — беше казал Хенри в съня. И той не е знаел.

Само Джейни, единствено и само тя, познава истинския избор.

10:11

Джейни се обажда на Капитана.

— Комиски слуша. Как си, Джейни?

— Здравейте, Капитане. Добре съм, предполагам. Имате ли време да поговорим днес?

— Секунда. — Джейни чува тракане по клавиатурата.

— По обяд става ли? Ще взема храна и можем да обядваме в офиса. Как ти звучи?

— Звучи чудесно — казва Джейни. Затваря.

Пеперуди хвърчат в корема ѝ.

И после.

Разтърсва глава и започва да събира.

Събира нещата, които донесе тук, тъпче ги всичките в куфара. Надява се да ги пренесе наведнъж.

Връща се.

Ако не беше Кейб, може би щеше да рискува. Да стане отшелник. В случай че фатално греши за това, което се е случило с Хенри.

Но тя е сигурна, че е права.

Просто го усеща.

Така че.

Това е.

Джейни взема пазарска торба изпод мивката на Хенри и я напълва с нещата, които не са се побрали в куфара. Продължава да клати глава от време на време.

Още не ѝ се вярва.

Преди да си тръгне, се обажда на собственика, за да му съобщи, че Хенри е починал. После затваря магазина завинаги, насрочва дата за доставка на последната поръчка и оставя снежното кълбо подарък отпред с бележка, за да не го пропусне Кати.

Изнася куфара навън. Затваря вратата след себе си и я оставя отключена, както я намери.

Поема дълбоко извънградския въздух, задържа го и бавно го изпуска.

Поглежда каната със слънчев чай, която стои непокътната на капака на комбито.

Хваща куфара. И тръгва.

Тътри се по каменистата алея като бездомник с всичките си вехтории в ръка.

Не поглежда назад.

Вкъщи прибира куфара и торбата в стаята си и вади кутията за обувки с недокоснатите писма. Медальт виси на раницата, пръстенът е на палеца ѝ. Занася кутията в кухнята и я оставя на плота до сладките изкушения на Рабиновиц.

11:56

Джейни поздравява момчетата на път към кабинета на Капитана. Спира при бюрото на Рабиновиц, за да му благодари за тортата и плодовете, но него го няма. Джейни се усмихва и надрасква набързо бележка на хвърчащо листче.

После чука на вратата на Капитана.

— Влез!

Джейни влиза. Миризмата на китайско кара стомахът ѝ да къркори. Капитана изважда картонени чинии и пластмасови прибори. Отваря кутиите с храната и се усмихва топло.

— Как си?

Джейни затваря вратата и сяда.

— О, нали знаете — казва безгрижно. — Луда, както винаги.

После взема салфетките, отделя една от малката купчинка и я поставя отстрани до чинията на Капитана.

— Хайде вземи си — кани я Капитана.

Сервират си.

Неловко е — тишината и това, че са само двете. И се хранят. Джейни си играе с новия пръстен и върху белия потник неочаквано се появява капка от кафявия сос на пилето с кашу. Припряно се опитва да го почисти със салфетка, преди да е попило. Капитана бърка в чекмеджето — онова, в което явно има всичко, от което някой би могъл да се нуждае — и вади пакет мокри кърпички. Подхвърля ги на Джейни.

Джейни се засмива развеселена и ги отваря.

— Имате какво ли не в това чекмедже. Храна, лепенки, кърпички, прибори... друго?

— Всичко потребно на човек, за да оцелее няколко дни — казва Капитана. — Шивашки комплект с копчета за спешни случаи, шноли за коса, тоалетни принадлежности, отвертки, швейцарско ножче и — не, не може да го вземеш назаем, от супер скъпите е. Да видим какво още — свирка за кучета, лакомства за кучета, полицейска свирка, противоотрова, инжекции срещу алергични реакции, бутилки с вода... и разбира се, бъркотия от ластици, кламери и стари пощенски марки. Няколко стотинки.

Джейни се смее. Отпуска се.

— Не е за вярване.

Хапва от храната.

— Бях скаут. — Капитана никога не сваля сериозното изражение от лицето си.

Джейни изсумтява, но после се замисля дали пък не се шегува. Човек не може да бъде сигурен с нея.

— Е — казва Капитана. — Имаме много да наваксваме. — Добавя сметана в кафето си. — Моето най-добро предположение е, че малката ти семейна криза от миналата седмица има нещо общо със смъртта на баща ти. Вярно ли е?

— Вярно е — казва Джейни.

— Защо, по дяволите, не ми каза по-рано?

Джейни вдига поглед.

— Аз...

— Ние сме семейство, Ханаган. Аз съм част от семейството ти, ти си част от моето, всички тук са членове на това семейство. Човек не забравя семейството си. Ще ми се обаждаш, когато толкова важни неща се случват, чуваш ли?

Джейни прочиства гърлото си.

— Не исках да ви притеснявам. А пък и аз дори не го познавах. Той беше в безсъзнание през цялото време.

Въздишката на Капитана прозвучава като предупредително изпускане на пара от локомотив.

— Не искам да чувам такива работи.

— Да, сър.

— Слава богу, Стръмхелър имаше достатъчно ум в главата си да ми каже кога е погребението, защото иначе лошо ти се пишеше.

— Да, сър — Джейни започва да губи апетит. — Съжалявам.

— Добре. Сега, за баща ти. Да говорим за него. Той също е бил ловец на сънища?

Джейни остава с отворена уста.

— Как разбрахте?

— Ти го каза на гроба. Между редовете. Каза, че имал проблеми, които хората не биха разбрали, но ти си разбрала или нещо подобно. Другите нямаха представа за какво става дума.

Джейни кима.

— Изобщо не съм го мислила — просто така се получи. Но, да, бил е ловец на сънища, изолиран.

— Аха, изолиран. Нещо, което ти се върти и на теб в главата. Е, не се учудвам, че не сме разбрали за него — казва Капитана. — Ти как се досети?

— Влязох в съня му.

— О?

— Ами... да. Разбрах доста интересни неща.

— Сигурна съм. А как се запозна с пощальонката, госпожице Ханаган? Изглежда малко странно, че никога не си разговаряла с баща си, а в същото време от приказките ѝ на погребението се разбира, че с тази дама в кафяво сте си контактували и преди. — Капитана хапва от обяда си. — Какво е това на палеца ти? Прилича на гимназиално бижу от осемдесетте. Хм. Не отговаряй.

Джейни се ухилва. Почервениява.

— Да, сър.

— Голям детектив си, дори когато нямаш задача.

— Да, може би.

— Е. Взе ли решение? За онова, за което говорихме? За изолацията?

Джейни оставя вилицата.

— Ами, по този въпрос — започва с притеснен вид. — Аз...

Капитана гледа Джейни в очите. Мълчи.

— Аз щях. Тоест, вече реших, да.

На Джейни ѝ е страхотно трудно да го каже.

Погледът на Капитана не трепва.

— Излиза, че в крайна сметка няма да се получи.

Капитана се навежда към Джейни.

— Кажи го — подканва я тихо, но настоятелно. — Хайде.

Джейни е объркана.

— Кое?

— Кажи го. За бога, направи го. Сподели поне веднъж какво се случва в този твой мистериозен мозък. Не можеш винаги всичко да държиш в себе си. А пък и аз съм добър слушател. Наистина.

— Кое? — повтаря Джейни, още по-объркана. — Просто...

Капитана кима насърчително.

— Добре, ами просто разбрах, че госпожица Стюбин не е била на прав път. Изборът ми не е този, който тя ми разкри, по-различен е — или ставам като нея, или като него. Като баща ми. Той се е изолирал. И мозъкът му се е пръснал.

Капитана вдига вежда.

— Пръснал. Медицински термин?

Джейни се засмива.

— Не точно.

— Какво друго? — гласът на Капитана вече не е така настоятелен.

— Е, при това положение смятам да си остана вкъщи. И, предполагам, да си ходя на училище, както беше първоначалният план. Тоест, това си е като ези-тура — сляпа и недъгава на двајсет или мъртва с експлодирал мозък на четиридесет. Какво бихте избрали вие? Аз, понеже имам Кейб, ще избира сляпа и недъгава. Така де, ако той може да се справи.

Джейни не е забравила сънищата му.

— Той има ли някаква представа какво се случва?

— Ами... не.

— Знаеш какво казвам винаги, нали?
— Да говоря с него. Да, знам.
— Ами направи го тогава!
— Добре, добре. — Джейни се усмихва.
— И щом нещата се оправят след ужасната ти седмица и отново свикнеш с мисълта за училище, а това със сигурност ще се случи, ще говорим за теб и за работата ти. Става ли?
— Да. — Джейни въздиша. С огромно облекчение.
Връщат остатъците от обяда обратно в пликовете.
— Преди да тръгнеш — казва Капитана, плъзга стола си към шкаф с много чекмеджета и отваря едно, — имам нещо за теб. Ако не ти върши работа, просто го изхвърли. Няма да се обидя. — Вади от някаква папка оранжев лист, пресниман на ксерокс, и го подава на Джейни. Изправя се и я изпраща до вратата. — И ако някога ти се говори за това, знаеш къде да ме намериш. Ние сме семейство. Не забравяй.
— Добре. — Джейни взима листа и се усмихва. — Благодаря за обяда. И за всичко.
Изправя се и се обръща към изхода.
— Пак заповядай. А сега вече може да спреш да ми се пречкаш.
Усмихва се и изпраща с поглед Джейни.
— Успях! — крещи наум Джейни, докато тича нагоре по стълбите към изхода. Първият труден разговор е вече зад гърба и. Излиза на улицата и отива на автобусната спирка. Отваря оранжевия лист и го прочита с присвити очи.
След минутка го сгъва и бавно и замислено го прибира обратно в джоба си.

13:43

Взема автобуса и слиза в квартала. Този следобед никой не сънува.
Върви пеша до къщата на Кабъл.
Заварва го да боядисва вратата на гаража.
Джейни стои в тревата до алеята за паркиране и го наблюдава.
Мисли за всички неща, които се случиха през последните няколко дни. За целия път, който тя измина. За спадовете и за пълните

пропадания.

Смяташе, че ще трябва да се сбогува.

Завинаги.

Но вече не е така.

Тогава защо не се чувства страхотно?

Защото остава проблемът със сънищата му.

Прокашля се.

Кабъл не се обръща.

— Мълчиш — казва. — Чудех се колко още щеше да стоиш там.

Тя прехапва устна.

Пъха ръце в джобовете.

Той се обръща. Има боя по бузата си. Очите му са меки с леки бръчици по краищата.

— Какво става? Добре ли си?

Джейни не отговаря.

Опитва се да спре треперенето.

Той забелязва. Остава четката.

Приближава се.

— О, милинката ми — казва. Прегръща я. Държи я в прегръдката си. — Какво има?

Гали косата ѝ, докато тя плаче в ризата му.

14:15

В тревата под сенчестото дърво в задния двор. Говорят.

За кошмарите му.

И за бъдещето ѝ.

Дълго, много дълго време.

16:29

Всичко е толкова сложно.

Винаги е така при Джейни.

Не е възможно Джейни да разбере какво ще се случи, колкото и да се опитва. Колкото и Кейб да убеждава Джейни, че не е подозирал до каква степен са тревожни сънищата му и да признава, че може би малко го е страх. И да настоява, че наистина се старее, ама наистина.

Колкото и двамата да продължават да си обещават, че ще говорят за тези неща, когато те се появят. Защото те ще се появяват непрекъснато.

Просто в книгата на Джейни няма „И заживели щастливо“.

Но двамата с Кабъл знаят, че помежду им има нещо. Нещо хубаво.

Има уважение.

Има дълбочина.

Безкористност.

И взаимно разбирателство, което е по-силно от всичко.

И любов.

Те вземат решение.

Решение да решават ден за ден.

Без ангажименти. Без големи планове. Просто живот тук и сега.

Да вървят по пътя. И да избягват напрежението.

И без това има достатъчно навсякъде около тях.

И ако стане, стане.

Дълбоко в себе си тя знае нещо важно.

Научила го е по трудния начин. И е сигурна.

И той е единственото момче, на което ще го каже.

КАКВОТО, ТАКОВА

17:25

Все още последният ден

— Хей, може ли да ме закараш до едно място довечера? —
Бузите ѝ са зачервени. И има проклета смучка. Сами се сетете.

— Разбира се. Къде?

— Някъде в Норт Мейпъл.

Кабъл любопитно свежда глава на една страна, но не пита.

Знае, че и без това няма да му каже.

Усмива се и поклащайки леко глава, тръгва към печката да приготви вечеря.

— Боже, как те обичам — мърмори.

18:56

Кабъл спира пред сградата. Джейни поглежда първо през прозореца, после към оранжевия лист.

— Да, тук е. — Неспокойна. Не много уверена в това, което прави. — Би ли ме изчакал пет минути, в случай че не ми хареса?

— Разбира се, сладка моя. Ако ме няма, когато излезеш, просто ми звъни. Веднага ще се появя. — Стисва я леко по бедрото и я целува по бузата за кураж. — Сигурно ще съм в някоя от книжарниците наоколо. Може и през кампуса да мина да се поразходя.

— Добре. — Джейни поема дълбоко дъх и слиза от колата. — До после.

Тръгва решително към вратата. Не поглежда назад. Не вижда как Кабъл вдига оранжевия лист от седалката, където го е оставила. Прочита го. Усмива се.

19:01

Десетина души сноват из стаята, сипват си кафе и си приказват. Най-вече възрастни, но и няколко, които изглеждат на годините на Джейни. Тя влиза, неудобно ѝ е, не знае къде да застане. Внимателно се опира на една стена и просто стои с фалшива усмивка, като старателно избягва погледите на другите.

— Добре дошли — казва здрав мъж на средна възраст, като се приближава към Джейни. — Казвам се Лучано. — Подава ръка.

Джейни я поема. Здрависва се.

— Приятно ми е — казва.

— Радвам се, че дойдохте. Били ли сте на сбирка на Анон-Ал преди?

— Не — за пръв път ми е.

— Не се притеснявайте. Ние всички си приличаме. Хайде да започваме.

Лучано се обръща към присъстващите и ги приканва да седнат около масата. Докато Джейни се настанява, някакъв младеж ѝ предлага кафе. Тя се усмихва и приема с благодарност, като добавя традиционните си три сметанки и три захарчета.

Малката група се смълчава и Лучано взема думата.

— Добре дошли в Анон-Ал. За тези от вас, които са нови, това е група за подкрепа на хора, понасящи ефекта от присъствието на алкохолик в живота си. — Поглежда към срещуположния край на масата. — Карл, би ли искал да водиш днешната среща?

Джейни слуша внимателно представянето и историята на жена от групата, която говори за своя баща, алкохолик и насилник. След това Карл започва дискусия за една от дванадесетте стъпки.

Приятно е да знае, че не е сама.

И че пиенето на Доротея не е по нейна вина.

Когато срещата приключва, Джейни си избира материали за четене от рафтовете край масата. Напускайки стаята, пише съобщение на Кабъл, че е готова и излиза навън в прохладната вечер. Размишлява. Осъзнава много неща за майка си. И за пръв път, откакто се помни, усеща, че част от отговорността, част от напрежението са си отишли. Толкова е хубаво.

Чуди се защо никога досега не ѝ е хрумвало да направи това.

20:31

Размотават се из кампуса на Мичиганския университет, първо с колата, после пеша, през парковете и покрай сградите, Кабъл обяснява кое какво е, доколкото той знае, и как се стига до разни места. Необикновено е и забавно, и малко плашещо, да обикалят такова огромно училище — като в приказно приключение. Скоро и те ще станат част от тази приказка.

Купуват си сладолед от „Стуки“ и се заливат от смях, защото се чувстват така, както отдавна не са се чувствали.

Кабъл оставя Джейни пред вкъщи, тя го целува нежно и го прегръща.

— Много се радвам за споразумението ни — казва.

— И аз — отговаря Кейб. — Значи... утре... — звучи неуверено.

— Да?

— Ами трябва ми разни работи за училище. Предполагам, че колкото и да сме разумни, все пак ще се наложи да отидем на пазар.

Джейни се ухилва.

— Супер — казва. — Ще донеса вилица, в случай че ти дойде в повече и ти се наложи да си избодеш очите.

Той се смее.

— Би било доста иронично аз да ослепея преди теб, не смяташ ли?

Даряват се един друг с крива усмивка. И с дълга, прочувствена целувка.

23:05

Когато Кейб излиза от алеята, Джейни тръгва бавно към вкъщи и сяда на прага. Мисли си за някои определени неща и за още много други.

Както онзи път, когато Кейб я изпрати със скейтборда си до същия този праг.

Мисли си за госпожица Стюбин и за това как не успя да се сбогува с нея. Благодарна е за бележката на стола.

Мисли си за Капитана и очите ѝ се замъгляват. „Семейство“ — беше казала тя.

Добре е да имаш такова семейство.

Джейни завърта пръстена на Хенри с камъка към светлината на уличната лампа. Рубинът заблестява. Тя свива ръка в юмрук. Допира пръстена до устните си. И остава така неподвижна. После вдига ръка към небето. Понечва да каже нещо:

— Хей, Хенри... — но спира наред думата, защото гърлото ѝ е сковано от прекалено голяма болка.

Джейни слуша щурците и дървесните жаби — или жици — как свирят и пеят в последните летни дни, преди шумът от падащи сухи листа да завладее въздуха отново.

Мисли за майка си, по различен начин. Нов, от тази вечер. Решава да отиде на още една сбирка. Може дори да сподели и своята история някой път. Ако е в настроение. Или пък не. Казахме без големи решения. Без сериозни ангажименти. Всеки ден сам за себе си.

Джейни поема дълбоко дъх и усеща как хладината на нощта изпълва дробовете ѝ. Остава още миг на прага, после се изправя и наднича през прозореца на кухнята, като допира лице до прашната стара мрежа против комари и закрива с ръце очилата си, за да изолира блясъка от уличните лампи. Лъчи от мека светлина падат по диагонал вътре в къщата.

Кутията със спомени я няма.

Също и тортата.

Джейни се смее тихичко, но малко я боли. За кратко беше оставила всички тези грижи зад гърба си. А сега, ето че отново е тук и ще поостане, поне за известно време.

Няма да е много забавно.

Но животът продължава.

Всичко се развива в една или друга посока. Любов, способности, болести, недъзи. Знания.

Училище. Нов живот, където малцина ще я познават. И малцина ще я наричат момичето от наркоотдела. Но пък доста ще сънуват.

Въздиша.

Ден подир ден. Сън подир сън.

Изборът ѝ е направен. Засега. За днес.

— Това е — обръща се шепнешком към пеещите жици. — Наистина е това.

Вечерният хлад, встъпление към есента, неусетно е сменил жегата и Джейни потрива настръхналата кожа на ръцете си.

Изтощително е да мисли за всичко. Влиза безшумно. Заклучва вратата след себе си. Сваля обувките и захвърля раницата на дивана. Но преди да каже „лека нощ“ за последен път тази вечер, Джейни има наум само още едно нещо, което трябва да свърши.

Шляпа с боси крака по късия коридор в нощната тишина.

Спира пред портала към един друг свят.

Само още един печален сън, който трябва да промени.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.